VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

2020. gada 5. oktobrī*

Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Administratīvais process – Lēmums, ar kuru uzdod veikt pārbaudi – Iebilde par prettiesiskumu attiecībā uz Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. pantu – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību – Pušu procesuālo tiesību vienlīdzība – Pienākums norādīt pamatojumu – Tiesības uz domicila neaizskaramību – Pietiekoši nopietni netiešie pierādījumi – Samērīgums

Lietā T-249/17

Casino, Guichard-Perrachon, Sentetjēna (Francija),

Achats Marchandises Casino SAS (AMC), agrāk – *EMC Distribution*, Vitrīsirsēna [*Vitry-sur-Seine*] (Francija),

ko pārstāv *D. Théophile*, *I. Simic*, *O. de Juvigny*, *T. Reymond*, *A. Sunderland* un *G. Aubron*, advokāti,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *B. Mongin*, *A. Dawes* un *I. Rogalski*, pārstāvji, kuriem palīdz *F. Ninane*, advokāts,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *S. Boelaert*, *S. Petrova* un *O. Segnana*, pārstāves,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas 2017. gada 9. februāra Lēmumu C(2017) 1054 *final*, ar ko *Casino*, *Guichard-Perrachon*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40466 – *Tute 1*),

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*] (referents), tiesneši L. Madise [*L. Madise*], R. da Silva Pasošs [*R. da Silva Passos*], K. Kovalika-Baņčika [*K. Kowalik-Bańczyk*] un K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*],

sekretāre: M. Maresko [*M. Marescaux*], administratore,

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2020. gada 29. janvāra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

I. Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101.] un [102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 20. pantā "Komisijas pārbaudes pilnvaras" ir noteikts:

"1. Lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija var veikt visas vajadzīgās uzņēmumu un uzņēmumu apvienību pārbaudes.

2. Amatpersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, ir tiesīgas:

a) iekļūt jebkurās uzņēmumu vai uzņēmumu apvienību telpās, zemes īpašumos un transporta līdzekļos;

b) pārbaudīt grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, neatkarīgi no veida, kādā tos glabā;

c) jebkādā veidā ņemt vai iegūt šo grāmatvedības dokumentu vai citu dokumentu izvilkumu kopijas;

d) aizzīmogot jebkuras uzņēmuma telpas un grāmatvedības dokumentus vai citus dokumentus uz laika posmu un apjomā, kāds vajadzīg[s] izmeklēšanai;

e) prasīt jebkuram uzņēmuma vai uzņēmumu apvienības darbiniekam vai pārstāvim paskaidrojumus par faktiem vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes priekšmetu un mērķi, un fiksēt atbildes.

3. Amatpersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, īsteno savas pilnvaras, uzrādot rakstisku pilnvarojumu, kurš norāda pārbaudes priekšmetu un mērķi un sodus, kas paredzēti 23. pantā gadījumā, ja pieprasītie grāmatvedības dokumenti vai citi dokumenti, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, ir nepilnīgi, vai ja atbildes uz jautājumiem, kuri uzdoti saskaņā ar šā panta 2. punktu, ir nepatiesas vai maldinošas. Komisija laikus pirms pārbaudes paziņo par pārbaudi tās dalībvalsts konkurences iestādei, kuras teritorijā to veiks.

4. Uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām jāpakļaujas pārbaudēm, kas pieprasītas [noteiktas] ar Komisijas lēmumu. Lēmumā nosaka pārbaudes priekšmetu un mērķi, nozīmē datumu, kurā tā sāksies, norāda uz sodiem, kas paredzēti 23. un 24. pantā, un uz tiesībām lēmumu pārskatīt Eiropas Kopienu [Savienības] Tiesā. Komisija šādus lēmumus pieņem pēc apspriešanās ar tās dalībvalsts konkurences iestādi, kuras teritorijā jāveic pārbaude.

5. Amatpersonas, kā arī personas, ko pilnvarojusi vai norīkojusi tās dalībvalsts konkurences iestāde, kuras teritorijā jāveic pārbaude, pēc šīs iestādes vai Komisijas pieprasījuma aktīvi palīdz amatpersonām un citām pavadošajām personām, ko pilnvarojusi Komisija. Šajā nolūkā tām ir 2. punktā noteiktās pilnvaras.

6. Ja amatpersonas un citas pavadošās personas, ko pilnvarojusi Komisija, atklāj, ka uzņēmums pretojas pārbaudēm, kas pieprasītas saskaņā ar šo pantu, attiecīgā dalībvalsts sniedz tām vajadzīgo palīdzību, attiecīgā gadījumā lūdzot policijas vai līdzīgas izpildiestādes palīdzību, lai ļautu tām veikt savu pārbaudi.

7. Ja palīdzībai, kas sniegta saskaņā ar 6. punktu, vajag pilnvarojumu no tiesas iestādes atbilstoši valstu noteikumiem, šāda pilnvarošana tiek ierosināta. Šādu pilnvarojumu arī var ierosināt kā piesardzības pasākumu.

8. Ja ierosina pilnvarojumu, kas minēts 7. punktā, valsts tiesību iestāde kontrolē, lai Komisijas lēmums ir autentisks, un lai paredzētie pasākumi nav patvaļīgi vai pārmērīgi, ņemot vērā pārbaudes priekšmetu. Veicot savu kontroli attiecībā uz piespiedu pasākumu proporcionalitāti, valsts tiesas iestāde var tieši vai ar dalībvalsts konkurences iestādes starpniecību prasīt Komisijai sīkus paskaidrojumus jo īpaši par pamatu, uz kāda Komisijai ir aizdomas par [LESD 101. un 102.] panta pārkāpšanu, kā arī par tā pārkāpuma nopietnību, par kuru ir aizdomas, un par attiecīgā uzņēmuma iesaistīšanās veidu. Valsts tiesu iestāde tomēr nedrīkst apšaubīt pārbaudes vajadzību, kā arī nedrīkst pieprasīt, lai tai sniedz informāciju, kas ir Komisijas lietas materiālos. Komisijas lēmuma likumību var pārskatīt vienīgi Eiropas Kopienu [Savienības] Tiesa."

II. Tiesvedības priekšvēsture

2 *Casino*, *Guichard-Perrachon*, pirmā prasītāja (turpmāk tekstā – "*Casino*"), ir *Casino* grupas mātesuzņēmums, kas tostarp darbojas Francijā, galvenokārt pārtikas un nepārtikas izstrādājumu izplatīšanas nozarē. Tā meitasuzņēmums *Achats Marchandises Casino SAS (AMC)*, agrāk – *EMC Distribution*, otrā prasītāja, ir iepirkumu centrs, kas ved sarunas par pirkuma nosacījumiem ar *Casino* grupas izplatītāju piegādātājiem Francijā.

3 Saņēmusi informāciju par informācijas apmaiņu starp pirmo prasītāju un citiem uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienībām, tostarp *Intermarché*, sabiedrību, kura arī veic savu darbību pārtikas un nepārtikas izstrādājumu izplatīšanas nozarē, Eiropas Komisija 2017. gada 9. februārī pieņēma Lēmumu C(2017) 1054 *final*, ar ko *Casino*, *Guichard-Perrachon*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40466 – *Tute 1*) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

4 Apstrīdētā lēmuma rezolutīvā daļa ir izteikta šādi:

"1. pants

Casino [..], kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām ir jāpakļaujas pārbaudei attiecībā uz to iespējamo dalību saskaņotās darbībās, kas ir pretrunā [LESD] 101. pantam, plaša patēriņa preču piegādes tirgos, tirgū, kurā pakalpojumi tiek pārdoti pazīstamu zīmolu izstrādājumu ražotājiem, un plaša patēriņa preču pārdošanas tirgos patērētājiem. Šīs saskaņotās darbības veido:

a) informācijas apmaiņa kopš 2015. gada starp uzņēmumiem un/vai uzņēmumu apvienībām, tostarp *ICDC* [..], un/vai tās dalībniekiem, tostarp *Casino* un *AgeCore* un/vai tās dalībniekiem, tostarp *Intermarché*, par atlaidēm, ko tie saņēmuši plaša patēriņa preču piegādes tirgos pārtikas produktu, higiēnas preču un kopšanas līdzekļu nozarēs, un par cenām tirgū, kurā pakalpojumi tiek pārdoti pazīstamu zīmolu izstrādājumu ražotājiem, pārtikas produktu, higiēnas preču un kopšanas līdzekļu nozarēs vairākās Eiropas Savienības dalībvalstīs, tostarp Francijā, un

b) informācijas apmaiņa vismaz kopš 2016. gada starp *Casino* un *Intermarché* par to tirdzniecības stratēģijām nākotnē, it īpaši attiecībā uz sortimentu, veikalu attīstību, interneta tirdzniecību un veicināšanas politiku plaša patēriņa preču piegādes tirgos un plaša patēriņa preču pārdošanas patērētājiem tirgos Francijā.

Šī pārbaude var notikt jebkurās uzņēmuma telpās [..]

Casino ir jāļauj Komisijas amatpersonām un citām tās pilnvarotajām personām veikt pārbaudi, kā arī jāļauj attiecīgās dalībvalsts konkurences iestādes amatpersonām un citām personām, ko šī iestāde ir pilnvarojusi tiem palīdzēt vai izraudzījusi šim nolūkam, piekļūt visām šīm telpām un transportlīdzekļiem ierastajā darba laikā. Tai ir jāļauj arī pārbaudīt grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, neatkarīgi no nesēja veida, ja amatpersonas un citas pilnvarotās personas to pieprasa, kā arī jāļauj tām uz vietas tos pārbaudīt un jebkurā formā iegūt šādu grāmatvedības vai citu dokumentu kopijas vai izrakstus. Tai ir jāļauj aizzīmogot jebkuras uzņēmējdarbības telpas un grāmatvedības dokumentus vai citus dokumentus uz pārbaudes laiku, ciktāl tas ir vajadzīgs pārbaudes mērķiem. Tai nekavējoties un uz vietas jāsniedz mutiski paskaidrojumi par pārbaudes priekšmetu un mērķi, ja šīs amatpersonas vai pilnvarotās personas to prasa, un jāļauj jebkuram pārstāvim vai darbiniekam sniegt šādus paskaidrojumus. Tai jāļauj veikt šādu paskaidrojumu reģistrēšanu jebkurā formā. [Šeit un turpmāk neoficiāls tulkojums]

2. pants

Pārbaude var sākties 2017. gada 20. februārī vai neilgi pēc tam.

3. pants

Šis lēmums ir adresēts *Casino*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām.

Šo lēmumu uzņēmumam, kas ir tā adresāts, paziņo tieši pirms pārbaudes veikšanas saskaņā ar [LESD] 297. panta 2. punktu."

5 Pēc tam, kad Komisija to bija informējusi par šo pārbaudi, Francijas Konkurences iestāde vērsās pie Krēteijas [*Créteil*] (Francija) un Parīzes (Francija) *tribunaux de grande instance* (Vispārējās pirmās instances tiesas) izmeklēšanas tiesnešiem, lūdzot tiem atļauju veikt apmeklējumu un konfiskācijas prasītāju telpās. Ar 2017. gada 17. februāra rīkojumiem šie izmeklēšanas tiesneši atļāva veikt preventīvi pieprasītos apmeklējumus un konfiskāciju. Tā kā nevienam no pārbaudes laikā veiktajiem pasākumiem nebija nepieciešams izmantot "piespiedu pilnvaras" Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6.–8. punkta izpratnē, šie rīkojumi prasītājām netika paziņoti.

6 Pārbaude sākās 2017. gada 20. februārī – dienā, kad Komisijas inspektori, kuriem palīdzēja Francijas Konkurences iestādes pārstāvji, ieradās *Casino* grupas Parīzes mītnē, kā arī otrās prasītājas telpās, un paziņoja apstrīdēto lēmumu prasītājām.

7 Pārbaudē Komisija tostarp veica biroju apmeklējumu, materiālu, it īpaši elektronisko līdzekļu (portatīvo datoru, mobilo tālruņu, planšetdatoru, ārējo cieto disku) savākšanu, uzklausot vairākas personas un pārkopējot savāktā materiāla saturu.

8 Katra prasītāja 2017. gada 24. februārī nosūtīja Komisijai vēstuli, kurā tās izteica iebildumus par apstrīdēto lēmumu un uz tā pamata veiktās pārbaudes norisi.

III. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

9 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 28. aprīlī, prasītājas cēla šo prasību.

10 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2017. gada 28. jūlijā, Eiropas Savienības Padome lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar 2017. gada 22. septembra lēmumu Vispārējās tiesas devītās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos lietā. Padome iesniedza procesuālo rakstu, un puses noteiktajos termiņos iesniedza savus apsvērumus par to.

11 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– veikt procesa organizatorisko pasākumu, uzdodot Komisijai iesniegt visus dokumentus, materiālus un citu informāciju, uz kuras pamata tā uzskatīja, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā tās rīcībā ir pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, kas pamatotu pārbaudes veikšanu to telpās;

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest Komisijai un Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 Komisijas, ko atbalsta Padome, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasību noraidīt;

– piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

13 Pēc Vispārējās tiesas devītās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa, piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 28. pantu, nolēma nodot lietu devītajai palātai paplašinātā sastāvā.

14 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (devītā palāta paplašinātā sastāvā) Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja Komisiju iesniegt tai iespējamo pārkāpumu netiešo pierādījumu nekonfidenciālo versiju, kas bija tās rīcībā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā, un lūdza prasītājas paust nostāju par iesniegtajiem netiešajiem pierādījumiem. Komisija un prasītājas šos lūgumus izpildīja noteiktajos termiņos.

15 Atbildot uz prasītāju apsvērumiem, Komisija lūdza Vispārējo tiesu veikt Reglamenta 91. pantā paredzēto pierādījumu savākšanas pasākumu, ar kuru tai tiktu uzdots iesniegt iepriekš minēto netiešo pierādījumu konfidenciālo versiju ar nosacījumu, ka tai ierobežotos apstākļos un, parakstot dokumentu par konfidencialitātes ievērošanu, kurā norādīts, ka tie netiešo pierādījumu konfidenciālās versijas saturu nedrīkst atklāt saviem klientiem, var piekļūt vienīgi prasītāju pārstāvji.

16 Prasītāju pārstāvji iebilda pret Komisijas piedāvātajiem nosacījumiem attiecībā uz piekļuvi netiešajiem pierādījumiem, uzskatot, ka šādas konfidencialitātes saistības tiem neļautu pilnībā nodrošināt savu klientu aizstāvību. Tie lūdza Vispārējo tiesu attiecīgā pierādījumu savākšanas pasākuma ietvaros atļaut piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem vismaz vienam katras prasītājas darbiniekam vai arī iesniegt nekonfidenciālu versiju, kuras aizklātie dati būtu ierobežoti ar tiem, kuru izpaušana ļautu identificēt uzņēmumus, ar kuriem ir sazinājusies Komisija, un tiem, attiecībā uz kuriem Komisija precīzi pamatotu konfidencialitāti un par kuriem tā sniegtu pietiekami precīzu kopsavilkumu. Turklāt viņi lūdza veikt procesa organizatorisko pasākumu, aicinot Komisiju iesniegt pierādījumus, kas ļautu pārbaudīt dažu paziņoto netiešo pierādījumu izveides un iespējamās grozīšanas datumu. Visbeidzot, viņi lūdza Vispārējo tiesu pirms lūgtā pierādījumu savākšanas pasākuma veikšanas organizēt neformālu sanāksmi, lai noteiktu tā apmēru un saturu.

17 Ar jauniem procesa organizatoriskajiem pasākumiem Vispārējā tiesa, turpinot prasītāju pausto kritiku par iesniegtajiem netiešajiem pierādījumiem, uzdeva Komisijai vairākus jautājumus un lūdza prasītājām paust nostāju par atsevišķām Komisijas atbildēm. Komisija un prasītājas šos lūgumus izpildīja noteiktajos termiņos.

18 Pēc tiesneša referenta ierosinājuma Vispārējā tiesa (devītā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu.

19 Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 19. decembrī, Komisija iesniedza "papildu atbildi" uz vienu no tās iepriekšējām atbildēm uz Vispārējās tiesas jautājumiem. Vispārējā tiesa pievienoja šo dokumentu lietas materiāliem – neskarot tā pieņemamību – un lūdza prasītājām iesniegt savus apsvērumus par minēto dokumentu, ko tās izdarīja noteiktajā termiņā, tostarp apstrīdot Komisijas papildu atbildes pieņemamību.

20 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem tika uzklausītas 2020. gada 29. janvāra tiesas sēdē.

IV. Juridiskais pamatojums

21 Prasītājas savas prasības pamatojumam būtībā atsaucas uz trīs pamatiem. Pirmais pamats ir balstīts uz iebildi par Regulas Nr. 1/2003 20. panta prettiesiskumu, otrais attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu un trešais – uz tiesību uz domicila neaizskaramību pārkāpumu.

A. Par pirmo pamatu saistībā ar iebildi par Regulas Nr. 1/2003 20. panta prettiesiskumu

22 Prasītājas atsaucas uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta prettiesiskumu, pamatojoties uz to, ka ar to neesot ievērots Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 47. un 48. pants, kā arī Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī (turpmāk tekstā – "ECPAK"), 6. panta 1. punkts. Pamatojot šo iebildi, tās izvirza pirmo iebildumu par tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību neievērošanu un otro iebildumu par pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.

1. Par iebildes par prettiesiskumu pieņemamību

23 Komisija apgalvo, ka prasītāju izvirzītā iebilde par prettiesiskumu ir nepieņemama triju iemeslu dēļ.

24 Pirmkārt, Komisija, kuru atbalsta Padome, apgalvo, ka izvirzītais pamats nav pietiekami precīzs, jo, pirmām kārtām, prasītājas neesot skaidri identificējušas, kurš Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikums ir prettiesisks, un, otrām kārtām, tās neesot precīzi izklāstījušas, kādi iebildumi ir vērsti pret šo pantu, kurā esot noteikts lēmumiem par pārbaudi piemērojamais tiesiskais regulējums, nevis regulējums, kas ir piemērojams pārbaužu norisei.

25 Otrkārt, Komisija, kuru atbalsta arī Padome, uzskata, ka neesot saiknes starp apstrīdēto lēmumu un attiecīgo vispārpiemērojamo aktu. Prasītājas neesot pierādījušas, kā tas, ka Regulas Nr. 1/2003 20. pants pilnībā vai daļēji neparedz prasības par pārbaudes norisi esamību, izraisītu lēmuma par pārbaudi prettiesiskumu, kas esot uzskatāms par no pārbaudes laikā pieņemtajiem aktiem nošķirtu aktu. Komisija atbildē uz repliku, līdzīgi kā Padome, piebilst, ka prasītāju replikā izteiktais apgalvojums, ka iebilde par prettiesiskumu attiecas uz Regulas Nr. 1/2003 20. pantu kopumā, tikai apstiprina šīs iebildes nepieņemamību, jo apstrīdētais lēmums esot pamatots vienīgi ar 20. panta 1. un 4. punktu. Tā arī uzsver, ka nevienā atvasināto tiesību aktā nav paredzēti īpaši tiesību vērsties tiesā veidi, jo tiesību aizsardzības līdzekļi ir paredzēti vienīgi Līgumā.

26 Treškārt, aizbildinoties ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta pilnīgu vai daļēju apstrīdēšanu, prasītājas patiesībā kritizējot Vispārējās tiesas un Tiesas pastāvīgo judikatūru par Līgumā paredzētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, kura neļaujot apstrīdēt pārbaudes norisi, izņemot atsevišķus ierobežotus gadījumus.

27 Attiecībā uz pirmo izvirzīto nepieņemamības pamatu ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 21. panta pirmo daļu, kas ir piemērojama procesam Vispārējā tiesā saskaņā ar šo statūtu 53. panta pirmo daļu un Reglamenta 76. panta d) punktu, prasības pieteikumā ir jāietver strīda priekšmets, izvirzītie pamati un argumenti, kā arī kopsavilkums par minētajiem pamatiem. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, kas ir piemērojama arī pamatiem, kuri balstīti uz iebildi par prettiesiskumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 14. jūlijs, *Alesa*/Komisija, T-99/14, nav publicēts, EU:T:2016:413, 87.–91. punkts un tajos minētā judikatūra), šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un Vispārējā tiesa – lemt par prasību, vajadzības gadījumā bez papildu informācijas tās pamatojumam. Lai nodrošinātu tiesisko drošību un pareizu tiesvedību, prasības pieņemamība paredz, ka visiem to pamatojošiem būtiskiem faktu un tiesību elementiem ir vismaz īsumā, bet saskanīgi un saprotami jāizriet no paša prasības pieteikuma teksta (skat. spriedumu, 2018. gada 25. janvāris, *BSCA*/Komisija, T-818/14, EU:T:2018:33, 94. un 95. punkts un tajos minētā judikatūra).

28 Šajā lietā prasītājas ir skaidri un precīzi paskaidrojušas, ko ietver abi iebildumi, kurus tās ir izvirzījušas pret apstrīdēto Regulas Nr. 1/2003 noteikumu, norādot to juridisko pamatu gan tekstuāli, gan juridiski, kā arī detalizētus argumentus to pamatojumam, un nav nepieciešams lūgt kādu citu informāciju. Turklāt var norādīt, ka, ņemot vērā Komisijas iebildumu rakstā un atbildes rakstā uz repliku pausto argumentāciju, tā acīmredzami varēja saprast prasītāju izteiktos iebildumus.

29 Jāpiebilst, ka Komisijas apgalvotais apstāklis, ka tiesību normā, uz kuras prettiesiskumu tiek norādīts (kurā ir noteikts lēmumu par pārbaudi tiesiskais regulējums), neesot noteiktas normas, kuras faktiski tiek kritizētas (saistībā ar pārbaužu norisi), šajā lietā neliek apšaubīt iebildes par prettiesiskumu precizitātes un skaidrības prasību ievērošanu (šajā ziņā skat. šā sprieduma 35.–43. punktu).

30 Turklāt ir jānorāda, ka prasītājas savos procesuālajos rakstos ir skaidri norādījušas, ka tās galvenokārt atsaucas uz visa Regulas Nr. 1/2003 20. panta prettiesiskumu, un tām nevar pārmest, ka tās nav precizējušas šī panta attiecīgo punktu vai punktus. Ciktāl no paša LESD 277. panta formulējuma izriet, ka jebkura "vispārpiemērojama akta" tiesiskums var tikt apstrīdēts, izmantojot iebildi par prettiesiskumu (attiecībā uz iebildi, kas izvirzīta par divām regulām, skat. spriedumu, 1966. gada 13. jūlijs, Itālija/Padome un Komisija, 32/65, EU:C:1966:42, un attiecībā uz iebildi, kas izvirzīta par Eiropas Kopienu Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības pantu, skat. spriedumu, 2009. gada 30. aprīlis, *Aayhan* u.c./Parlaments, F-65/07, EU:F:2009:43), šādas iebildes autoriem nevar prasīt, lai tie precizētu vispārējā tiesību akta panta punktu, uz kura prettiesiskumu tie atsaucas, saistībā ar to iebildes iesniegšanas formālajām prasībām, tomēr šādu precizējumu var prasīt saistībā ar citiem iebildes par prettiesiskumu pieņemamības nosacījumiem (skat. šā sprieduma 33. un 34. punktu).

31 Līdz ar to pirmais nepieņemamības pamats saistībā ar iebildi par prettiesiskumu (skat. šā sprieduma 24. punktu) ir jānoraida.

32 Attiecībā uz diviem citiem nepieņemamības pamatiem saistībā ar iebildi par prettiesiskumu (skat. šā sprieduma 25. un 26. punktu) vispirms ir jānorāda, ka tie ir vērsti tikai pret pirmo iebildumu, kas izvirzīts iebildes par prettiesiskumu pamatojumam un kas attiecas uz tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību neievērošanu.

33 Attiecībā uz pirmo iebildumu, kas izvirzīts iebildes par prettiesiskumu pamatojumam, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iebilde par prettiesiskumu, kas netieši ir izvirzīta saskaņā ar LESD 277. pantu, galvenokārt apstrīdot kāda tiesību akta tiesiskumu, ir pieņemama vienīgi tad, ja pastāv saikne starp šo tiesību aktu un tiesību normu, uz kuras iespējamu prettiesiskumu tiek norādīts. Tā kā

LESD 277. panta mērķis nav ļaut lietas dalībniekam apstrīdēt jebkāda vispārpiemērojama akta piemērojamību, pamatojot jebkuru prasību, iebildes par prettiesiskumu tvērumam ir jāaprobežojas ar to, kas ir vajadzīgs strīda atrisināšanai. No tā izriet, ka vispārpiemērojamam aktam, uz kura prettiesiskumu tiek norādīts, tieši vai netieši ir jābūt piemērojamam lietā, kas ir prasības priekšmets (skat. spriedumu, 2015. gada 12. jūnijs, *Health Food Manufacturers' Association* u.c./Komisija, T-296/12, EU:T:2015:375, 170. punkts un tajā minētā judikatūra). No tā arī izriet, ka ir jāpastāv tiešai juridiskai saiknei starp apstrīdēto individuālo lēmumu un attiecīgo vispārpiemērojamo aktu. Šādas saiknes pastāvēšanu tomēr var secināt no tā, ka apstrīdētais lēmums galvenokārt ir pamatots ar kādu tā akta, kura tiesiskums ir apstrīdēts, noteikumu, pat ja pēdējais minētais oficiāli nav tā juridiskais pamats (skat. spriedumu, 2007. gada 20. novembris, *Ianniello*/Komisija, T-308/04, EU:T:2007:347, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 No tā izriet, ka šajā lietā izvirzītā iebilde par prettiesiskumu ir pieņemama vienīgi, ciktāl tā attiecas uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikumiem, kas nepārprotami ir apstrīdētā lēmuma pamatojums, proti, šī panta 4. punkts (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 57. un 58. punkts), kā arī 1. punkts, kurā ir noteikts Komisijas vispārējais pilnvarojums veikt pārbaudes (turpmāk tekstā – "atbilstošie Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikumi"). Šī pārbaude tika noteikta ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz šiem noteikumiem, un tādējādi tā nav nedz pārbaude, kura veikta ar vienkāršu pilnvarojumu bez iepriekšēja lēmuma (kas ir noteikta 20. panta 3. punktā), nedz arī pārbaude, kas veikta, attiecīgajam uzņēmumam pret to iebilstot (20. panta 6.–8. punkts).

35 Tādējādi, ja šajā lietā attiecīgie Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikumi būtu jāatzīst par prettiesiskiem, apstrīdētais lēmums, kas pieņemts, pamatojoties uz šiem noteikumiem, zaudētu jebkādu juridisko pamatu un būtu jāatceļ neatkarīgi no minētajos noteikumos norādītā prettiesiskuma pamata.

36 No tā izriet, ka no argumentācijas, kas ir izvirzīta gan otrās, gan trešās iebildes par nepieņemamību pamatojumam, nevar secināt, ka pirmais iebildums, kas izvirzīts iebildes par prettiesiskumu pamatojumam, nav pieņemams.

37 Ar šo argumentāciju Komisija, kuru atbalsta Padome, būtībā kritizē saiknes neesamību starp izvirzīto prettiesiskuma pamatojumu, proti, pārbaužu norises efektīvas pārbaudes tiesā neesamību, un apstrīdēto lēmumu, ar kuru tiek noteikta pārbaude, apgalvojot, pirmkārt, ka noteikumi, kas reglamentē pārbaužu norises pārbaudi tiesā, nepamato apstrīdēto lēmumu (otrais nepieņemamības pamats) un, otrkārt, ka šādi noteikumi izrietot no LESD 263. panta interpretācijas tiesā un tie neesot jāiekļauj Regulas Nr. 1/2003 20. pantā, ar kuru ir pamatots apstrīdētais lēmums (trešais nepieņemamības pamats).

38 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka iebildes par prettiesiskumu pieņemamība ir atkarīga no tā, vai ir pierādīta saikne starp apgalvoto prettiesiskuma pamatu un apstrīdēto lēmumu, nevar uzskatīt, ka šajā lietā šādas saiknes nav.

39 Kā pamatoti uzsver prasītājas, norādītais prettiesiskums neattiecas uz pašiem tiesību aktiem, kuri pieņemti pēc lēmuma par pārbaudi, ko reglamentē Regulas Nr. 1/2003 20. pants, un kuri attiecas uz šā lēmuma izpildi un pārbaudes norisi. Tiek kritizēti trūkumi tiesību aizsardzības līdzekļos, kuri ļauj pārbaudīt šos tiesību aktus un kuri pastāv kopš lēmuma par pārbaudi pieņemšanas brīža – šie trūkumi, pēc prasītāju domām, izriet no atbilstošajiem Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikumiem.

40 Līdzīgi tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi 2013. gada 6. septembra spriedumā *Deutsche Bahn* u.c./Komisija (T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 50. un 108. punkts) attiecībā uz apgalvoto nepieciešamību saņemt tiesas orderi pirms lēmuma par pārbaudi pieņemšanas, prasītājas šajā lietā lūdz Vispārējai tiesai noteikt jaunu formālu prasību, kura būtu priekšnoteikums šāda lēmuma tiesiskumam un kura nodrošinātu īpašus tiesību aizsardzības līdzekļus jau no šī lēmuma pieņemšanas brīža, ļaujot veikt pasākumu, kas īstenoti, piemērojot minēto lēmumu, pārbaudi tiesā, un kurai būtu jābūt ietvertai atbilstošajos Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikumos.

41 Šajā stadijā netiek aplūkots atšķirīgais jautājums par tādu tiesību aizsardzības līdzekļu noteikšanu, kuri ļautu nodrošināt pārbaužu norises efektīvu pārbaudi tiesā, un to formalizēšanu Regulas Nr. 1/2003 20. panta ietvaros – tas ietilpst iebildes par prettiesiskumu pamatotības pārbaudē. Iebildes par prettiesiskumu pieņemamības pārbaude nenozīmē, ka ir jānosaka, saskaņā ar kādu kārtību un kāda veida tiesību normām būtu jāizveido pārbaužu norises pārbaude tiesā. Šis jautājums ir jāatrisina, izvērtējot Regulas Nr. 1/2003 20. panta atbilstību tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību un, līdz ar to, pārbaudot iebildes par prettiesiskumu pamatotību. Šajā ziņā ir jāatzīmē, ka Komisija sava trešā nepieņemamības pamata pamatojumam atsaucas uz savu argumentāciju par iebildes par prettiesiskumu pamatotību, kā arī uz 2010. gada 28. aprīļa spriedumu *Amann & Söhne* un *Cousin Filterie*/Komisija (T-446/05, EU:T:2010:165, 123.–152. punkts), ar kuru šajā lietā izvirzītā iebilde par prettiesiskumu tika noraidīta kā nepamatota.

42 Turklāt no tā izriet, ka nav nozīmes arī Komisijas norādītajam apstāklim, kas turklāt ir daļēji neprecīzs, no kura izriet, ka nevienā atvasināto tiesību aktā nav paredzēts īpašs tiesību aizsardzības līdzeklis. Piemēram, pašas Regulas Nr. 1/2003 31. pantā ir paredzēta Eiropas Savienības Tiesas neierobežota kompetence pārskatīt lēmumus, ar kuriem Komisija noteikusi naudas sodu vai kavējuma naudu, lai atceltu, samazinātu vai palielinātu minētos naudas sodus vai kavējuma naudu. Tāpat Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.), tāpat kā citos tiesību aktos, ar kuriem ir izveidotas Savienības iestādes vai struktūras, ir paredzētas prasības, kuras var celt Savienības tiesā par Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojā (*EUIPO*) izstrādātajiem apelācijas padomju lēmumiem. Protams, šie tiesību aizsardzības līdzekļi ir Līgumā paredzēto tiesību aizsardzības līdzekļu turpinājums un šajā nozīmē nav autonomi, Līgumā neparedzēti tiesību aizsardzības līdzekļi, kas tie arī nevarētu būt. Tomēr šajā lietā prasītājas nelūdz izveidot šādus autonomus tiesību aizsardzības līdzekļus. Jāuzskata, ka tās apstrīd to, ka Regulas Nr. 1/2003 20. pantā nav noteikumu, ar kuriem pasākumiem, kas attiecas uz pārbaudes norisi, tiktu piešķirts tādu aktu raksturs, kurus var pārsūdzēt saskaņā ar Līgumu, kā tas ir paredzēts Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 90.a pantā attiecībā uz Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) izmeklēšanas darbībām, saskaņā ar kuru lēmumā par pārbaudi ir jānorāda šī pārsūdzības iespēja, tāpat kā saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu ir jānorāda uz tiesībām pašu lēmumu par pārbaudi pārskatīt Eiropas Savienības Tiesā.

43 No tā izriet, ka iebilde par prettiesiskumu ir pieņemama attiecībā uz tās pamatojumam izvirzīto pirmo iebildumu. Tas pats attiecas uz otro iebildumu, kas izvirzīts iebildes par prettiesiskumu pamatojumam un kas attiecas uz pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un kura pieņemamība turklāt nav apstrīdēta (skat. šā sprieduma 32. punktu). Tāpat kā trūkumi, kas pārmesti saistībā ar attiecīgajiem Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikumiem attiecībā uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pirmā iebilduma ietvaros, prasītājas ar savu otro iebildumu kritizē to, ka šajās tiesību normās nav paredzēts paziņot netiešos pierādījumus, kuri pamatoja pārbaudes veikšanu pārbaudāmajā uzņēmumā, kas vienīgais, pēc to domām, varētu garantēt pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa un minētā uzņēmuma tiesību uz aizstāvību ievērošanu.

44 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasītāju izvirzītā iebilde par prettiesiskumu ir jāatzīst par pieņemamu attiecībā uz abiem tās pamatojumam izvirzītajiem iebildumiem, bet vienīgi tiktāl, cik tā attiecas uz atbilstošajiem Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikumiem.

2. Par iebildes par prettiesiskumu pamatotību

a) Par pirmo iebildumu saistībā ar tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu

45 Prasītājas apgalvo, ka ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu ir pārkāptas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību. Pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk tekstā – "ECT") un Savienības tiesu judikatūru, tās norāda, ka, tā kā pārbaužu norises pārbaude tiesā var tikt veikta tikai saistībā ar prasību atcelt galīgo lēmumu par sankciju, ko Komisija pieņēmusi, piemērojot LESD 101. pantu, iespēja

apstrīdēt šo norisi neesot droša un neesot pieejama saprātīgā termiņā. Prasītājas no tā secina, ka pārsūdzības sistēma, kas ir pieejama attiecībā uz to pārbaužu norises nosacījumiem, kuru veikšana ir noteikta, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. pantu, uzņēmumiem, uz kuriem tā attiecas, nesniedz "pienācīgu atlīdzinājumu". Tiem neesot bijusi iespēja laikus izmantot objektīvas un neatkarīgas tiesas aizsardzību, un tādējādi tie esot bijuši spiesti labvēlīgi atbildēt uz visiem inspektoru lūgumiem.

46 Jāatgādina, ka Hartas 47. pantā "Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu" ir noteikts:

"Ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā pantā.

Ikvienai personai ir tiesības uz taisnīgu, atklātu un laikus veiktu lietas izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā, tiesību aktos noteiktā tiesā [..]."

47 Turklāt no paskaidrojumiem attiecībā uz Pamattiesību hartu (OV 2007, C 303, 17. lpp.), kuri saskaņā ar Hartas 52. panta 7. punktu Savienības tiesām ir pienācīgi jāņem vērā (skat. spriedumu, 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 20. punkts un tajā minētā judikatūra), izriet, ka Hartas 47. pants atbilst ECPAK 6. panta 1. punktam un 13. pantam.

48 Kā pamatoti uzsver Padome, šī atbilstība starp Hartas un ECPAK noteikumiem nenozīmē, ka šajā lietā veicamā tiesiskuma pārbaude ir jāveic saskaņā ar ECPAK noteikumiem. No judikatūras, konkrētāk no 2017. gada 14. septembra sprieduma *K.* (C-18/16, EU:C:2017:680, 32. punkts un tajā minētā judikatūra), kuru min Padome, patiešām izriet, kā ir apstiprināts LES 6. panta 3. punktā, ka, lai gan ECPAK garantētās pamattiesības kā vispārējie tiesību principi ir daļa no Savienības tiesībām un lai gan Hartas 52. panta 3. punktā ir noteikts pienākums tajā ietvertajām tiesībām piešķirt tādu pašu nozīmi un piemērošanas jomu kā atbilstošajām tiesībām, kas ir garantētas ECPAK, tomēr nupat minētā konvencija – kamēr Savienība nav tai pievienojusies – nav Savienības tiesību sistēmā integrēts formāls juridisks instruments, līdz ar to tiesiskuma pārbaude ir jāveic, ņemot vērā tikai Hartā garantētās pamattiesības.

49 Tomēr gan no Hartas 52. panta, gan no paskaidrojumiem attiecībā uz šo pantu izriet, ka ECPAK normas un ECT judikatūra par šīm tiesību normām ir jāņem vērā, interpretējot un piemērojot Hartas normas konkrētā gadījumā (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 22. decembris, *DEB*, C-279/09, EU:C:2010:811, 35. un 37. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2013. gada 26. februāris, *Melloni*, C-399/11, EU:C:2013:107, 50. punkts). Hartas 52. panta 3. punktā ir noteikts, ka, ciktāl Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā ECPAK noteiktajām tiesībām, un paskaidrojumos attiecībā uz šo pantu ir precizēts, ka ECPAK garantēto tiesību nozīmi un apjomu nosaka ne tikai ECPAK un tās protokolu teksts, bet arī ECT judikatūra.

50 No ECT judikatūras, kurā ir lemts par ECPAK, it īpaši tās 6. un 13. panta, ievērošanu attiecībā uz domicila apmeklējumiem, un it īpaši no ECT 2008. gada 21. februāra sprieduma *Ravon* un citi pret Franciju (CE:ECHR:2008:0221JUD001849703; turpmāk tekstā – "spriedums *Ravon*"), 2010. gada 21. decembra sprieduma *Société Canal Plus* un citi pret Franciju (CE:ECHR:2010:1221JUD002940808; turpmāk tekstā – "spriedums *Canal Plus*"), 2010. gada 21. decembra sprieduma *Compagnie des gaz de pétrole Primagaz* pret Franciju (CE:ECHR:2010:1221JUD002961308; turpmāk tekstā – "spriedums *Primagaz*") un 2014. gada 2. oktobra sprieduma *Delta Pekárny a.s.* pret Čehijas Republiku (CE:ECHR:2014:1002JUD000009711; turpmāk tekstā – "spriedums *Delta Pekárny*"), uz kuriem atsaucas un kurus analizē puses, izriet šādi principi:

– ir jābūt lēmuma vai attiecīgo pasākumu tiesiskuma efektīvai pārbaudei tiesā attiecībā uz faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem (spriedumi *Ravon*, 28. punkts, un *Delta Pekárny*, 87. punkts) (turpmāk tekstā – "efektivitātes nosacījums");

– pieejamajam tiesību aizsardzības līdzeklim vai līdzekļiem pārkāpuma konstatēšanas gadījumā ir vai nu jānovērš darbības norise vai, gadījumā, ja prettiesiskā darbība jau būtu notikusi, jārada attiecīgajai personai iespējas panākt pienācīgu atlīdzinājumu (spriedumi *Ravon*, 28. punkts, un *Delta Pekárny*, 87. punkts) (turpmāk tekstā – "iedarbīguma nosacījums");

– ir jābūt noteiktībai attiecībā uz iespējām celt attiecīgo prasību (spriedumi *Canal Plus*, 40. punkts, un *Primagaz*, 28. punkts) (turpmāk tekstā – "noteiktības nosacījums");

– pārbaude tiesā ir jāveic saprātīgā termiņā (spriedumi *Canal Plus*, 40. punkts, un *Primagaz*, 28. punkts) (turpmāk tekstā – "saprātīga termiņa nosacījums").

51 No tā arī izriet, ka pārbaudes darbību norisei ir jābūt šādas efektīvas pārbaudes tiesā priekšmetam un ka pārbaudei ir jābūt efektīvai attiecīgās lietas konkrētajos apstākļos (spriedums *Delta Pekárny*, 87. punkts), un tas nozīmē, ka ir jāņem vērā visi pieejamie tiesību aizsardzības līdzekļi un tādējādi jāveic šo tiesību aizsardzības līdzekļu visaptveroša analīze (šajā nozīmē skat. spriedumus *Ravon*, 29.–34. punkts; *Canal Plus*, 40.–44. punkts, un *Delta Pekárny*, 89.–93. punkts). Līdz ar to iebildes par prettiesiskumu pamatotības izvērtējums nevar aprobežoties ar prasītāju norādīto Regulas Nr. 1/2003 20. panta trūkumu analīzi, bet tam ir jābalstās uz to, ka tiek ņemti vērā visi uzņēmuma, attiecībā uz kuru tiek veikta pārbaude, rīcībā esošie tiesību aizsardzības līdzekļi.

52 Vispirms ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo Komisija un Padome, šā sprieduma 50. un 51. punktā atgādinātā ECT judikatūra nevar tikt uzskatīta par tādu, kurai šajā lietā nav nozīmes.

53 Neapšaubāmi, Komisija šajā lietā nav izmantojusi valsts iestāžu "valsts varu" vai "piespiedu pilnvaras", pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6.–8. punktu. To tostarp apliecina fakts, ka Francijas tiesu rīkojumi, ar kuriem tika apstiprināti šie apmeklējumi un konfiskācija, kuru Komisija bija lūgusi preventīvi, prasītājām netika paziņoti (skat. šā sprieduma 5. un 34. punktu). Tomēr, kā pamatoti apgalvo prasītājas, tās bija spiestas pakļauties lēmumam par pārbaudi, kurš ir obligāts tā adresātiem un kura neievērošanas gadījumā var tikt noteikts naudas sods (Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta c)–e) apakšpunkts), un kurā it īpaši ir paredzēta piekļuve visām to telpām, kā arī to uzņēmējdarbības dokumentu pārbaude un kopēšana (Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punkta a)–d) apakšpunkts) – ar to pietiek, lai iejaukšanos pārbaudāmo uzņēmumu domicilā raksturotu kā tādu, kas attaisno to, lai tiktu garantētas šā sprieduma 50. un 51. punktā norādītās ECT judikatūrā atzītās tiesības uzņēmumiem, kuriem notiek domicila apmeklējumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 65. punkts; ECT, 2013. gada 14. marts, *Bernh Larsen Holding AS* un citi pret Norvēģiju, CE:ECHR:2013:0314JUD002411708, 106. punkts). Līdz ar to nav izšķirošas nozīmes tam, ka pārbaude šajā lietā tika veikta bez iepriekšējas tiesas, kas atļāva izmantot valsts varu, iesaistīšanās, un pat var uzskatīt, ka šāda iepriekšējas tiesas iesaistīšanās neesamība *a fortiori* pamato ECT judikatūrā noteikto garantiju ievērošanu lēmuma, ar kuru noteikta pārbaude, *a posteriori* pārbaudes tiesā stadijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 66. punkts un minētā ECT judikatūra). Turklāt ir jāuzsver, ka tad, kad Savienības tiesai ir bijis jālemj par pārbaudāmo uzņēmumu pamattiesību ievērošanu, tā vienmēr ir balstījusies uz ECT judikatūru (spriedumi, 2015. gada 18. jūnijs, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 41.–48. punkts; 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 109.–114. punkts, un 2018. gada 10. aprīlis, *Alcogroup* un *Alcodis*/Komisija, T-274/15, nav publicēts, EU:T:2018:179, 91. punkts).

54 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai tiesību aizsardzības līdzekļu sistēmā ir ievērotas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas ļauj apstrīdēt pārbaudes norisi konkurences tiesību jomā, ņemot vērā iepriekš minēto ECT judikatūru.

55 Kā izriet no ECT judikatūras un kā tika minēts šā sprieduma 51. punktā, šim izvērtējumam ir jābūt balstītam uz vispārēju to tiesību aizsardzības līdzekļu analīzi, kas var būt pamatā pārbaudei [tiesā] par [Komisijas] pārbaudes ietvaros veiktajiem pasākumiem. Līdz ar to nav nozīmes tam, ka katrs no šiem tiesību aizsardzības līdzekļiem atsevišķi neatbilst četriem prasītajiem nosacījumiem, lai tiktu atzīta tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību esamība.

56 Puses atsaucas uz sešiem tiesību aizsardzības līdzekļiem. Tie ir:

– prasība attiecībā uz lēmumu par pārbaudi;

– prasība par jebkuru aktu, kas atbilst nosacījumiem, kuri judikatūrā paredzēti attiecībā uz pārsūdzamu aktu, ko Komisija pieņemtu pēc lēmuma par pārbaudi un pārbaudes darbību norises ietvaros, kā, piemēram, lēmums, ar kuru noraidīts pieteikums par dokumentu aizsardzību advokātu un klientu saziņas konfidencialitātes ietvaros (skat. spriedumu, 2007. gada 17. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija, T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287, 46., 48. un 49. punkts un tajos minētā judikatūra);

– prasība par galīgo lēmumu izbeigt saskaņā ar LESD 101. pantu uzsākto procedūru;

– pagaidu noregulējuma tiesvedība;

– prasība sakarā ar ārpuslīgumisko atbildību;

– lūgumi, ko var adresēt uzklausīšanas amatpersonai.

57 Ir jānorāda, ka – izņemot lūgumus, kas adresēti uzklausīšanas amatpersonai, kuru nevar kvalificēt kā "tiesu" ECPAK izpratnē, īpaši tādēļ, ka tai ir vienīgi rekomendēšanas pilnvaras (Komisijas priekšsēdētāja Lēmuma 2011/695/ES (2011. gada 13. oktobris) par uzklausīšanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (OV 2011, L 275, 29. lpp.) 4. panta 2. punkta a) apakšpunkts), kā to uzsver prasītājas – katrs no šiem tiesību aizsardzības līdzekļiem ļauj vērsties tiesā, apstrīdot pārbaudes darbības.

58 Pirmkārt, no judikatūras izriet un prasītājas to turklāt nav apstrīdējušas, ka apstākļi, kādos tika veikta pārbaude, var tikt kritizēti prasībā atcelt tiesību aktu, kas ir celta par galīgo lēmumu, ar kuru tiek izbeigta saskaņā ar LESD 101. pantu sāktā procedūra (spriedums, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 132. punkts; skat. arī spriedumu, 2018. gada 10. aprīlis, *Alcogroup* un *Alcodis*/Komisija, T-274/15, nav publicēts, EU:T:2018:179, 91. punkts un tajā minētā judikatūra). Šo galīgo lēmumu tiesiskuma pārbaudei – izņemot saistībā ar to pamatu nepieņemamību, kuri bija jāizvirza par lēmumu par pārbaudi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1999. gada 20. aprīlis, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, no T-305/94 līdz T-307/94, no T-313/94 līdz T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 un T-335/94, EU:T:1999:80, 408.–415. punkts) – nav noteikts nekāds ierobežojums izvirzāmo pamatu ziņā un līdz ar to – pārbaudes priekšmeta ziņā. Tā it īpaši ļauj izvērtēt to, vai Komisija ir ievērojusi visas robežas, kas tai ir jāievēro pārbaudes laikā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 79.–82. punkts), un tiek uzskatīts, ka tā garantē, ka pastāv tāda pārbaudes pasākumu efektīva pārbaude tiesā, kādu pieprasa ECT (spriedums, 2018. gada 10. aprīlis, *Alcogroup* un *Alcodis*/Komisija, T-274/15, nav publicēts, EU:T:2018:179, 91. punkts).

59 Otrkārt, no judikatūras arī izriet – un to apstiprina šī prasība –, ka lēmums par pārbaudi var būt prasības atcelt tiesību aktu priekšmets (spriedums, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 97. un 111. punkts). Šī pārbaude [tiesā] turklāt ir paredzēta pašā Regulas Nr. 1/2003 20. pantā (4. un 8. punkts), kurā ir noteikts, ka tā ir jānorāda [Komisijas] lēmumā par pārbaudi. Pirmām kārtām, [Komisijas] lēmuma par pārbaudi tiesiskuma pārbaude, kas it īpaši attiecas uz to, vai Komisijas rīcībā ir pietiekami nopietni netiešie

pierādījumi, kas ir pamats aizdomām par konkurences tiesību normu pārkāpumu, prettiesiskuma konstatēšanas gadījumā var izraisīt to, ka visi pasākumi, kas veikti, piemērojot lēmumu, paši par sevi var tikt uzskatīti par prettiesiskiem, it īpaši par tādiem, kas nav nepieciešami (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-621/16, nav publicēts, EU:T:2018:367, 40. punkts un tajā minētā judikatūra). Otrām kārtām, gadījumā, ja [Komisijas] lēmums par pārbaudi tiek pieņemts pēc citām pārbaudēm un ja iepriekšējās pārbaudēs iegūtā informācija ir pamatojusi šo lēmumu par pārbaudi, minētā lēmuma tiesiskuma pārbaude var tostarp attiekties uz pasākumu, kas veikti, piemērojot iepriekšējos lēmumus par pārbaudi, atbilstību šajos lēmumos noteiktajai pārbaudes jomai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 138.–160. punkts) un, ja tiek konstatēta neatbilstība, izraisīt to atcelšanu (spriedums, 2015. gada 18. jūnijs, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 56.–67. un 71. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2018. gada 10. aprīlis, *Alcogroup* un *Alcodis* /Komisija, T-274/15, nav publicēts, EU:T:2018:179, 63. punkts).

60 Treškārt, kaut arī lietas dalībnieki to nepiemin, ir arī jānorāda, ka – tāpat kā jebkura lēmuma par sodu, kas piemērots saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003, gadījumā –, prasību atcelt tiesību aktu var celt par Komisijas lēmumu, ar kuru ir noteikts sods par pārbaudes traucēšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 1. punkta c)–e) apakšpunktu. Šīs prasības pamatojumam it īpaši var atsaukties uz sankcijas prettiesiskumu, pamatojoties uz to, ka pārbaudes laikā veiktais pasākums, kuram sodītais uzņēmums neesot pakļāvies, kā, piemēram, lūgums iesniegt konfidenciālu dokumentu vai tā darbiniekam adresēts lūgums sniegt paskaidrojumus, pats par sevi esot prettiesisks (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 126. punkts).

61 Ceturtkārt, no 2007. gada 17. septembra sprieduma *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals* /Komisija (T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287, 46., 48. un 49. punkts un tajos minētā judikatūra) skaidri izriet, ka lēmums, ar kuru tieši vai netieši ir noraidīts pārbaudes laikā iesniegtais pieteikums par dokumentu aizsardzību advokātu un klientu saziņas konfidencialitātes ietvaros, ir apstrīdams akts. Šis tiesību aizsardzības līdzeklis ir pieejams tieši tāpēc, ka Savienības tiesa uzskatīja, ka iespēja, kāda bija uzņēmumam, mēģinot celt prasību par iespējamo lēmumu, ar kuru konstatēts konkurences tiesību normu pārkāpums, nebija pietiekama, lai pienācīgi aizsargātu tā tiesības, jo, pirmām kārtām, administratīvā procesa rezultātā var arī netikt pieņemts lēmums par pārkāpuma konstatējumu, un, otrkārt, prasība, kas celta par šādu lēmumu, nekādi nesniedz uzņēmumam līdzekli novērst nenovēršamas sekas, ko ietver nelikumīga konfidencialitātes ietvaros aizsargātu dokumentu satura uzzināšana (skat. spriedumu, 2007. gada 17. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals* /Komisija, T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

62 Tāpat, pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, lai gan Savienības tiesa līdz šim nav atzinusi šādu prasību par pieņemamu, var uzskatīt, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi iespēju, ka pārbaudāmais uzņēmums tādos pašos apstākļos ceļ prasību par lēmumu, ar kuru noraidīts pieteikums par tā darbinieku privātās dzīves aizsardzību. Atgādinājusi 2007. gada 17. septembra spriedumu *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija (T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287), kā arī tajā minēto judikatūru, Vispārējā tiesa, vienlaikus minot iespējamību, ka pastāv "lēmums, [ar ko] atteikt[a] [..] [privātās dzīves] aizsardzīb[a]", tomēr konstatēja, ka šajā gadījumā šāds lēmums nav ticis pieņemts. Tā savu nostāju balstīja uz apstākli, ka laikā, kad tika pieņemts lēmums par datu pārkopēšanu, prasītājas nedz apgalvoja, ka uz tām piederošajiem dokumentiem būtu attiecināma aizsardzība, kas līdzīga advokāta un klienta saziņas konfidencialitātes aizsardzībai, nedz identificēja konkrētus aplūkojamos dokumentus vai dokumentu daļas (spriedums, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 129. un 130. punkts). Turklāt var norādīt, ka prasītājas neapstrīd attiecīgā tiesību aizsardzības līdzekļa esamību kā tādu, bet gan tā ierobežojošo un saistošo raksturu attiecīgajiem uzņēmumiem, jo tiem ir jāreaģē nekavējoties, lai gan norit pārbaude un Komisija vēl nav veikusi visas kopijas (skat. šā sprieduma 72. punktu).

63 Jāuzskata, ka ne Līgumu noteikumos, ne Regulas Nr. 1/2003 20. panta formulējumā nav izslēgta iespēja uzņēmumam celt prasību atcelt šādus aktus, kas veikti pārbaudes gaitā, ar nosacījumu, ka tiek izpildītas no LESD 263. panta ceturtās daļas izrietošās prasības.

64 Piektkārt, lai gan saskaņā ar LESD 278. pantu visām iepriekš minētajām prasībām principā nav apturošas iedarbības, saskaņā ar šo pašu tiesību normu ir iespējams panākt šo prasību ietvaros apstrīdēto aktu piemērošanas apturēšanu. It īpaši šāda pieteikuma par apturēšanu rezultātā var tikt apturētas pārbaudes darbības, tomēr precizējot, ka, tā kā lēmums par pārbaudi principā tiek paziņots un darīts zināms pārbaudāmajam uzņēmumam pārbaudes sākšanas dienā, šādu rezultātu ļauj panākt vienīgi Reglamenta 157. panta 2. punktā paredzētās procedūras izmantošana, ja ir izpildīti pagaidu apturēšanas nosacījumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 98. punkts). Vispārējās tiesas priekšsēdētājs, pamatojoties uz šo tiesību normu, var apmierināt pieteikumu par apturēšanu pirms Komisijas uzklausīšanas un tādējādi izdot rīkojumu par apturēšanu tikai dažas dienas pēc pieteikuma iesniegšanas un pirms pārbaudes beigām.

65 Jāpiebilst, ka pieteikumu par pagaidu noregulējumu var iesniegt arī vienlaicīgi ar prasību, kas vērsta pret lēmumu, ar kuru noraidīts pieteikums par aizsardzību saskaņā ar advokātu un to klientu saziņas konfidencialitāti. To apstiprina rīkojumi, 2004. gada 27. septembris, Komisija/*Akzo* un *Akcros* (C-7/04 P(R), EU:C:2004:566) un 2003. gada 30. oktobris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals* /Komisija (T-125/03 R un T-253/03 R, EU:T:2003:287). Var uzskatīt, ka šajā Tiesas priekšsēdētāja rīkojumā, tas, atceļot Vispārējās tiesas priekšsēdētāja rīkojumu, ar kuru ir izdots rīkojums par apturēšanu, neizslēdz iespēju, ka gadījumā, ja Komisija neuzņemas saistības neļaut trešajām personām piekļūt attiecīgajiem dokumentiem, var uzdot apturēt tāda lēmuma izpildi, ar kuru noraidīts pieteikums par saziņas konfidencialitātes aizsardzību starp attiecīgajām sabiedrībām un to advokātiem, kā arī noteikt attiecīgo konfidenciālo datu uzglabāšanu tiesas kancelejā līdz brīdim, kad tiek lemts par pamatprasību (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2004. gada 27. septembris, Komisija/*Akzo* un *Akcros*, C-7/04 P(R), EU:C:2004:566, 42. punkts un rezolutīvās daļas 1) un 2) punkts; šajā nozīmē skat. arī rīkojumu, 2015. gada 17. septembris, *Alcogroup* un *Alcodis*/Komisija, C-386/15 P(R), EU:C:2015:623, 24. punkts). Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, līdz ar to nevar uzskatīt, ka pagaidu noregulējums nesniedz nekādu iespējamu atlīdzinājumu par iespējamiem pārkāpumiem, ko Komisija pieļāvusi pārbaudes gaitā, neatkarīgi no lēmuma, ar kuru tā noteikta.

66 Sestkārt, pat situācijā, kurā pārbaudes darbību laikā nav pieņemts akts, par kuru var celt prasību, ja pārbaudāmais uzņēmums uzskata, ka Komisija pārbaudes laikā ir pieļāvusi nelikumības un ka šīs nelikumības tam ir radījušas kaitējumu, kas var izraisīt Savienības atbildības iestāšanos, tas var celt prasību pret Komisiju par ārpuslīgumisko atbildību. Šī iespēja pastāv jau pirms lēmuma par pārkāpuma procedūras izbeigšanu pieņemšanas un pat gadījumā, ja pārbaudes rezultātā netiktu pieņemts galīgais lēmums, par kuru var celt prasību atcelt tiesību aktu. Tāda prasība par atbildību neietilpst tādu Savienības aktu spēkā esamības pārbaudes sistēmā, kas rada saistošas tiesiskas sekas, kuras būtībā ietekmē prasītājas intereses, bet var tikt celta, kad kādas iestādes nelikumīga rīcība ir radījusi kaitējumu vienai no pusēm, pat tad, ja šī rīcība nav izpaudusies kā apstrīdams akts (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 133. punkts; 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 99. punkts, un 2018. gada 10. aprīlis, *Alcogroup* un *Alcodis* /Komisija, T-274/15, nav publicēts, EU:T:2018:179, 92. punkts).

67 Turklāt var uzskatīt, ka pārbaudes darbību norises pārbaudes sistēma, ko veido visi iepriekš aprakstītie tiesību aizsardzības līdzekļi, atbilst četriem šā sprieduma 50. punktā atgādinātajiem nosacījumiem.

68 Pirmkārt, attiecībā uz efektivitātes nosacījumu ir jānorāda, turklāt prasītājas to nav apstrīdējušas, ka iepriekš minētie tiesību aizsardzības līdzekļi ļauj veikt padziļinātu pārbaudi gan par tiesību, gan par faktu jautājumiem (konkrētāk, attiecībā uz lēmumiem par pārbaudi skat. spriedumu, 2015. gada

18. jūnijs, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 33. un 34. punkts, un, vispārīgāk attiecībā uz Komisijas lēmumiem par LESD 101. un 102. panta piemērošanas procedūrām, skat. spriedumu, 2011. gada 8. decembris, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2015:815, 62. punkts).

69 Turklāt ir jāuzsver, ka, lai gan katrs no šiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, aplūkojot atsevišķi, neļauj pārbaudīt visu pārbaudes laikā veikto pasākumu pamatotību, to kopējais novērtējums, kas nerada pieņemamības problēmas, ļauj veikt šādu pārbaudi, kā tas izriet no šā sprieduma 57.–66. punktā veiktā pārbaužu norises laikā veikto dažādo pasākumu un tādu dažādo pārbaudāmo uzņēmumu tiesību uzskaitījuma, kuras var tikt pārbaudītas, izvērtējot dažādas attiecīgās prasības. It īpaši prasītājas nevar pamatoti apgalvot, ka neviens tiesību aizsardzības līdzeklis neaptvertu gadījumu, kad inspektori iegūtu dokumentu kopijas, pārsniedzot pārbaudes tvērumu. Prasītāju apgalvotajā gadījumā, kad attiecīgās pārbaudes rezultātā netiktu pieņemts lēmums par pārkāpuma konstatēšanu un sankciju, bet gan par jaunas izmeklēšanas uzsākšanu un jauna lēmuma par pārbaudi pieņemšanu, pārbaudītie uzņēmumi varētu celt prasību atcelt minēto lēmumu, apstrīdot to netiešo pierādījumu tiesiskumu, kuri ir tā pamatā, pamatojoties uz to, ka tie iepriekšējās pārbaudes laikā ir iegūti nelikumīgi (skat. šā sprieduma 59. punktu).

70 No tā izriet, ka prasītāju apgalvojumiem, kas pamatoti ar ECT spriedumiem, kuros ir konstatēts tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpums, pamatojoties uz to, ka nebija pieejams viens no iepriekš minētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, nav nozīmes. It īpaši uz šo lietu nav attiecināmi ECT konstatējumi spriedumā *Delta Pekárny* (82.–94. punkts), jo attiecīgajos Čehijas tiesību aktos nebija paredzēts īpašs tiesību aizsardzības līdzeklis, kas ļautu apstrīdēt lēmumus par pārbaudi. Vienīgā iespēja pārbaudāmajiem uzņēmumiem uzdot jautājumus par pārbaudes tiesiskumu bija tiesvedība attiecībā uz konkurences iestādes izdarītajiem būtiskajiem secinājumiem, un šajā kontekstā tādi aspekti kā pārbaudes nepieciešamība, ilgums un apjoms, kā arī tās samērīgais raksturs nevarēja tikt izvērtēti (šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta N. Vāla [*N. Wahl*] secinājumus lietā *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:92, 37. punkts), lai arī tie varēja tikt izvērtēti prasībā, kas vērsta pret lēmumu par pārbaudi.

71 Tāpat pretēji apstākļiem, kas bija pamatā ECT 2015. gada 2. aprīļa spriedumam *Vinci Construction* un *GTM Génie Civil et Services* pret Franciju (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), no Savienības tiesas judikatūras izriet iespēja lūgt veikt efektīvu pārbaudi par advokātu un klientu saziņas konfidencialitātes ievērošanu pārbaudes laikā (skat. šā sprieduma 61. punktu). Šajā saistībā it īpaši tiek pārbaudīts, vai šī konfidencialitāte attiecas uz attiecīgajiem dokumentiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 17. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija, T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287, 117.–135., 138.–140. un 165.–179. punkts).

72 Turklāt ir jāuzskata, ka tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā neaizskar tas, ka uzņēmumam, uz kuru attiecas lēmums par pārbaudi, tiek pieprasīta konkrētu darbību veikšana, lai saglabātu savas tiesības un iespējas izmantot tiesību aizsardzības līdzekļus, kuri dod iespēju nodrošināt to ievērošanu, tostarp darbības, kas izpaužas kā lūgumi Komisijai par aizsardzības nodrošināšanu (skat. šā sprieduma 61. un 62. punktu). Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka Komisijai pirms kopiju izgatavošanas ir jādod uzņēmumam īss laiks, kurā tas var apspriesties ar saviem advokātiem, lai attiecīgā gadījumā formulētu šādus lūgumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 89. punkts).

73 Otrkārt, attiecībā uz iedarbīguma nosacījumu var konstatēt, ka iepriekš minētie tiesību aizsardzības līdzekļi ļauj veikt gan preventīvu pārbaudi [tiesā], pateicoties prasībai par pagaidu noregulējumu, tādējādi liedzot pabeigt [Komisijas] pārbaudes darbības (skat. šā sprieduma 64. punktu), gan pārbaudi [tiesā] pēc [Komisijas] pārbaudes darbību veikšanas, pateicoties citiem tiesību aizsardzības līdzekļiem. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka ECT judikatūrā nav prasīts, lai tiktu veikta pārbaude *a priori* un *a posteriori*, jo tajā tās ir paredzētas kā alternatīvas (skat. šā sprieduma 50. punktu). Tādējādi, pat ja, kā to šajā lietā apgalvo prasītājas, prasībai par pagaidu noregulējumu nebūtu vajadzīgā iedarbīguma, tomēr prasības, kuras var tikt celtas *a posteriori*, katrā ziņā sniedz attiecīgajai personai pienācīgu atlīdzinājumu.

74 Tādējādi lēmuma par pārbaudi atcelšanas gadījumā Komisijai konkurences tiesību pārkāpuma procesa rezultātā tiek liegts izmantot visus dokumentus vai pierādījumus, kurus tā ir apkopojusi šajā pārbaudē (spriedumi, 2002. gada 22. oktobris, *Roquette Frères*, C-94/00, EU:C:2002:603, 49. punkts, un 2012. gada 12. decembris, *Almamet*/Komisija, T-410/09, nav publicēts, EU:T:2012:676, 31. punkts). It īpaši šāda atcelšana nenovēršami izraisa to, ka tiek atcelts jaunais lēmums par pārbaudi, kas būtu ticis pieņemts, pamatojoties tikai uz pirmās prettiesiskās pārbaudes laikā izņemtajiem dokumentiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-621/16, nav publicēts, EU:T:2018:367, 39. un 40. punkts).

75 Tāpat saistībā ar prasību, kas vērsta pret Komisijas galīgo lēmumu, pārkāpuma konstatēšana pārbaudes norisē nozīmē, ka Komisija pārkāpuma procesa vajadzībām nevar izmantot šādi iegūtos pierādījumus (skat. spriedumu, 2015. gada 18. jūnijs, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 45. punkts un tajā minētā judikatūra), un tas var izraisīt tāda lēmuma atcelšanu, ar kuru konstatēts un sodīts pārkāpums, ja attiecīgajiem pierādījumiem ir izšķiroša nozīme saistībā ar šiem konstatējumiem un sodu.

76 Turklāt pat gadījumā, ja lēmums par pārkāpuma konstatēšanu un sodīšanu netiktu pieņemts, ir jāatgādina, ka, pirmkārt, vēl ir iespēja celt prasību atcelt noteiktus pārbaudes laikā veiktus pasākumus (skat. šā sprieduma 61. un 62. punktu) un, otrkārt, celt prasību par zaudējumu atlīdzību (skat. šā sprieduma 66. punktu). Šie divi tiesību aizsardzības līdzekļi ļauj panākt attiecīgi atcelto pārbaudes pasākumu izzušanu no tiesību sistēmas un minēto pasākumu dēļ nodarītā kaitējuma atlīdzināšanu jau pirms iespējamās turpmākās pārkāpuma procedūras izbeigšanas un neatkarīgi no tās izbeigšanas. Šajā ziņā ir jāprecizē, ka, ciktāl tiesiskās aizsardzības līdzekļu un to atlīdzinājuma piemērotības izvērtēšana ir jāveic vispārējā veidā (skat. šā sprieduma 51. punktu) un citi tiesību aizsardzības līdzekļi liedz Komisijai izmantot nelikumīgi nokopētos dokumentus, nav nozīmes tam, ka to neliedz iespēja atlīdzināt zaudējumus. Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, it īpaši no sprieduma *Ravon* nevar secināt, ka ECT, lai konstatētu pārbaudes darbību pārbaudes tiesā efektivitāti, pieprasītu, lai attiecīgās prasības beigtos ar lēmumu aizliegt izmantot iegūtos dokumentus un liecības. Proti, ECT šajā spriedumā ir vienīgi piemērojusi pieejamo tiesību aizsardzības līdzekļu visaptverošā vērtējuma metodi, nospriežot, ka prasība par zaudējumu atlīdzību nav pietiekama, lai kompensētu citu tiesību aizsardzības līdzekļu, it īpaši attiecīgajos Francijas tiesību aktos paredzētās prasības atcelt tiesību aktu, trūkumus (spriedums *Ravon*, 33. punkts), kas nesniedz iespēju iedarbīgi celt prasību atcelt tiesību aktu Savienības tiesā.

77 Treškārt, attiecībā uz noteiktības nosacījumu prasītājas to galvenokārt apstrīd, jo neesot pārliecības, ka tiesību akti, kurus var apstrīdēt ar dažādiem iepriekš minētajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, tiktu pieņemti. Konkrētāk, Komisija ne vienmēr pēc pārbaudes pieņemot lēmumu, ar kuru konstatē pārkāpumu un soda tā izdarītāju. Tomēr noteiktības nosacījums ir jāinterpretē nevis kā tāds, kas prasa padarīt pieejamus visus teorētiski iespējamos tiesību aizsardzības līdzekļus visos gadījumos un neatkarīgi no tā, kādi pasākumi ir veikti pēc pārbaudes, bet gan kā tāds, kas prasa, lai būtu pieejami tiesību aizsardzības līdzekļi, ar kuriem var apstrīdēt pasākumus, kuri rada negatīvas sekas pārbaudāmajam uzņēmumam brīdī, kad minētās sekas rodas. Līdz ar to gadījumā, ja šādas negatīvās sekas neizpaužas kā lēmums par pārkāpuma konstatēšanu vai sankciju, nevar uzskatīt, ka iespējas apstrīdēt šo lēmumu neesamība apdraud prasību par noteiktas prasības celšanu par pārbaudes laikā veiktajiem pasākumiem.

78 No sprieduma lietā *Canal Plus* nevar secināt citu interpretāciju (skat. šā sprieduma 50. punktu). Proti, pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, ECT šajā spriedumā nav nospriedusi, ka prasības par lēmumu, ar kuru tiek atļauta pārbaude, pieejamība ir kļuvusi neskaidra neskaidrību dēļ saistībā ar konkurences iestādes pieņemto lēmumu pēc būtības. Tā tostarp Francijas likumdevēja ieviestā pārejas režīma īpašajos apstākļos ir vienīgi konstatējusi, ka šajā tiesiskajā regulējumā atļautā prasība par rīkojumu, ar kuru ir atļauts domicila apmeklējums, ir atkarīga no tā, vai tiek izskatīta pārsūdzība par lēmumu pēc būtības, kas rada nosacījumus, kuri faktiski padara minētās prasības pieejamību par nenoteiktu (šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta N. Vāla secinājumus lietā *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:92, 48. punkts). Turklāt var norādīt, ka šāds nosacītais raksturs nepastāv tiesību

aizsardzības līdzekļu sistēmā Komisijas pārbaužu jomā. Prasības celšana par lēmumu par pārbaudi nav atkarīga no prasības celšanas par lēmumu, ar kuru izbeidz procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu, un turklāt nevarētu būt atkarīga, ņemot vērā LESD 263. pantā noteikto prasības celšanas termiņu.

79 Ceturtkārt, attiecībā uz nosacījumu par saprātīgu termiņu ir jānorāda, ka prasītājas nepamato savu apgalvojumu par šī nosacījuma neievērošanu ar tiesvedību Savienības tiesā ilgumu un turklāt atzīst termiņu prasības celšanai esamību. Tās kritizē vienīgi ievērojamo laikposmu, kas var paiet starp pārbaudi un galīgo lēmumu, ar kuru tiek izbeigta saskaņā ar LESD 101. pantu uzsāktā procedūra.

80 Tomēr no šāda termiņa, lai arī tas, protams, var sasniegt vairākus gadus, nevar secināt, ka prasības, kas ļauj apstrīdēt pārbaužu norisi Savienības tiesā, negarantē efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Pirmām kārtām, tiek kritizēts vienīgi laikposms, kas nošķir pārbaudes pasākumu veikšanu no to iespējamās apstrīdēšanas datuma, kas ir iespējams saistībā ar prasību, kura vērsta pret galīgo lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar LESD 101. pantu, un kura ir tikai viens no tiesību aizsardzības līdzekļiem, kas ļauj tos apstrīdēt. Otrām kārtām un galvenokārt – laiks, kurā attiecīgie pārbaudes pasākumi tiek saglabāti, ir jāskata kopsakarā ar to, ka līdz galīgajam lēmumam Komisija nepauž galīgo nostāju par pārkāpuma esamību un no tā izrietošo pārbaudāmā uzņēmuma sodu. Savukārt, ja šajā termiņā pārbaudāmajam uzņēmumam rastos citas kaitīgas sekas, piemēram, Komisijas rīcība, kas nodara kaitējumu, vai jauna lēmuma par pārbaudi pieņemšana, pamatojoties uz savākto informāciju, minētais uzņēmums varētu nekavējoties un, nesagaidot pārkāpuma procesa iznākumu, vērsties tiesā ar prasību par zaudējumu atlīdzību vai prasību par jaunā lēmuma par pārbaudi atcelšanu.

81 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmais iebildums, kas izvirzīts iebildes par Regulas Nr. 1/2003 20. panta prettiesiskumu pamatojumam, ir jānoraida kā nepamatots.

b) Par otro iebildumu saistībā ar pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

82 Prasītājas apgalvo, ka Regulas Nr. 1/2003 20. pantā nav ievērots pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips un tiesības uz aizstāvību. No šiem pamatprincipiem izrietot, ka apsūdzētajai personai ir jābūt tiesībām piekļūt lietas materiāliem. Regulas Nr. 1/2003 20. pantā noteiktās pārbaudes tiesiskais regulējums, neļaujot lietas dalībniekiem piekļūt Komisijas rīcībā esošajiem dokumentiem, kas pamato tās lēmumu veikt pārbaudi, radot prasītājām acīmredzami nelīdzsvarotu situāciju salīdzinājumā ar Komisiju un tām liedzot iespēju sagatavot savu aizstāvību.

83 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips, kurš izriet no paša lietas taisnīgas izskatīšanas jēdziena un kura mērķis ir nodrošināt līdzsvaru starp tiesvedības pusēm, ietver pienākumu sniegt katrai pusei saprātīgu iespēju izklāstīt savu lietu, tostarp iesniegt savus pierādījumus apstākļos, kas tai nerada acīmredzami nelabvēlīgāku situāciju salīdzinājumā ar pretējo pusi. Šī principa mērķis ir nodrošināt procesuālo līdzsvaru starp tiesvedības dalībniekiem, garantējot šo dalībnieku tiesību un pienākumu vienlīdzību attiecībā it īpaši uz pierādījumu iegūšanu un sacīkstes procesu tiesā (skat. spriedumu, 2016. gada 28. jūlijs, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* u.c., C-543/14, EU:C:2016:605, 40. un 41. punkts un tajos minētā judikatūra).

84 Lai gan prasītājas atsaucas uz šo judikatūru un pamatojas vienīgi uz Hartas 47. un 48. pantu, kā arī ECPAK 6. pantu, kas reglamentē indivīdu tiesības tiesā, lai pamatotu savu apgalvojumu par pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, judikatūra, uz kuru tās atsaucas (skat. šā sprieduma 94. punktu), turklāt apliecina, ka tās norāda vispārēji uz pārbaudāmā uzņēmuma tiesībām aizstāvēties gan tiesā, gan Komisijā.

85 No pastāvīgās judikatūras, kurā ir lemts par informāciju, kas ir jāpaziņo pārbaudāmajam uzņēmumam, lai nodrošinātu tā tiesību uz aizstāvību aizsardzību pret Komisiju, izriet, ka Komisijai lēmumā par pārbaudi vai pārbaudes laikā nav jānorāda netiešie pierādījumi, kas pamatojuši minēto pārbaudi (šajā

nozīmē skat. spriedumus, 1989. gada 17. oktobris, *Dow Chemical Ibérica* u.c./Komisija, no 97/87 līdz 99/87, EU:C:1989:380, 45., 50. un 51. punkts; 2008. gada 8. jūlijs, *AC-Treuhand*/Komisija, T-99/04, EU:T:2008:256, 48. punkts; 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 69. punkts; 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 37. punkts; 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 81. punkts, un 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-325/16, EU:T:2018:368, 45. un 46. punkts).

86 Šis judikatūras risinājums ir balstīts nevis uz attiecīgo netiešo pierādījumu konfidencialitātes principu, bet gan uz rūpēm, ko ir ņēmis vērā arī likumdevējs, izstrādājot Regulas Nr. 1/2003 20. pantu, proti, saglabāt Komisijas izmeklēšanu efektivitāti stadijā, kad tās tikai sākas.

87 Administratīvais process Komisijā atbilstoši Regulai Nr. 1/2003 ir iedalāms divos atsevišķos un secīgos posmos, katrs no kuriem atbilst noteiktai iekšējai loģikai, proti, pirmkārt, iepriekšējas izmeklēšanas posms, un, otrkārt, posms, kas balstīts uz sacīkstes principu. Iepriekšējās izmeklēšanas posms, kura laikā Komisija izmanto izmeklēšanas pilnvaras, kas paredzētas Regulā Nr. 1/2003, un kurš norisinās līdz paziņojumam par iebildumiem, ir paredzēts tam, lai ļautu Komisijai savākt visus nozīmīgos faktus, kas apstiprina vai noliedz konkurences tiesību normu pārkāpuma esamību, un formulēt sākotnējo nostāju par procedūras virzienu, kā arī turpmāko rīcību. Savukārt posmam, kas balstīts uz sacīkstes principu un kas ilgst no paziņojuma par iebildumiem līdz galīgā lēmuma pieņemšanai, ir jāļauj Komisijai pieņemt galīgo lēmumu par pārmesto pārkāpumu (skat. spriedumu, 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).

88 Pirmām kārtām, iepriekšējās izmeklēšanas posms sākas dienā, kad Komisija, izmantojot Savienības likumdevēja piešķirtās pilnvaras, veic pasākumus, ar kuriem tā norāda uz izdarīto pārkāpumu un kuri tai ļauj ieņemt nostāju par procesa virzienu (spriedumi, 2011. gada 29. septembris, *Elf Aquitaine* /Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 114. punkts, un 2015. gada 15. jūlijs, *SLM* un *Ori Martin* /Komisija, T-389/10 un T-419/10, EU:C:2015:513, 337. punkts). Otrām kārtām, attiecīgais uzņēmums ar paziņojumu par iebildumiem tiek informēts par visiem būtiskajiem faktiem, uz kuriem Komisija balstās šajā procedūras stadijā, un par to, ka šim uzņēmumam ir tiesības piekļūt lietas materiāliem, lai garantētu tiesību uz aizstāvību efektīvu īstenošanu tikai administratīvā posma, kurš balstīts uz sacīkstes principu, sākumā. Līdz ar to tikai pēc paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas attiecīgais uzņēmums var pilnībā atsaukties uz savām tiesībām uz aizstāvību. Faktiski, ja šīs tiesības būtu attiecināmas uz posmu pirms paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas, tad Komisijas veiktās izmeklēšanas efektivitāte tiktu apdraudēta, jo attiecīgais uzņēmums jau iepriekšējās izmeklēšanas posmā varētu identificēt informāciju, kas Komisijai ir zināma, un attiecīgi to informāciju, kuru vēl varētu noslēpt (skat. spriedumu, 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

89 Tomēr Komisijas veiktie izmeklēšanas pasākumi iepriekšējās izmeklēšanas posmā, it īpaši pārbaudes pasākumi un informācijas pieprasījumi, pēc to rakstura norāda uz pārkāpumu un var būtiski ietekmēt aizdomās turēto uzņēmumu stāvokli. Tātad ir svarīgi novērst to, ka tiesības uz aizstāvību varētu tikt neglābjami pārkāptas šajā administratīvā procesa posmā, jo veiktajiem izmeklēšanas pasākumiem var būt izšķiroša nozīme, sniedzot pierādījumus par uzņēmumu nelikumīgo rīcību, par ko tie varētu būt atbildīgi (skat. spriedumu, 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 79. punkts un tajā minētā judikatūra).

90 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu noteiktā prasība norādīt pārbaudes priekšmetu un mērķi faktiski ir attiecīgo uzņēmumu tiesību uz aizstāvību fundamentāla garantija un tā rezultātā pienākuma pamatot lēmumu par pārbaudes veikšanu apmērs nevar tikt ierobežots, balstoties uz apsvērumiem, kas saistīti ar pārbaudes efektivitāti. Šajā ziņā, lai gan ir taisnība, ka Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu un judikatūru nav nedz jāpaziņo šāda lēmuma adresātam visa informācija, kas ir tās rīcībā attiecībā uz iespējamajiem pārkāpumiem, nedz precīzi jānosaka konkrētais tirgus, nedz jāsniedz šo pārkāpumu juridiskā kvalifikācija, nedz jānorāda

laikposms, kurā šie pārkāpumi esot notikuši, tai tomēr cik vien iespējams precīzi ir jānorāda pieņēmumi, kurus tā ir iecerējusi pārbaudīt, proti, kas tiek meklēts, un fakti, uz kuriem attieksies pārbaude (skat. spriedumu, 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

91 Ņemot vērā visus šos apstākļus, pastāvīgi ir ticis nospriests, ka iepriekšējas izmeklēšanas posmā papildus pārkāpumu pieņēmumiem, kurus Komisija plāno pārbaudīt, tai nevar likt sniegt norādes, proti, pierādījumus, kas tai liek domāt, ka ir ticis pārkāpts LESD 101. pants. Ar šādu prasību faktiski tiktu apdraudēts līdzsvars, kāds judikatūrā ir noteikts starp izmeklēšanas efektivitātes saglabāšanu un attiecīgā uzņēmuma tiesību uz aizstāvību saglabāšanu (skat. spriedumu, 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-325/16, EU:T:2018:368, 45. punkts un tajā minētā judikatūra; skat. arī šā sprieduma 85. punktu).

92 No tā izriet, ka Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu nevar atzīt par prettiesisku tādēļ, ka, neparedzot pārbaudes pamatā esošo netiešo pierādījumu paziņošanu pārbaudāmajam uzņēmumam, tiktu apdraudēts pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips un minētā uzņēmuma tiesības uz aizstāvību.

93 Neviens no prasītājas sniegtajiem argumentiem neļauj atspēkot šo konstatējumu.

94 Pirmkārt, attiecībā uz Savienības tiesu judikatūru ir jānorāda, ka prasītājas nav nedz minējušas iepriekš minēto judikatūru, nedz *a fortiori* to tieši apstrīdējušas, un tās sava apgalvojuma pamatojumam min tikai vienu Vispārējās tiesas spriedumu, saskaņā ar kuru šī tiesa uzskata, ka pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips nozīmē, ka attiecīgajiem uzņēmumiem ir tiesības piekļūt lietas materiāliem. Protams, no šā sprieduma izriet, ka vispārējais pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips konkurences lietā paredz, ka attiecīgā uzņēmuma zināšanas par procesā izmantotajiem lietas materiāliem ir vienādas ar Komisijas zināšanām (spriedums, 1995. gada 29. jūnijs, *ICI*/Komisija, T-36/91, EU:T:1995:118, 93. un 111. punkts). Tomēr, kā pamatoti uzsver Komisija, šī norāde attiecas uz procesa sacīkstes posmu un it īpaši uz dokumentiem, kas bija jāpaziņo prasītājam uzņēmumam kopā ar paziņojumu par iebildumiem (attiecībā uz atšķirību starp iepriekšējās izmeklēšanas posmu un administratīvo posmu skat. šā sprieduma 87. un 88. punktu).

95 Otrkārt, attiecībā uz ECT judikatūru, atsaukšanos uz kuru, ņemot vērā iepriekš minēto, varētu saprast kā tādu, ar kuru tiek pausta vēlme panākt atbilstošu Savienības tiesu judikatūras attīstību vai atbilstošo Regulas Nr. 1/2003 20. panta normu prettiesiskuma konstatēšanu, ir jāuzskata, ka ar to nevar pamatot nedz šādu attīstību, nedz šādu konstatējumu, un tas tā ir pat neatkarīgi no apstākļa, ka ECT spriedumos ir lemts par fizisko personu tiesībām krimināltiesību jomā, kā to uzsver Komisija un Padome. Proti, visi pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa pārkāpumi šajos ECT spriedumos tika konstatēti tādēļ, ka apsūdzētās personas ir tikušas notiesātas, nesaņemot piekļuvi visai informācijai, kas attiecas uz izvirzītajām apsūdzībām (ECT, 1997. gada 18. marts, *Foucher* pret Franciju, CE:ECHR:1997:0318JUD002220993; 1999. gada 25. marts, *Pélissier* un *Sassi* pret Franciju, CE:ECHR:1999:0325JUD002544494; 2011. gada 26. jūlijs, *Huseyn* un citi pret Azerbaidžānu, CE:ECHR:2011:0726JUD003548505, un 2011. gada 20. septembris, *OAO Neftyanaya Kompaniya Yukos* pret Krieviju, CE:ECHR:2011:0920JUD001490204), no kā nevar secināt tiesības piekļūt šādai informācijai izmeklēšanas posmā papildus tiesībām, kuras jau ir atzītas vēlākā posmā, kas balstīts uz sacīkstes principu. Attiecībā uz ECT spriedumu, no kura izriet, ka pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips ir piemērojams visās tiesvedības stadijās, it īpaši izmeklēšanas laikā (ECT, 1989. gada 30. marts, *Lamy* pret Beļģiju, CE:ECHR:1989:0330JUD001044483), uz kuru prasītājas atsaucās vienīgi tiesas sēdē, šādi tika nospriests tādēļ, ka šajā izmeklēšanas posmā tika pieņemts lēmums par prasītāja turēšanu apcietinājumā. Turklāt ECT šajā lietā konstatēja ECPAK 5. panta 4. punkta par apcietināto personu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu, nepaužot nostāju par ECPAK 6. panta ievērošanu.

96 Treškārt, attiecībā uz Francijas tiesību aktiem, uz kuriem tiesas sēdē atsaucās prasītājas, ir jānorāda, ka tie paši par sevi nevar būt saistoši Savienības tiesību normu piemērošanā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1984. gada 17. janvāris, *VBVB* un *VBBB*/Komisija, 43/82 un 63/82, EU:C:1984:9, 40. punkts). Katrā ziņā

var piebilst, ka saskaņā ar Francijas *Code de commerce* (Komerckodekss) L. 450-4. pantu Francijas izmeklēšanas tiesneša rīkojums, ar kuru Konkurences iestādei tiek atļauts veikt apmeklējumus un konfiskāciju, pamatojoties uz minētās iestādes iesniegto informāciju un netiešiem pierādījumiem, kuri tās pamato, attiecīgajam uzņēmumam tiek paziņots tikai apmeklējuma brīdī. Tādējādi uz sacīkstes principu balstītas debates, kuras tostarp var attiekties uz iesniegto netiešo pierādījumu pietiekami nopietno raksturu, var norisināties vienīgi stadijā, kurā tiek izskatīta tā pārsūdzība apelācijas tiesas pirmajam priekšsēdētājam.

97 Ceturtkārt, attiecībā uz prasītāju paustajām bažām par grūtībām nodrošināties pret Komisijas patvaļīgas un nesamērīgas iejaukšanās riskiem, tieši jānorāda, ka Vispārējā tiesa, izmantojot procesa organizatoriskos pasākumus, var lūgt Komisiju iesniegt netiešos pierādījumus, kas pamatoja tās lēmumu veikt pārbaudi (attiecībā uz šāda procesa organizatoriskā pasākuma pieņemšanu šajā lietā skat. šā sprieduma 14. punktu). Šī piekļuve netiešajiem pierādījumiem, kas pamatoja lēmumu par pārbaudi, ir atļauta tiesvedības stadijā, jo šajā stadijā un, ciktāl pārbaude pēc definīcijas ir pabeigta, prasība saglabāt Komisijas veiktās izmeklēšanas efektivitāti ir mazāka. Tiklīdz ir veiktas visas pārbaudes darbības, vairs nav jānovērš risks, ka tiks slēpta izmeklēšanā nozīmīga informāciju, kas principā jau ir iegūta pārbaudes laikā (skat. šā sprieduma 88. punktu). Var piebilst, ka netiešo pierādījumu paziņošana tiesvedības stadijā turklāt atbilst pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principam tiesā, jo pārbaudāmajam uzņēmumam šajā stadijā ir informācija, kas tam ļauj apstrīdēt to, ka Komisijas rīcībā ir pietiekami būtiski pierādījumi, kas pamato pārbaudi (šajā nozīmē skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā *Nexans* un *Nexans France*/Komisija, C-37/13 P, EU:C:2014:223, 85. un 86. punkts), un tas arī nepamato to, ka piekļuve tiek piešķirta, pieņemot lēmumu par pārbaudi.

98 Visu šo iemeslu dēļ otrais iebildums, kas izvirzīts iebildes par prettiesiskumu pamatojumam, līdz ar to ir jānoraida, tāpat kā pilnībā jānoraida iebilde par attiecīgo Regulas Nr. 1/2003 20. panta noteikumu prettiesiskumu.

B. Par otro un trešo pamatu saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu un tiesību uz domicila neaizskaramību pārkāpumu

99 Komisija vispirms apgalvo, ka prasītājas izvirza vairākus iebildumus par strīdīgās pārbaudes norisi, kuri esot nepieņemami prasībā, kas vērsta pret lēmumu par pārbaudi, un no tā secina, ka prasības pieteikums ir nepieņemams.

100 No pastāvīgās judikatūras patiešām izriet, ka uzņēmums nevar atsaukties uz pārbaudes procedūru norises prettiesiskumu, lai pamatotu prasījumus atcelt tiesību aktu, kas vērsti pret aktu, uz kura pamata Komisija ir veikusi šo pārbaudi (spriedumi, 1999. gada 20. aprīlis, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, no T-305/94 līdz T-307/94, no T-313/94 līdz T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 un T-335/94, EU:T:1999:80, 413. punkts; 2007. gada 17. septembris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija, T-125/03 un T-253/03, EU:T:2007:287, 55. punkts, un 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-325/16, EU:T:2018:368, 22. punkts).

101 Šī neiespējamība atsaukties uz pārbaudes darbību norises prettiesiskumu, lai pamatotu prasījumus, kas vērsti pret lēmumu par pārbaudi, tikai atspoguļo vispārējo principu, saskaņā ar kuru akta tiesiskums ir jāizvērtē, ņemot vērā tiesiskos un faktiskos apstākļus, kas pastāvēja šī lēmuma pieņemšanas brīdī, tādējādi par lēmuma pieņemšanu vēlāki akti nevar ietekmēt tā spēkā esamību (rīkojums, 2003. gada 30. oktobris, *Akzo Nobel Chemicals* un *Akcros Chemicals*/Komisija, T-125/03 R un T-253/03 R, EU:T:2003:287, 68. un 69. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2019. gada 17. oktobris, *Alcogroup* un *Alcodis*/Komisija, C-403/18 P, EU:C:2019:870, 45. un 46. punkts un tajos minētā judikatūra).

102 No tā izriet, ka tad, ja, kā to apgalvo Komisija, attiecīgie iebildumi būtu jānoraida, tie būtu jānoraida to iedarbības trūkuma, nevis to nepieņemamības dēļ.

103 Atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu tiesas sēdē, Komisija precizēja, kā tas tika atzīmēts tiesas sēdes protokolā, ka, pirmām kārtām, tā paļaujas uz Vispārējās tiesas viedokli par attiecīgo iebildumu nepieņemamību vai neefektivitāti, un, otrām kārtām, ka tās apgalvojums par nepieņemamību pats par sevi neattiecas uz otro un trešo pamatu, kas attiecīgi ir saistīti ar pienākuma norādīt pamatojumu un tiesību uz domicila neaizskaramību neievērošanu.

104 No tā izriet, ka prasības pieteikums nevar tikt atzīts par nepieņemamu Komisijas apgalvotā iemesla dēļ, ne arī *a fortiori*, ka tas būtu jāatzīst par pilnībā nepieņemamu.

105 Līdz ar to ir jāizvērtē prasītāju izvirzītais otrais un trešais pamats, izvērtējot to pamatotību, neņemot vērā to atbalstam izvirzītos iebildumus, kuri esot balstīti uz strīdīgās pārbaudes norisi un kuri ir jānoraida kā neefektīvi.

1. Par pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu

106 Prasītājas apgalvo, ka apstrīdētais lēmums neesot pietiekami pamatots, jo tajā neesot ietverts neviens precizējums vai pat ne Komisijas rīcībā esošās informācijas izklāsts, kas pamatotu pārbaudes veikšanu. Konkrētāk, apstrīdētais lēmums neļaujot identificēt ne Komisijas rīcībā esošās informācijas veidu, ne raksturu vai izcelsmi, un vēl jo mazāk – saturu, un tādējādi liedzot prasītājām fundamentālu to tiesību uz aizstāvību garantēšanu. Prasītājas piebilst, ka šādu pilnīgu informācijas trūkumu par Komisijas rīcībā esošajiem dokumentiem nevar labot tikai pārkāpumu pieņēmumu apraksts, ko Komisija uzskatīja par iespējamu iegūt no minēto dokumentu satura.

107 Jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai Savienības iestāžu aktu pamatojumam, kas prasīts LESD 296. pantā, ir jābūt atbilstošam attiecīgā akta būtībai un tam skaidri un nepārprotami jāuzrāda tās iestādes argumentācija, kas pieņēmusi attiecīgo aktu, tādā veidā, lai ieinteresētās personas varētu saprast veiktā pasākuma pamatojumu un kompetentā tiesa – pārbaudīt šī pamatojuma likumību. Prasība norādīt pamatojumu turklāt ir jāizvērtē, ņemot vērā lietas apstākļus, tostarp akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un akta adresātu vai citu personu, kuras šis akts skar tieši un individuāli, iespējamo interesi saņemt paskaidrojumus. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu precizēti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums, vai akta pamatojumā ir izpildītas LESD 296. panta prasības, ir jāizvērtē, ņemot vērā ne tikai šī panta formulējumu, bet arī tā kontekstu, kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu (skat. spriedumu, 2014. gada 25. jūnijs, *Nexans* un *Nexans France*/Komisija, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, 31. un 32. punkts un tajos minētā judikatūra).

108 Tāpat ir jāņem vērā tiesiskais regulējums, atbilstoši kuram tiek veiktas Komisijas pārbaudes. Ar Regulas Nr. 1/2003 4. un 20. pantu Komisijai ir piešķirtas pārbaudes pilnvaras ar mērķi īstenot savu uzdevumu aizsargāt kopējo tirgu no konkurences izkropļojumiem un piemērot sankcijas par iespējamiem šī tirgus konkurences tiesību normu pārkāpumiem (spriedums, 2014. gada 25. jūnijs, *Nexans* un *Nexans France* /Komisija, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, 33. punkts; šajā nozīmē arī skat. spriedumu, 2002. gada 22. oktobris, *Roquette Frères*, C-94/00, EU:C:2002:603, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

109 Tādējādi, runājot konkrētāk par Komisijas lēmumiem par pārbaudi, Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktā ir noteikts, ka tajos ir jānorāda datums, kurā pārbaude sākas, minētās regulas 23. un 24. pantā paredzētās sankcijas un iespēja vērsties Tiesā par lēmumu par pārbaudi, kā arī pārbaudes priekšmets un mērķis.

110 No judikatūras izriet, ka Komisijai, lai tas tiktu izdarīts, cik vien iespējams precīzi ir jānorāda pieņēmumi, kurus tā ir iecerējusi pārbaudīt, proti, kas tiek meklēts, un fakti, uz kuriem attieksies pārbaude. Precīzāk, lēmumā par pārbaudi ir jāietver pārkāpuma, par kuru ir aizdomas, būtisko iezīmju apraksts, norādot iespējamo tādu konkrēto tirgu un konkurences ierobežojumu raksturu, par kuriem ir aizdomas, kā arī nozares, uz kurām attiecas apgalvotais pārkāpums, kas tiek izmeklēts, un paskaidrojumi attiecībā uz veidu, kādā uzņēmums tiek uzskatīts par iesaistītu pārkāpumā (skat.

spriedumus, 2007. gada 8. marts, *France Télécom*/Komisija, T-339/04, EU:T:2007:80, 58. un 59. punkts un tajos minētā judikatūra, un 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 75. un 77. punkts un tajos minētā judikatūra).

111 Šis pienākums norādīt konkrētu pamatojumu, kā to precizē Tiesa, ir uzskatāms par fundamentālu prasību, kas ir paredzēta, ne tikai, lai norādītu, ka plānotā iejaukšanās attiecīgo uzņēmumu iekšienē ir samērīga, bet arī, lai tie varētu saprast to pienākuma sadarboties apjomu, vienlaikus aizsargājot to tiesības uz aizstāvību. Ir svarīgi uzņēmumiem, uz kuriem attiecas lēmumi par pārbaudi, ar kuriem tiem ir noteikti pienākumi, kas ietver iejaukšanos to privātajā sfērā un kuru neievērošanas rezultātā tiem var tikt uzlikti lieli naudas sodi, dot iespēju izprast šo lēmumu pamatojumu bez pārmērīga skaidrojošā darba, tā, lai tie efektīvi un laikus varētu īstenot savas tiesības (attiecībā uz lēmumiem, kuros ir pieprasīta informācija, skat. ģenerāladvokāta N. Vāla secinājumus lietā *HeidelbergCement* /Komisija, C-247/14 P, EU:C:2015:694, 42. punkts). Turklāt no tā izriet, ka pienākuma pamatot lēmumus par pārbaudi apjoms, kāds tas ir precizēts iepriekšējā punktā, principā nevar tikt ierobežots, pamatojoties uz apsvērumiem par izmeklēšanas efektivitāti (spriedumi, 1989. gada 17. oktobris, *Dow Benelux*/Komisija, 85/87, EU:C:1989:379, 8. punkts, un 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 42. punkts).

112 Tomēr pārbaudes parasti tiek veiktas izmeklēšanas sākumposmā, kad Komisijai vēl nav precīzas informācijas, kas tai ļautu kvalificēt rīcību, kura ir izraisījusi pārkāpumu, un tas nozīmē, ka tai ir tiesības meklēt dažādu informāciju, kas vēl nav zināma vai pilnībā identificēta (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 25. jūnijs, *Nexans* un *Nexans France*/Komisija, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, 37. punkts, un 2010. gada 26. oktobris, *CNOP* un *CCG*/Komisija, T-23/09, EU:T:2010:452, 40. un 41. punkts un tajos minētā judikatūra). Tādējādi, lai nodrošinātu pārbaužu lietderīgo iedarbību un ar to raksturu saistīto iemeslu dēļ ir atzīts, ka Komisijai nav pienākuma ne paziņot šāda lēmuma adresātam visu tās rīcībā esošo informāciju par iespējamiem pārkāpumiem, ne precīzi norobežot konkrēto tirgu, ne veikt precīzu šo pārkāpumu juridisko kvalifikāciju, ne arī norādīt laikposmu, kurā šie pārkāpumi esot izdarīti (skat. spriedumu, 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 80. punkts un tajā minētā judikatūra; ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumi lietā *Nexans* un *Nexans France*/Komisija, C-37/13 P, EU:C:2014:223, 48. un 49. punkts).

113 Turklāt ir jāatgādina, ka Komisijai lēmumā par pārbaudi nav jānorāda netiešie pierādījumi, kas pamatojuši minēto pārbaudi (skat. šā sprieduma 85. un 91. punktu).

114 No tā izriet, pirmām kārtām, ka Komisijas pienākums norādīt pamatojumu neattiecas uz visu tās rīcībā esošo informāciju par iespējamajiem pārkāpumiem un, otrām kārtām, ka attiecībā uz informāciju, kas esot pamatojusi pārbaudes norisi, lēmumā par pārbaudi ir jānorāda vienīgi tā, kura ļauj pierādīt, ka Komisijas rīcībā ir nopietni netiešie pierādījumi par pārkāpumu, tomēr neatklājot attiecīgos netiešos pierādījumus. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Komisijai lēmumā, ar kuru uzdots veikt pārbaudi, detalizēti ir jānorāda, ka tās rīcībā ir informācija un nopietni netiešie pierādījumi, kas rada aizdomas par pārkāpumu, par kuru tiek turēts aizdomās uzņēmums, uz ko attiecas pārbaude (skat. spriedumu, 2007. gada 8. marts, *France Télécom*/Komisija, T-339/04, EU:T:2007:80, 60. punkts un tajā minētā judikatūra; spriedums, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 172. punkts).

115 Līdz ar to šajā lietā ir jāpārbauda, vai Komisija apstrīdētajā lēmumā ir ievērojusi šo pienākumu.

116 No apstrīdētā lēmuma 8. apsvēruma un tajā sniegtās informācijas par iespējamiem pārkāpumiem, kas 4. un 5. apsvērumā ir aprakstīta kā tāda, kura ietver informācijas apmaiņas darbības, tostarp par nākotnes atlaidēm un tirdzniecības stratēģijām, skaidri izriet, ka Komisija ir detalizēti norādījusi, ka tā uzskatīja, ka tās rīcībā ir nopietni netiešie pierādījumi, kas tai likuši turēt aizdomās par attiecīgajām saskaņotajām darbībām.

117 To apstiprina ne tikai apstrīdētā lēmuma 4. un 5. apsvērumā ietvertie precizējumi par tādas informācijas apmaiņas mērķi, par kuru ir aizdomas, bet arī apstrīdētā lēmuma 8. apsvērumā sniegtie precizējumi, kuri sākas ar vārdiem "saskaņā ar Komisijas rīcībā esošo informāciju" un kuri attiecas uz informācijas apmaiņas kārtību, iesaistītajām personām (statusu un aptuveno skaitu), kā arī strīdīgajiem dokumentiem (aptuveno skaitu, to uzglabāšanas vietu un formu).

118 Ir jāprecizē, ka iepriekš minētie apsvērumi attiecas tikai uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma pietiekamības pārbaudi un atbild vienīgi uz jautājumu, vai Komisija savā lēmumā ir minējusi judikatūrā prasīto informāciju, proti, informāciju, kas apliecina, ka tās rīcībā ir nopietni netiešie pierādījumi par prezumēto saskaņoto darbību esamību. Turpretī šajā kontekstā netiek izskatīts jautājums par to, vai Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka tās rīcībā ir šādi pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, un tas tiks izskatīts, izvērtējot pamatu par tiesību uz domicila neaizskaramību pārkāpumu.

119 Jāpiebilst, ka prasītāju apgalvojums par risku, ka tās varētu kļūt par upuriem konkurentu vai tirdzniecības partneru ļauniem nolūkiem, nevar atspēkot iepriekš minēto secinājumu par to, ka Komisija ir ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu. Šāds risks var tikt novērsts, pateicoties pārbaudei par Komisijas rīcībā esošo netiešo pierādījumu pietiekami nopietno raksturu, kas veikta, pārbaudot pamatu par tiesību uz domicila neaizskaramību pārkāpumu.

120 Līdz ar to pamats par pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu ir noraidāms.

2. Par tiesību uz domicila neaizskaramību pārkāpumu

121 Prasītājas apgalvo, ka Komisija šajā gadījumā nav ievērojusi Hartas 7. pantā un ECPAK 8. pantā nostiprinātās pamattiesības uz domicila neaizskaramību. No judikatūras izrietot, ka šīs tiesības ir piemērojamas Komisijas lēmumiem par pārbaudi, attiecībā uz kuriem prasītājas atkārto, ka tie nav balstīti uz attiecīgo uzņēmumu sadarbību. No tā arī izrietot, ka tiesības uz domicila neaizskaramību prasa, lai pilnvarojuma, ar kuru tiek atļauts domicila apmeklējums, saturam un apjomam tiktu noteikti konkrēti ierobežojumi, lai ar to atļautā iejaukšanās šajās tiesībās nebūtu potenciāli neierobežota un līdz ar to nesamērīga. Tā kā apstrīdētais lēmums tika pieņemts neatkarīgi no jebkādas *ex ante* pārbaudes tiesā, pamattiesības uz domicila neaizskaramību paredz vēl stingrākas Komisijas pārbaudes pilnvaru robežas, kas šajā gadījumā neesot noteiktas vai ievērotas.

122 Jāatgādina, ka pamattiesības uz domicila neaizskaramību ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas tagad ir izteikts Hartas 7. pantā, kurš atbilst ECPAK 8. pantam (skat. spriedumu, 2015. gada 18. jūnijs, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:404, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).

123 Saskaņā ar Hartas 7. pantu ikvienai personai ir tiesības uz savas privātās un ģimenes dzīves, dzīvokļa un saziņas neaizskaramību. Šī prasība nodrošināt aizsardzību pret valsts varas patvaļīgu vai nesamērīgu iejaukšanos personas privātajā dzīvē attiecas gan uz fiziskām, gan juridiskām personām (skat. spriedumu, 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 83. punkts un tajā minētā judikatūra).

124 Hartas 52. panta 1. punktā turklāt ir noteikts, ka visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība. Turklāt, ievērojot samērīguma principu, ierobežojumus drīkst noteikt tikai tad, ja tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.

125 Ir arī svarīgi precizēt, ka, lai gan no ECT judikatūras izriet, ka ECPAK 8. pantā paredzētā aizsardzība var paplašināti tikt attiecināta uz atsevišķām komerctelpām, tomēr šī tiesa nosprieda, ka valsts iejaukšanās var būt plašāka attiecībā uz profesionālajām vai komerctelpām un darbību nekā citos gadījumos (skat. spriedumu, 2015. gada 18. jūnijs, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P,

EU:C:2015:404, 20. punkts un tajā minētā ECT judikatūra). Tomēr ECT pastāvīgi ir atgādinājusi, ka aizsardzības pret ECPAK 8. panta pārkāpumiem akceptējams līmenis nozīmē tiesisku regulējumu un stingras robežas (skat. spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 73. punkts un tajā minētā ECT judikatūra).

126 Konkrētāk attiecībā uz pārbaudes pilnvarām, kas Komisijai piešķirtas ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, par kurām ir runa šajā lietā, ir ticis nospriests, ka šādu pilnvaru izmantošana ir uzskatāma par acīmredzamu iejaukšanos pārbaudāmā uzņēmuma tiesību uz privātās dzīves, mājokļa un korespondences neaizskaramībā (spriedumi, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 65. punkts, un 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy* /Komisija, T-325/16, EU:T:2018:368, 169. punkts).

127 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir ievēroti Hartas 7. pantā pieprasītie nosacījumi.

128 Prasītājas šajā ziņā apgalvo, ka apstrīdētais lēmums, pirmām kārtām, esot nesamērīgs un, otrām kārtām, patvaļīgs, jo Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešu pierādījumu, lai pamatotu noteikto pārbaudi.

a) Par samērīguma principa ievērošanu

129 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 24. apsvērumā ir precizēts, ka Komisijai jāpiešķir pilnvaras veikt tādas pārbaudes, "kādas vajadzīgas", lai tiktu atklāts jebkāds nolīgums, lēmums vai saskaņota darbība, kas aizliegta ar LESD 101. pantu. Saskaņā ar judikatūru no tā izriet, ka Komisijai ir jāizvērtē, vai pārbaudes pasākums ir nepieciešams, lai varētu atklāt konkurences tiesību normu pārkāpumu (spriedums, 1982. gada 18. maijs, *AM & S Europe*/Komisija, 155/79, EU:C:1982:157, 17. punkts; attiecībā uz lēmumu par informācijas pieprasīšanu skat. spriedumu, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 66. punkts un tajā minētā judikatūra).

130 Tomēr šis vērtējums ir pakļauts pārbaudei tiesā un it īpaši tādu noteikumu ievērošanai, kas reglamentē samērīguma principu. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru samērīguma princips pieprasa, lai Savienības iestāžu akti nepārsniegtu robežas tam, kas ir piemērots un nepieciešams paredzētā mērķa īstenošanai, ņemot vērā, ka vairāku piemērotu pasākumu gadījumā ir jāizvēlas mazāk ierobežojošais un ka radītās grūtības nevar būt pārmērīgas attiecībā uz paredzētajiem mērķiem (spriedumi, 2007. gada 8. marts, *France Télécom*/Komisija, T-339/04, EU:T:2007:80, 117. punkts, un 2014. gada 25. novembris, *Orange* /Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 22. punkts).

131 Prasītājas būtībā apgalvo nesamērīgu iejaukšanos to privātajā dzīvē, ņemot vērā pārbaudītās sabiedrības un telpas, strīdīgās pārbaudes ilgumu un pārbaudes veikšanai noteikto datumu.

1) Par pārbaudītajām sabiedrībām un telpām

132 Prasītājas pārmet Komisijai, ka tā apstrīdētajā lēmumā nav individuāli norādījusi ne personas, kuras tā apmeklēja, ne telpas, kuras tās pārstāvji bija tiesīgi apmeklēt. Tādējādi pretēji tās praksei Komisijai šajā gadījumā esot bijusi atļauja veikt pārbaudi pie vairākiem simtiem atsevišķu juridisko personu, kas veido *Casino* grupu, un apmeklēt vairākus tūkstošus telpu, no kurām lielākajai daļai nav nekādas saiknes ar apstrīdētā lēmuma priekšmetu. Saskaņā ar judikatūru precīza telpu, kuras var apmeklēt, un iestāžu norādīto personu identificēšana ir nepieciešama, lai ierobežotu iejaukšanās pilnvaras un aizsargātu indivīdus pret valsts varas patvaļīgu aizskārumu attiecībā uz pamattiesībām uz domicila neaizskaramību. Prasītājas šajā ziņā piebilst, ka pārbaudes priekšmeta definīcija un, vispārīgāk, apstrīdētā lēmuma pamatojums, lai cik precīzi tie arī nebūtu, nevar kompensēt to, ka nav ierobežotas

Komisijas pilnvaras attiecībā uz to personu un telpu identificēšanu, kuras var pārbaudīt. Tās turklāt uzsver, ka uzņēmuma jēdziens nevarot būt šķērslis ar fiziskas vai juridiskas personas jēdzienu saistītu pamattiesību ievērošanai.

133 No apstrīdētā lēmuma faktiski izriet, ka nav konkrēti norādītas ne pārbaudītās sabiedrības, ne telpas. Proti, apstrīdētā lēmuma 1. panta otrajā daļā ir norādīts, ka "pārbaude var notikt jebkurā uzņēmuma telpā", un šai norādei seko vārdi "un it īpaši", kuriem seko divas adreses. Turklāt apstrīdētā lēmuma 1. panta pirmajā daļā un 3. panta pirmajā daļā ir minēts, ka lēmums par pārbaudi attiecas uz "*Casino* [..], kā arī uz visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām".

134 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pretēji prasītāju apgalvotajam apstrīdētajos lēmumos lietās, kurās tika pasludināti 2012. gada 14. novembra spriedumi *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (T-135/09, EU:T:2012:596) un 2013. gada 6. septembra spriedums *Deutsche Bahn* u.c./Komisija (T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404), ir ietvertas līdzīgas norādes.

135 Pārbaudes ļoti plašā piemērojamība, kuru izraisa šādas norādes, pati par sevi judikatūrā nav tikusi uzskatīta par pārmērīgu iejaukšanos uzņēmumu privātās darbības sfērā.

136 No pastāvīgās judikatūras kopš 1989. gada 21. septembra sprieduma *Hoechst*/Komisija (46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 26. punkts) izriet, ka gan no Padomes Regulas Nr. 17 (1962. gada 6. februāris), Pirmās regulas par [LESD 101.] un [102.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.), gan tai sekojošās Regulas Nr. 1/2003 mērķa, gan Regulas Nr. 17 14. pantā un Regulas Nr. 1/2003 20. pantā veiktā Komisijas darbinieku pilnvaru uzskaitījuma izriet, ka pārbaužu apjoms var būt ļoti plašs. Šajā ziņā tiesībām iekļūt visās uzņēmumu telpās, zemes īpašumā un transportlīdzekļos ir īpaša nozīme, jo šīs tiesības paredzētas, lai ļautu Komisijai iegūt pierādījumus par konkurences tiesību normu pārkāpumiem vietās, kurās tie parasti ir konstatējami, proti, uzņēmumu komerctelpās (spriedums, 2007. gada 12. jūlijs, *CB*/Komisija, T-266/03, nav publicēts, EU:T:2007:223, 71. punkts, un rīkojums, 2010. gada 16. jūnijs, *Biocaps*/Komisija, T-24/09, nav publicēts, EU:T:2010:238, 32. punkts).

137 No šīs judikatūras arī izriet, ka, lai gan Regula Nr. 17 un Regula Nr. 1/2003 tādējādi piešķir Komisijai plašas izmeklēšanas pilnvaras, šo pilnvaru īstenošana ir pakļauta nosacījumiem, kas var nodrošināt attiecīgo uzņēmumu tiesību ievērošanu (spriedums, 1989. gada 21. septembris, *Hoechst*/Komisija, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 28. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2013. gada 6. septembris, *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 74.–99. punkts).

138 Konkrētāk, ir jāatzīmē Komisijai noteiktais pienākums norādīt pārbaudes priekšmetu un mērķi, kas ir fundamentāla prasība, kura ir paredzēta ne tikai, lai norādītu uz plānotās iejaukšanās attiecīgo uzņēmumu telpās pamatoto raksturu, bet arī, lai tie varētu saprast to pienākuma sadarboties apjomu, vienlaikus aizsargājot to tiesības uz aizstāvību (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. spriedumu, 1989. gada 21. septembris, *Hoechst*/Komisija, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 29. punkts).

139 Turklāt ir jānorāda, ka nosacījumi, kas nepieciešami Komisijas pārbaudes pilnvaru īstenošanai, ir atšķirīgi atkarībā no tās izvēlētās procedūras, attiecīgo uzņēmumu attieksmes, kā arī valsts iestāžu iejaukšanās (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. spriedumu, 1989. gada 21. septembris, *Hoechst*/Komisija, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 30. punkts).

140 Regulas Nr. 1/2003 20. pants, pirmkārt, attiecas uz pārbaudēm, kuras veiktas, sadarbojoties ar attiecīgajiem uzņēmumiem, vai nu brīvprātīgi rakstveida pārbaudes pilnvarojuma gadījumā, vai arī, ievērojot pienākumu, kas izriet no lēmuma par pārbaudi. Pēdējā minētajā gadījumā, kā tas ir šajā lietā, Komisijas darbiniekiem tostarp ir iespēja pieprasīt, lai viņiem tiktu uzrādīti viņu pieprasītie dokumenti, lai viņus ielaistu viņu norādītajās telpās un lai viņiem tiktu uzrādīts viņu norādīto mēbeļu saturs. Tomēr viņi nevar ar spēku panākt piekļuvi telpām vai mēbelēm vai piespiest uzņēmuma personālu

viņiem sniegt šādu piekļuvi, ne arī sākt kratīšanu bez uzņēmuma atbildīgo personu atļaujas (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. spriedumu, 1989. gada 21. septembris, *Hoechst*/Komisija, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 31. punkts).

141 Situācija ir pavisam citāda, ja Komisija sastopas ar attiecīgo uzņēmumu pretošanos. Šādā gadījumā Komisijas pārstāvji, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. punktu, var bez uzņēmumu sadarbības meklēt visu informāciju, kas nepieciešama pārbaudei, izmantojot valsts iestāžu palīdzību, kurām ir jāsniedz viņiem sava uzdevuma izpildei nepieciešamais atbalsts. Lai gan šāda palīdzība tiek prasīta vienīgi tad, ja uzņēmums pretojas, jāpiebilst, ka palīdzība var tikt pieprasīta arī preventīvi saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 7. punktu, lai pārvarētu iespējamo uzņēmuma pretošanos (attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. spriedumu, 1989. gada 21. septembris, *Hoechst*/Komisija, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 32. punkts).

142 Līdz ar to prasītāju izvirzītais iebildums nozīmē, ka ir jāatbild uz jautājumu par to, vai Komisijai šajā lietā saskaņā ar garantijām, kuru mērķis ir aizsargāt prasītājas pret nesamērīgu iejaukšanos, bija konkrētāk jāprecizē sabiedrības un telpas, uz kurām attiecas pārbaude.

143 Uz šo jautājumu ir jāatbild noliedzoši šādu iemeslu dēļ.

144 Vispirms apstrīdētajā lēmumā ietvertie netiešie pierādījumi, skatīti kopā, ļauj noteikt sabiedrības un telpas, uz kurām attiecas pārbaude. Pateicoties pārbaudes priekšmeta un mērķa, it īpaši attiecīgo preču un pakalpojumu tirgu konkretizācijai, kā arī precizējumam, ka runa ir par *Casino* un tās meitasuzņēmumiem, kā arī to telpām, no apstrīdētā lēmuma var viegli secināt, ka pārbaude attiecas uz *Casino* un tās meitasuzņēmumiem, kas darbojas nozarēs, uz kurām attiecas iespējamais pārkāpums, proti, plaša patēriņa preču piegādes tirgi (pārtikas produkti, higiēnas preces un kopšanas līdzekļi), šo preču pārdošanas patērētājam tirgi un tirgus, kurā plaša patēriņa preču nozarē pakalpojumi tiek pārdoti pazīstamu zīmolu izstrādājumu ražotājiem – un ka pārbaudi var veikt visās to telpās. Kad Komisijas darbinieki ieradās attiecīgo sabiedrību telpās pēc tam, kad tie bija tām paziņojuši apstrīdēto lēmumu, tām tika dota iespēja pārbaudīt to telpās veiktās iejaukšanās mērķi un apjomu, izprast to pienākuma sadarboties apjomu un izteikt savus apsvērumus. Tādēļ, lai aizsargātu prasītāju tiesības, nebija nepieciešama precīzāka pārbaudes jomas konkretizācija.

145 Turklāt līdz ar to ir jānoraida prasītāju kritika, ka joma, uz kuru attiecas pārbaude, bija pārāk plaša, jo nebija konkretizētas sabiedrības un telpas, kurās veikta kratīšana. Šajā ziņā var arī norādīt, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā ir norādījusi konkurences tiesību pamatsubjektu, proti, uzņēmumu, kurā visbiežāk ietilpst mātesuzņēmums, kā arī tā meitasuzņēmums vai meitasuzņēmumi, kuri var tikt vainoti pārkāpumos, it īpaši pārkāpumos, par kuriem ir aizdomas šajā lietā, tādējādi pamatojot to, ka apstrīdētajā lēmumā ir minēts gan mātesuzņēmums *Casino*, gan tā meitasuzņēmumi.

146 Turklāt precizitātes trūkums attiecīgo sabiedrību un telpu noteikšanā veicina pienācīgu Komisijas pārbaužu norisi, jo tas tai piešķir nepieciešamo rīcības brīvību, lai iegūtu maksimālo iespējamo pierādījumu apjomu, un ļauj saglabāt pārsteiguma efektu, kas ir nepieciešams, lai novērstu šo pierādījumu iznīcināšanas vai slēpšanas risku. Tādējādi gadījumā, ja lēmuma par pārbaudi pieņemšanas stadijā, kas tiek īstenota ļoti ilgi pirms pārkāpuma un tā dalībnieku identificēšanas, Komisija nebūtu varējusi noteikt grupas sabiedrības, kuras varētu būt tajā piedalījušās, un ja tā, veicot pārbaudi vienā no attiecīgo sabiedrību telpām, atklātu, ka kādai no sabiedrībām, ar kuru ir saistīta pirmā minētā sabiedrība, arī varētu būt bijusi loma šajā pārkāpumā, tā varētu veikt pārbaudi šīs citas sabiedrības telpās, pamatojoties uz šo pašu lēmumu par pārbaudi, proti, darīt to gan ātri, gan, panākot pārsteiguma efektu, pateicoties šai laika nobīdei, no kuras sabiedrība, kas tiek pārbaudīta vēlāk, varētu secināt, ka pārbaude uz to neattiecas (atgādinājumam par nozīmību, kāda ir lēmumu par pārbaudi ātrai izpildei, tādējādi samazinot [informācijas] noplūdes riskus, skat. ģenerāladvokāta N. Vāla secinājumus lietā *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:92, 62. punkts).

147 Visbeidzot, ir jānorāda, ka Krēteijas un Parīzes *tribunaux de grande instance* [Vispārējās pirmās instances tiesas] izmeklēšanas tiesnešu 2017. gada 17. februāra rīkojumos preventīvi tika atļauta attiecīgā apmeklēšana un izņemšana, gadījumā, ja notiktu pretošanās pārbaudei, konkrēti un izsmeļoši norādot telpas, kurās šo apmeklēšanu un izņemšanu var veikt. No tā izriet, ka saskaņā ar šā sprieduma 141. punktā minēto Savienības tiesas judikatūru, kā arī ECT, Vācijas un Francijas tiesu judikatūru, un prasītāju norādītajiem Francijas tiesību aktiem, ja ar pārbaudi saistītā iejaukšanās ir nozīmīgāka, šajā gadījumā tādēļ, ka tā tiek īstenota, neraugoties uz pārbaudīto sabiedrību pretošanos, izmantojot valsts varu, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6.–8. punktu, tiek atzītas plašākas garantijas, norādot telpas, kuras tiek apmeklētas. Šajā lietā, tā kā prasītājas nav iebildušas pret pārbaudi tādā mērā, ka Komisijai būtu jāizmanto iepriekš minētie rīkojumi un tajos noteiktie piespiedu līdzekļi, šai papildu garantijai nav pamata. Pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, šāds risinājums nav pretrunā "principam", saskaņā ar kuru tiesību uz domicila neaizskaramību aizsardzība paredz vēl stingrāku pārbaudes pilnvaru regulējumu, nekā to pilnvaru regulējums, kuras tiek īstenotas bez iepriekšējas tiesas atļaujas. Kā izriet no ECT judikatūras, uz kuru šajā nozīmē atsaucas prasītājas (ECT, 2015. gada 10. novembris, *Slavov* un citi pret Bulgāriju, CE:ECHR:2015:1110JUD005850010, 144.–146. punkts, un 2016. gada 16. februāris, *Govedarski* pret Bulgāriju, CE:ECHR:2016:0216JUD003495712, 81.–83. punkts), šāds regulējums attiecas uz tādas pārbaudes efektivitāti, ko tiesa veic *a posteriori*, un pats par sevi nenozīmē, ka ar šo pārbaudi tiek sniegtas papildu garantijas (šajā nozīmē skat. arī šā sprieduma 53. punktu).

148 Līdz ar to šis iebildums, kas attiecas uz pārbaudītajām personām un telpām, ir jānoraida kā nepamatots, nelemjot par tā pieņemamību, ko apstrīd Komisija.

2) Par pārbaudes ilgumu

149 Prasītājas pārmet Komisijai, ka tā pretēji judikatūrai un pašas praksei nav noteikusi nekādu laika ierobežojumu attiecībā uz tās atļauto iejaukšanos pamattiesībās uz domicila neaizskaramību. Apstrīdētajā lēmumā esot vienīgi paredzēts datums, no kura varēja sākties pārbaude, un neesot noteikts nekāds beigu datums, nedz arī maksimālais ilgums, līdz ar to pārbaude netika pabeigta dienā, kad tika celta šī prasība, ko Komisija turklāt esot atgādinājusi prasītājām. Turklāt pēdējās minētās izslēdz to, ka Komisijas pilnvaru neierobežotais raksturs laikā varētu tikt pamatoti attaisnots ar pārbaužu efektivitāti, it īpaši, pamatojoties uz vairākām valsts tiesībām, kurās ir paredzēts administrācijas pārbaudes pilnvaru ierobežojums laikā.

150 Ir jānorāda, ka, tāpat kā lēmumā par pārbaudi, kas tika aplūkots 2013. gada 6. septembra spriedumā *Deutsche Bahn* u.c./Komisija (T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404, 4., 14. un 21. punkts), kurā, pretēji prasītāju apgalvotajam, ir ietverta līdzīga norāde, apstrīdētā lēmuma 2. pantā ir paredzēts, ka "pārbaude var sākties 2017. gada 20. februārī vai neilgi pēc tam", nenosakot datumu, kurā pārbaudei ir jābeidzas.

151 Jāatgādina, ka šāda norāde atbilst Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktam, kurā ir vienīgi prasīts, ka lēmumā par pārbaudi "nozīmē datumu, kurā tā sāksies" (skat. šā sprieduma 109. punktu).

152 Turklāt jānorāda, ka Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka precizitātes neesamība attiecībā uz pārbaudes beigu datumu nenozīmē, ka pārbaude varētu ilgt nebeidzami, jo Komisijai šajā ziņā ir jāievēro saprātīgs laika posms saskaņā ar Hartas 41. panta 1. punktu (spriedums, 2018. gada 12. jūlijs, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-449/14, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2018:456, 69. punkts).

153 No tā izriet laika ierobežojums, kuru nosaka lēmumā par pārbaudi ietvertais pārbaudes sākuma datums un saprātīga termiņa ierobežojums, kas pietiekami garantē nesamērīgas iejaukšanās uzņēmumu privātās darbības sfērā neesamību.

154 Šāda ierobežošana laikā turklāt ļauj pilnībā nodrošināt Komisijas izmeklēšanas pilnvaru efektivitāti. Tā kā saprātīga termiņa ierobežojums tiek izvērtēts *a posteriori* un atkarībā no lietas apstākļiem, tas ļauj ņemt vērā apstākli, ka pārbaudes ilgums nevar būt zināms iepriekš, jo tas ir atkarīgs no uz vietas savāktās informācijas apjoma un no attiecīgā uzņēmuma iespējamās traucējošās rīcības.

155 Protams, var atzīt – kā to dara prasītājas –, ka pārbaudes termiņa noteikšana *a priori* pati par sevi neliek apšaubīt pārbaužu efektivitāti. Tomēr, lai nodrošinātu šo efektivitāti, ņemot vērā iepriekšējā punktā minēto apstākli, šis *a priori* noteiktais ilgums, iespējams, būtu garāks nekā faktiskais pārbaudes ilgums šajā lietā, kas šajā gadījumā bija īsāks par piecām dienām, – un tā nebūtu garantija pret nesamērīgu iejaukšanos.

156 Var piebilst, ka ECT un vairāku valstu tiesu judikatūra, kā arī prasītāju minētie valstu tiesību akti nevar atspēkot šos apsvērumus. Tie visi attiecas uz apskates vai izņemšanas darbībām piespiedu kārtā, kas ietver nozīmīgāku iejaukšanos nekā pārbaude, par kuru tika nolemts šajā lietā, Komisijas darbiniekiem neizmantojot Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6.–8. punktu un valsts piespiedu līdzekļus, kurus tiem ir ļauts izmantot (skat. šā sprieduma 53. punktu). Tādējādi ir jāatzīmē, ka visos šā sprieduma 147. punktā minētajos izmeklēšanas tiesnešu rīkojumos, kas šajā lietā pieņemti preventīvi, lai tos izmantotu pretošanās pret pārbaudi gadījumā, bet kas netika izmantoti šajā lietā, jo šādas pretošanās nebija (Regulas Nr. 1/2003 20. panta 7. punkts), ir noteikts termiņš apmeklējuma un konfiskācijas darbību veikšanai.

157 Līdz ar to iebildums par pārbaudes ilgumu ir jānoraida.

3) Par pārbaudes datumu

158 Prasītājas apgalvo, ka ar apstrīdētajā lēmumā paredzētās pārbaudes sākuma datumu tiekot pārkāpts samērīguma princips, jo tas esot noteikts uzreiz pirms datuma, kurā pirmajai prasītājai bija jānoslēdz sarunas par saviem ikgadējiem nolīgumiem ar piegādātājiem, proti, 1. martā, un ka ar to vairākiem tās darbiniekiem, kas bija atbildīgi par šīm sarunām, tika atņemti to darba rīki brīdī, kad norisinājās galīgās sarunas.

159 Jāuzskata, ka prasītājas nav pierādījušas to apgalvotās nesamērīgās un nepieļaujamās neērtības. Šajā ziņā tās nevar vienīgi veikt vienkāršus apgalvojumus, kuriem nav pievienots neviens patiess pierādījums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 103. punkts).

160 Prasītājas vienīgi pierāda, ka vairākiem par iepirkumiem atbildīgajiem darbiniekiem tika atņemti to tālruņi un darba datori uz laiku, kas nepārsniedza pusotru dienu. Lai gan šīm personām bija būtiska loma attiecīgajās sarunās, šis laiks, uz kuru tika atņemti atsevišķi to darba rīki, ir ļoti īss, ņemot vērā parasto šāda veida sarunu ilgumu, kas vidēji ir pieci mēneši (no 1. oktobra līdz nākamā gada 1. martam). Turklāt netiek nedz apgalvots, nedz *a fortiori* pierādīts, ka šīs personas nespētu veikt minētās sarunas šajā laikposmā un visā pārbaudes laikā, it īpaši, izmantojot tiešus kontaktus uz vietas, kuru iespējamību apliecina fakts, ka prasītājas tiesas sēdē atzina, ka pārbaudes laikā to sarunu partneri atradās to telpās. No tā labākajā gadījumā izriet traucējums attiecīgo sarunu norisē. Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka attiecīgo sarunu veidā pēdējās stundas pirms termiņa ir visnozīmīgākās un strīdīgā pārbaude šajā lietā beidzās divas darba dienas pirms 1. marta termiņa, kuram jāpievieno nedēļas nogale, kuras laikā arī parasti tiek mēģināts panākt vienošanos.

161 Turklāt vienīgā prasītāju piedāvātā iespējamā mazāk ierobežojošā alternatīva, proti, pārbaudes sākšana pēc līgumu ar piegādātājiem noslēgšanas termiņa beigām, nevar tikt uzskatīta par alternatīvu.

162 Lai gan nešaubīgi prasītājām tā rada mazākas neērtības, šāda pārbaudes atlikšana nav patiesa alternatīva apstrīdētajā lēmumā noteiktajam pārbaudes datumam. Kā Komisija ir paskaidrojusi savos procesuālajos rakstos, šajā lietā norādītais datums tika izmantots, lai iegūtu piekļuvi maksimālam tādu darba ņēmēju un vadītāju skaitam, kurus skar pārkāpumi, par kuriem ir aizdomas, jo to klātesamību garantējot gan skolēnu brīvlaika beigas, gan it īpaši beigu datuma – 1. marta, līdz kuram ir jānoslēdz iepriekš minētie komerclīgumi, tuvošanās.

163 No tā izriet, ka iebildums par izvēlētās pārbaudes datumu ir jānoraida, kā arī līdz ar to ir jānoraida visi iebildumi, ar kuriem tiek kritizēts apstrīdētā lēmuma nesamērīgums.

b) Par to, ka Komisijas rīcībā ir pietiekami nopietni netiešie pierādījumi

164 Jāatgādina, ka Komisijai nav pienākuma iepriekšējās izmeklēšanas posmā, izņemot pārkāpumu pieņēmumus, kurus tā vēlas pārbaudīt, norādīt arī netiešos pierādījumus, proti, informāciju, kas tai liek domāt, ka ir noticis LESD 101. panta pārkāpums, jo šāds pienākums apdraudētu līdzsvaru, ko Savienības likumdevējs un tiesa ir vēlējušies izveidot starp izmeklēšanas efektivitātes saglabāšanu un attiecīgā uzņēmuma tiesību uz aizstāvību saglabāšanu (skat. šā sprieduma 85. un 86. punktu).

165 No tā tomēr nevar secināt, ka Komisijas rīcībā nedrīkst būt informācija, uz kuru pamatojoties tā plāno atzīt LESD 101. panta pārkāpumu pirms lēmuma par pārbaudi pieņemšanas. Lai ievērotu pārbaudāmo uzņēmumu tiesības uz to domicila neaizskaramību, lēmumā par pārbaudi galvenā uzmanība ir jāpievērš tādu dokumentu iegūšanai, ar kuriem var pārbaudīt tādu faktisko un juridisko apsvērumu patiesumu un apmēru, par kuriem Komisijas rīcībā jau ir informācija, jo šie apsvērumi ir uzskatāmi par pietiekami nopietniem netiešiem pierādījumiem, kas ļauj nojaust konkurences noteikumu pārkāpumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 25. novembris, *Orange*/Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 82.–84. punkts un tajā minētā judikatūra).

166 Tādējādi Savienības tiesai, lai pārliecinātos, ka lēmums par pārbaudi nav patvaļīgs, t.i., ka tas nav pieņemts, nepastāvot nekādiem faktiskiem un tiesiskiem apstākļiem, kas pamatotu pārbaudes veikšanu, ir jāpārbauda, vai Komisijas rīcībā bija pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, kuri ļautu uzskatīt, ka attiecīgais uzņēmums ir pārkāpis konkurences noteikumus (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 43. punkts, un 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-325/16, EU:T:2018:368, 48. punkts).

167 Šajā lietā prasītājas uzskata, ka dažas atšķirības starp apstrīdētā lēmuma saturu un faktiski veiktās pārbaudes priekšmetu ļauj secināt, ka minētā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu, lai rastos aizdomas par vismaz dažu tajā minēto pārkāpumu esamību. Prasība par aizsardzību pret valsts varas patvaļīgu iejaukšanos privātās darbības sfērā liedzot Komisijai uzdot veikt pārbaudi, ja tās rīcībā nav nopietnu netiešo pierādījumu, kas varētu radīt aizdomas par konkurences tiesību normu pārkāpumu, un Vispārējai tiesai esot konkrēti jāpārliecinās, ka Komisijas rīcībā bija šādi netiešie pierādījumi.

168 Līdz ar to ir jānosaka, kādi bija Komisijas rīcībā esošie netiešie pierādījumi, uz kuru pamata tā uzdeva veikt strīdīgo pārbaudi, pirms tiek izvērtēts, vai tie ir pietiekami nopietni, lai turētu aizdomās par attiecīgajiem pārkāpumiem un likumīgi pamatotu apstrīdētā lēmuma pieņemšanu.

1) Par Komisijas rīcībā esošo netiešo pierādījumu noteikšanu

169 Jāprecizē, ka, atbildot uz Vispārējās tiesas 2018. gada 3. decembrī, kā arī 2019. gada 13. maijā un 25. septembrī pieņemtajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem, lai pārbaudītu, vai Komisijas rīcībā bija pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, kas pamato apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, tā 2019. gada 10. janvārī, 5. jūnijā un 18. oktobrī iesniedza šādus dokumentus:

– to sarunu protokoli, kuras tā 2016. un 2017. gadā veica ar trīspadsmit attiecīgo plaša patēriņa preču piegādātājiem, kas regulāri slēdza līgumus ar *Casino* un *Intermarché* (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.1.–Q.13. pielikumi; turpmāk tekstā – "protokoli");

– elektroniskā pasta vēstuļu apmaiņu, lai noteiktu attiecīgo sarunu datumus, ietverot Komisijas anketu, kas bija šo sarunu pamatā (Komisijas 2019. gada 5. jūnija atbildes R.1.–R.14. pielikumi);

– piegādātāju apvienības ģenerāldirektora 2016. gada 22. novembra elektroniskā pasta vēstule, kurā ir norādīts uz plūsmu un attiecībām starp lielveikalu izplatītājiem tostarp lielveikalu apvienībās, kas ir apstākļi, kuri varot "samazināt neskaidrības līmeni, kas pastāv [..] starp atsevišķiem izplatīšanas dalībniekiem" (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes, kas papildināta ar Komisijas 2019. gada 5. jūnija un 18. oktobra atbildēm, Q.14. pielikums; turpmāk tekstā – "N apvienības direktora elektroniskā pasta vēstule"), kopā ar vairākiem pielikumiem, proti, dalībnieku shematisko prezentāciju un 2016. gada 21. septembra "*Intermarché* sanāksmes" norisi (turpmāk tekstā – "*Intermarché* sanāksme" jeb "sanāksme") (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.15. pielikums), tabula, kurā ir apkopota izplatītāju pārcelšana starptautisko apvienību vidū, kopā ar vairākām tabulām, kurās attiecībā uz katru starptautisko apvienību ir norādīti iespējamie informācijas avoti, kas var izrietēt no līdzstrādnieku pārcelšanas, izplatītāju pārcelšanas vai vietējiem nolīgumiem starp izplatītājiem, kuri ir dažādu apvienību locekļi (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.16. pielikums), 2016. gada oktobra raksts presē, kurā ir atspoguļoti kāda izplatītāja vadītāja komentāri (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.17. pielikums), un tabula, kurā ir izsekota personāla kustība starp izplatītājiem (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.18. pielikums);

– vairākas tabulas, kurās ir iekļautas atbilstošās rindkopas no dokumentiem, kas ir iekļauti Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes pielikumā, lai kopsavilkuma veidā norādītu netiešos pierādījumus par katru no pārkāpumiem, par kuru ir aizdomas, proti:

  – informācijas apmaiņa starp *ICDC* (*Casino*) un *AgeCore* (*Intermarché*) par atlaidēm piegādes tirgos un pakalpojumu pārdošanas cenām pazīstamu zīmolu izstrādājumu ražotājiem Eiropas līmenī, it īpaši Francijā (turpmāk tekstā – "pirmais pārkāpums") (apstrīdētā lēmuma 1. panta a) punkts; Komisijas 2019. gada 5. jūnija atbildei pievienotā 1. tabula),

  – informācijas apmaiņa starp *Casino* un *Intermarché* par turpmākajām tirdzniecības stratēģijām Francijā (turpmāk tekstā – "otrais pārkāpums") (apstrīdētā lēmuma 1. panta b) punkts; Komisijas 2019. gada 5. jūnija atbildei pievienotā 2. tabula).

170 Komisija turklāt 2019. gada 19. decembrī iesniedza "papildu atbildi" uz Vispārējās tiesas 2019. gada 13. maija jautājumu (skat. šā sprieduma 19. punktu). Šī atbilde ietvēra, pirmām kārtām, Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta 2016. gada 16. decembra iekšējo ziņojumu, kurā bija izklāstītas iepriekš minētās sarunas ar piegādātājiem un no tām secinātās aizdomas par konstatētajiem pārkāpumiem, kas, pēc Komisijas domām, apliecinot, ka tās rīcībā bija pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, kas apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā ļāva turēt aizdomās par minētajiem pārkāpumiem, un, otrām kārtām, dažādi dokumenti, kuru mērķis bija pierādīt protokolu pabeigšanas datumu. Prasītājas uzskata, ka šī papildu atbilde, ko Komisija bez pamatojuma ir iesniegusi pēc tiesvedības rakstveida daļas pabeigšanas, ir novēlota un līdz ar to nepieņemama.

171 Jāatgādina, ka saskaņā ar Reglamenta 85. panta 1. un 3. punktu pierādījumi ir iesniedzami pirmajā procesuālo rakstu apmaiņā un puses izņēmuma kārtā var sniegt papildu pierādījumus pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas ar nosacījumu, ka kavēšanās šo ziņu iesniegšanā ir attaisnota.

172 Protams, šādu pamatojumu pierādījumu novēlotai iesniegšanai pēc pirmās procesuālo rakstu apmaiņas nevar prasīt, ja tie ir iesniegti, atbildot uz procesa organizatorisko pasākumu termiņā, kāds ir nepieciešams šai atbildei (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 16. oktobris, *OY*/Komisija, T-605/16, nav publicēts, EU:T:2018:687, 31., 34. un 35. punkts, un 2018. gada 24. oktobris, *Epsilon International*/Komisija, T-477/16, nav publicēts, EU:T:2018:714, 57. punkts).

173 Tomēr gadījumos, kad iesniegtais pierādījums neatbilst Vispārējās tiesas lūgumam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 10. aprīlis, *Alcogroup* un *Alcodis*/Komisija, T-274/15, nav publicēts, EU:T:2018:179, 49., 50., 54. un 55. punkts, un 2019. gada 7. februāris, *RK*/Padome, T-11/17, EU:T:2019:65, 54. punkts), vai arī tas ir noticis pēc procesa organizatoriskajā pasākumā noteiktā atbildes sniegšanas termiņa beigām (spriedums, 2019. gada 9. aprīlis, *Close* un *Cegelec*/Parlaments, T-259/15, nav publicēts, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2019:229, 34. punkts), pienākums pamatot novēloto iesniegšanu atkal ir piemērojams.

174 Šajā lietā, pat ja būtu jāuzskata, kā to apgalvo Komisija, ka tās 2019. gada 19. decembra papildu atbilde bija vērsta uz to, lai papildinātu 2019. gada 5. jūnija, nevis 2019. gada 10. janvāra atbildi, kas jau atbilda Vispārējās tiesas lūgumam iesniegt pierādījumus, kuri bija apstrīdētā lēmuma pieņemšanas pamatā, ir jānorāda, ka šī papildu atbilde tika iesniegta vairāk nekā sešus mēnešus pēc termiņa, ko Vispārējā tiesa noteica 2019. gada 13. maija procesa organizatorisko pasākumu ietvaros un kas beidzās 2019. gada 5. jūnijā.

175 No tā izriet, ka Komisijai bija jāpamato, kādēļ tās 2019. gada 19. decembra papildu atbildei pievienotie dokumenti ir iesniegti novēloti, un šāda pamatojuma nepieciešamība šajā lietā nevar tikt apšaubīta ar tiesas sēdē Komisijas minēto judikatūru.

176 Minētajos spriedumos runa bija vai nu par dokumentiem, kas iesniegti procesa organizatorisko pasākumu noteiktajā termiņā un kas līdz ar to netika iesniegti novēloti (spriedumi, 2018. gada 24. oktobris, *Epsilon International*/Komisija, T-477/16, nav publicēts, EU:T:2018:714, 35. un 57. punkts; 2019. gada 5. marts, *Pethke*/EUIPO, T-169/17, nav publicēts, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2019:135, 26., 36. un 40. punkts, un 2019. gada 28. marts, *Pometon*/Komisija, T-433/16, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2019:201, 27., 28. un 328. punkts), vai arī par dokumentiem, kas ir iesniegti pēc savas iniciatīvas, pienācīgi pamatojot to novēloto iesniegšanu (spriedums, 2018. gada 24. oktobris, *Epsilon International*/Komisija, T-477/16, nav publicēts, EU:T:2018:714, 32. un 58. punkts).

177 Tomēr šajā lietā Komisija nav sniegusi nekādu pamatojumu tās 2019. gada 19. decembra papildu atbildes novēlotai iesniegšanai, šajā dokumentā vienīgi atvainojoties Vispārējai tiesai par neērtībām, ko šī iesniegšana varētu radīt. Turklāt, pat pieņemot, ka ir jāņem vērā tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu, izvirzītais pamatojums, saskaņā ar kuru novēlota iesniegšana esot radusies Komisijas iekšējas darbības traucējumu dēļ, šāds pamatojums nevar būt pamats attiecīgās papildu atbildes pieņemamībai. Šāds apgalvojums, kas attiecas uz pilnībā iekšējām grūtībām, neatbilst ārkārtas apstākļiem, kas ļautu iesniegt pierādījumus pēc otrreizējas procesuālo rakstu apmaiņas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 22. jūnijs, *Biogena Naturprodukte*/*EUIPO* (“ZUM wohl”), T-236/16, EU:T:2017:416, 19. punkts), un to turklāt nekādi nepierāda Komisijas iesniegtie pierādījumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 11. septembris, *HX*/Padome, C-540/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:707, 66. un 67. punkts). Turklāt galvenā dokumenta, kas iesniegts 2019. gada 19. decembrī, proti, Komisijas 2016. gada 16. decembra iekšējās piezīmes, datums (skat. šā sprieduma 170. punktu) norāda, ka tas tās rīcībā bija pat pirms tiesvedības ierosināšanas un ka tā varēja to iesniegt pirms tiesvedības rakstveida daļas pabeigšanas termiņos, kas bija noteikti tās procesuālo rakstu iesniegšanai un *a fortiori*, atbildot uz turpmākajiem procesa organizatoriskajiem pasākumiem. Turklāt, lai gan Vispārējā tiesa prasītājām ir devusi iespēju iesniegt savus apsvērumus par Komisijas 2019. gada

19. decembra papildu atbildi, it īpaši par tās pieņemamību rakstveidā un tiesas sēdē atbilstoši procesa sacīkstes principam, šis apstāklis nevar atbrīvot Komisiju no tās pienākuma iesniegt pierādījumus apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pamatojumam atbilstoši Reglamentā paredzētajiem nosacījumiem.

178 Vēl var piebilst, pat ja Komisija uz to nav atsaukusies, ka 2019. gada 19. decembra papildu atbildei pievienotie dokumenti nevar tikt uzskatīti par pretējiem pierādījumiem, uz kuriem neattiecas Reglamenta 85. panta 3. punktā paredzētais noteikums par noilguma termiņu (rīkojumi, 2019. gada 21. marts, *Troszczynski*/Parlaments, C-462/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:239, 39. punkts, un 2019. gada 21. maijs, *Le Pen*/Parlaments, C-525/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:435, 48. punkts). Vispārējā tiesa ar 2019. gada 13. maija un 25. septembra procesa organizatoriskajiem pasākumiem deva Komisijai iespēju atbildēt uz prasītāju izvirzītajiem iebildumiem par to, ka tās rīcībā ir netieši pierādījumi, kas pamato strīdīgo pārbaudi, ko Komisija līdz ar to esot varējusi darīt ar savām 2019. gada 5. jūnija un 18. oktobra atbildēm, un vēl jo vairāk tādēļ, ka 2019. gada 19. decembrī iesniegtais galvenais dokuments ir datēts ar 2016. gada 16. decembri (skat. šā sprieduma 177. punktu).

179 Līdz ar to Komisijas 2019. gada 19. decembra papildu atbilde ir jānoraida kā nepieņemama.

180 No tā izriet, ka, lai novērtētu, vai netiešie pierādījumi, kas ir bijuši apstrīdētā lēmuma pieņemšanas pamatā, ir pietiekami nopietni, tiks ņemti vērā vienīgi šā sprieduma 169. punktā minētie pierādījumi.

2) Par Komisijas rīcībā esošo netiešo pierādījumu pietiekami nopietno raksturu

181 Aicinātas iesniegt savus apsvērumus par netiešajiem pierādījumiem, kurus Komisija iesniedza pēc Vispārējās tiesas lūguma, prasītājas norādīja, ka attiecīgajos dokumentos ir pieļauti būtiski formāli pārkāpumi, kas it īpaši saistīti ar iztaujāšanas, kuras rezultātā tika sagatavoti protokoli, nefiksēšanu un minēto protokolu datuma nenorādīšanu. Šajā ziņā tās apstrīd judikatūru, uz kuru atsaucas Komisija, lai pamatotu savu apgalvojumu, ka atbilstošais datums netiešo pierādījumu par pārkāpumiem, par kuriem ir aizdomas, esamības novērtēšanai ir dažādo piegādātāju iztaujāšanas datums, nevis datums, kurā tā sagatavoja šo iztaujāšanu protokolu. Prasītājas turklāt uzskata, ka iesniegtie netiešie pierādījumi, kas attiecas uz *Intermarché* sanāksmi, kuru *Intermarché* ir organizējis saviem piegādātājiem, nepamato pārbaudi attiecībā uz apgalvoto informācijas apmaiņu valsts līmenī par turpmākajām tirdzniecības stratēģijām – līdz ar to apstrīdētais lēmums esot jāatceļ vismaz tiktāl, cik tas attiecas uz otro iespējamo pārkāpumu. Tās piebilst, ka tas, ka Komisija 2019. gada 13. maijā pieņēma jaunu lēmumu par to telpu pārbaudi, kas attiecās tieši uz šo informācijas apmaiņu valsts līmenī, atklājot, ka Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu, kas varētu radīt aizdomas par minētās informācijas apmaiņu.

182 Iesākumam jāuzsver, ka vērtējums par to, vai šie Komisijas rīcībā esošie netiešie pierādījumi ir pietiekami nopietni, ir jāveic, ņemot vērā, ka lēmums par pārbaudi ir ticis pieņemts iepriekšējas izmeklēšanas posmā, kura mērķis ir ļaut Komisijai savākt visus nozīmīgos faktus, kas apstiprina vai noliedz konkurences tiesību normu pārkāpuma esamību, un formulēt pirmo nostāju par procedūras virzienu, kā arī turpmāko rīcību procesā.

183 Tādējādi šajā stadijā nevar prasīt, lai pirms lēmuma par pārbaudi pieņemšanas Komisijas rīcībā būtu pierādījumi par pārkāpuma esamību. Šāds pierādījumu līmenis tiek prasīts paziņojuma par iebildumiem uzņēmumam, kurš tiek turēts aizdomās par konkurences tiesību normu pārkāpumu, stadijā un attiecībā uz Komisijas lēmumiem, kuros tā konstatē pārkāpuma esamību un uzliek naudas sodus. Turpretim, lai pieņemtu lēmumu par pārbaudi Regulas Nr. 1/2003 20. panta izpratnē, pietiek ar to, ka Komisijas rīcībā ir informācija un nopietni materiālie netiešie pierādījumi, kas rada aizdomas par pārkāpumu (spriedumi, 2016. gada 29. februāris, *EGL* u.c./Komisija, T-251/12, nav publicēts, EU:T:2016:114, 149. punkts, un 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-325/16, EU:T:2018:368, 66. punkts). Līdz ar to ir jānošķir pierādījumi pārkāpuma esamībai, no vienas puses, un netiešie pierādījumi, kas var radīt pamatotas šaubas par iespējamo pārkāpumu rašanos, no otras puses (pēc analoģijas skat.

spriedumu, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 43. punkts), vai saskaņā ar citu arī judikatūrā izmantoto terminoloģiju – kas var radīt aizdomas par pret konkurenci vērstu rīcību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 29. februāris, *EGL* u.c./Komisija, T-251/12, nav publicēts, EU:T:2016:114, 153. un 155. punkts).

184 Līdz ar to šajā lietā ir jāpārbauda, vai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī Komisijas rīcībā bija šādi nopietni netiešie pierādījumi, kas var radīt aizdomas par pārkāpumu. Šajā kontekstā netiek prasīts, lai tiktu pārbaudīts, vai ir pierādījumi, ar kuriem var pierādīt attiecīgo pārkāpumu esamību.

185 Šī nošķiršana ietekmē prasības attiecībā uz netiešo pierādījumu, kas pamato lēmumus par pārbaudi, formu, autoru un saturu, un prasītājas uzskata, ka neviena no tām šajā gadījumā nav ievērotas.

i) Par to netiešo pierādījumu formu, kuri pamatoja apstrīdēto lēmumu

186 Nošķirot pierādījumus par pārkāpumu no netiešiem pierādījumiem, kas pamato lēmumu par pārbaudi, izriet, ka uz pēdējiem minētajiem nevar attiecināt tādu pašu formālisma pakāpi, kāda ir prasīta it īpaši saistībā ar Regulā Nr. 1/2003 un judikatūrā, kura pieņemta uz tās pamata, paredzēto noteikumu ievērošanu attiecībā uz Komisijas izmeklēšanas pilnvarām. Ja tāds pats formālisms būtu nepieciešams netiešo pierādījumu savākšanai pirms pārbaudes un pierādījumu savākšanai par pārkāpumu, tas faktiski nozīmētu, ka Komisijai ir jāievēro noteikumi, kas reglamentē tās izmeklēšanas pilnvaras, lai gan formāli vēl nav uzsākta nekāda izmeklēšana Regulas Nr. 1/2003 V nodaļas izpratnē un Komisija vēl nav izmantojusi izmeklēšanas pilnvaras, kas tai it īpaši piešķirtas ar Regulas Nr. 1/2003 18.–20. pantu, proti, tā nav veikusi pasākumu, kas norādītu uz to, ka tā vaino pārkāpuma izdarīšanā, tostarp, lēmumu par pārbaudi.

187 Šī izmeklēšanas sākumpunkta un iepriekšējas izmeklēšanas posma definīcija izriet no šā sprieduma 88. punktā atgādinātās pastāvīgās judikatūras, kas vēl nesen tika apstiprināta (spriedums, 2018. gada 12. jūlijs, *The Goldman Sachs Group*/Komisija, T-419/14, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2018:445, 241. punkts), bet tā jau iepriekš bija nostiprināta Tiesas spriedumos (spriedumi, 2002. gada 15. oktobris, *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P, EU:C:2002:582, 182. punkts, un 2006. gada 21. septembris, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied*/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, 38. punkts), kā arī Vispārējās tiesas spriedumos (spriedums, 2011. gada 16. jūnijs, *Heineken Nederland* un *Heineken*/Komisija, T-240/07, EU:T:2011:284, 288. punkts), no kuriem daži bija balstīti uz ECT judikatūru.

188 Par netiešiem pierādījumiem, kuri principā var pamatot pārbaudi, līdz ar to var uzskatīt arī sūdzību, kas iesniegta rakstiski (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 20. jūnijs, *České dráhy*/Komisija, T-325/16, EU:T:2018:368, 95. punkts), kuras rezultātā Komisija var uzsākt izmeklēšanu, pat ja tā neatbilst nosacījumiem, kas attiecībā uz sūdzībām paredzēti Regulas Nr. 1/2003 7. panta 2. punktā (Komisijas paziņojuma par to sūdzību izskatīšanu, kas iesniegtas saskaņā ar [LESD 101.] un [102.] pantu (OV 2004, C 101, 65. lpp.), 4. punkts), kā arī mutiski izteikta sūdzība pieteikuma par iecietības programmas piemērošanu ietvaros (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 74. punkts).

189 Tāpat šajā lietā, pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, Komisijai nebija jāievēro Regulas Nr. 1/2003 19. pantā un Komisijas Regulas (EK) Nr. 773/2004 (2004. gada 7. aprīlis) par lietas izskatīšanu saskaņā ar [LESD 101.] un [102.] pantu, ko vada Komisija (OV 2004, L 123, 18. lpp.), 3. pantā noteiktie priekšraksti, kā tie ir interpretēti 2017. gada 6. septembra spriedumā *Intel*/Komisija (C-413/14 P, EU:C:2017:632), – līdz ar to tai nebija pienākuma fiksēt piegādātāju iztaujāšanu, kuras rezultātā tika sagatavoti protokoli atbilstoši šajās tiesību normās paredzētajiem noteikumiem (skat. šā sprieduma 169. punkta pirmo ievilkumu).

190 Jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 19. panta 1. punktu, kas ietilpst minētās regulas V nodaļā "Izmeklēšanas pilnvaras", "lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija var iztaujāt jebkuru fizisku vai juridisku personu, kas piekrīt iztaujāšanai, ar mērķi savākt informāciju attiecībā uz izmeklēšanas priekšmetu".

191 Regulas Nr. 773/2004 3. pantā ir precizēts:

"1. Ja Komisija saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1/2003 19. pantu iztaujā kādu personu ar šīs personas piekrišanu, tā iztaujāšanas sākumā norāda iztaujāšanas juridisko pamatu un mērķi, kā arī atgādina par tās brīvprātīgo raksturu. Komisija informē iztaujājamo personu arī par tās nodomu fiksēt iztaujāšanu.

2. Iztaujāšanu var veikt jebkādā veidā, tai skaitā pa telefonu vai izmantojot elektroniskos saziņas līdzekļus.

3. Komisija iztaujājamo personu paziņojumus var fiksēt jebkādā veidā. Jebkura ieraksta kopiju dara pieejamu iztaujātajai personai apstiprināšanai. Vajadzības gadījumā Komisija nosaka termiņu, līdz kuram iztaujātā persona var informēt Komisiju par labojumiem, kas jāizdara sniegtajā paziņojumā."

192 Protams, no šīm tiesību normām un no 2017. gada 6. septembra sprieduma *Intel*/Komisija (C-413/14 P, EU:C:2017:632, 84.–91. punkts) izriet, ka Komisijai ir pienākums pēc savas izvēles reģistrēt katru iztaujāšanu, ko tā veic saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 19. pantu, lai savāktu informāciju par izmeklēšanas priekšmetu no savas puses, un nav jānošķir oficiāla iztaujāšana no neformālām pārrunām, uz kurām šāds pienākums neattiecas.

193 Tomēr ir jānorāda, ka šis pienākums neattiecas uz iztaujāšanu, kas tika rīkota pirms Komisijas izmeklēšanas uzsākšanas, kuru tostarp var ietekmēt lēmuma par pārbaudi pieņemšana.

194 Kā izriet no paša Regulas Nr. 1/2003 19. panta formulējuma, attiecīgā iztaujāšana ir vērsta uz "informācijas savākšanu attiecībā uz izmeklēšanas priekšmetu", kurai pēc definīcijas ir jābūt sāktai un kuras priekšmetam ir jābūt noteiktam, pirms tiek veikta minētā iztaujāšana (šajā nozīmē skat. arī Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāta procesa konkurences politikas jomā rokasgrāmatu, 8. nodaļas 4., 5. un 22. punkts).

195 Tāpat lietā, kurā tika pasludināts 2017. gada 6. septembra spriedums *Intel*/Komisija (C-413/14 P, EU:C:2017:632), iztaujāšana, kurai Tiesa uzskatīja, ka ir piemērojams fiksēšanas pienākums atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 19. pantam un Regulas Nr. 773/2004 3. pantam, notika pēc izmeklēšanas sākšanas, kas tika noteikta, pieņemot lēmumu par pārbaudi (spriedums, 2014. gada 12. jūnijs, *Intel*/Komisija, T-286/09, EU:T:2014:547, 4.–6. punkts). Līdz ar to no tā nevar secināt, ka šis fiksēšanas pienākums attiecas arī uz iztaujāšanu pirms izmeklēšanas sākšanas.

196 Šis iztaujāšanas reģistrēšanas pienākuma ierobežojums izmeklēšanas ietvaros izriet arī no ģenerāladvokāta N. Vāla secinājumiem lietā *Intel Corporation*/Komisija (C-413/14 P, EU:C:2016:788, 232. un 233. punkts). Ģenerāladvokāts N. Vāls uzskatīja, ka no Regulas Nr. 1/2003 19. panta noteikumiem, skatītiem kopā ar Regulas Nr. 773/2004 3. pantu, attiecībā uz tādas informācijas fiksēšanu, kura iegūta iztaujāšanā par izmeklēšanas priekšmetu, neizriet, ka Komisija nekad nevarēja neformāli sazināties ar trešajām personām. Šajā ziņā viņš pamatojas uz Regulas Nr. 1/2003 19. panta skaidro formulējumu, uzskatot, ka tikai komentāri, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu, ietilpst šīs tiesību normas piemērošanas jomā un ka Komisijai nebija pienākuma fiksēt komentārus, ar kuriem tā apmainījās ar trešajām personām, ja tie neattiecās uz konkrētas izmeklēšanas priekšmetu.

197 Pretējā gadījumā tiktu būtiski apdraudēta Komisijas īstenotā pārkāpjošas prakses atklāšana un tās izmeklēšanas pilnvaru veikšana šajā ziņā. Tādējādi Komisija tiesas sēdē uzsvēra iespējamo preventīvo ietekmi, kāda var būt tādai formālai iztaujāšanai, kāda ir paredzēta Regulas Nr. 773/2004 3. pantā,

attiecībā uz liecinieku vēlmi sniegt informāciju un ziņot par pārkāpumiem, precizējot, ka šāda informācija veido būtisku daļu no netiešiem pierādījumiem, kas ir pamatā tādu izmeklēšanas pasākumu veikšanai kā pārbaude.

198 Šajā lietā piegādātāju iztaujāšana notika pirms izmeklēšanas sākšanas saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003. Ņemot vērā anketu, uz kuras pamata tās tika veiktas, iztaujājot piegādātājus par to attiecībām ar izplatītāju apvienībām un – pilnīgi atklāti – par viņu zināšanām par šo apvienību iespējamo ietekmi uz konkurenci, nevar uzskatīt, ka šī iztaujāšana attiecībā uz prasītājām un *a fortiori* attiecībā uz piegādātājiem ietvēra jebkādu pārmetumu par pārkāpuma izdarīšanu. Turklāt Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.12. pielikums, uz kuru prasītājas atsaucas tiesas sēdē, to apstiprina, jo tajā ir minēta iespējama "formālas izmeklēšanas" sākšana pēc iztaujāšanas un Savienības tiesību aktos šim nolūkam paredzēto izmeklēšanas līdzekļu izmantošana, proti, šajā gadījumā lēmuma par pārbaudi pieņemšana, kurā ir noteikta šīs izmeklēšanas sākšana šajā lietā. No tā izriet, ka netiešie pierādījumi, kas izriet no šīs iztaujāšanas, nevar tikt izslēgti kā tādi, kuros ir pieļauts formāls pārkāpums Regulas Nr. 1/2003 19. pantā un Regulas Nr. 773/2004 3. pantā paredzētā fiksēšanas pienākuma neievērošanas dēļ. Līdz ar to nav jālemj par Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru protokoli esot uzskatāmi par fiksēšanu, kas atbilst šīm tiesību normām.

199 Turklāt no tā izriet, ka nevar piekrist prasītāju izvirzītajam argumentam, saskaņā ar kuru Komisijai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datumā nebija netiešo pierādījumu, kas izrietēja no tās veiktās trīspadsmit piegādātāju iztaujāšanas, jo tā nebija pierādījusi minētās iztaujāšanas protokolu datumu.

200 Kā izriet no iepriekš minētā un kā pamatoti uzsver Komisija, atbilstošais datums, kas jāņem vērā, lai noteiktu netiešo pierādījumu esamību apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā, ir protokolos atspoguļotās piegādātāju iztaujāšanas datums. Tieši šajā datumā informācija, kas vēlāk tika atspoguļota protokolos, tika paziņota Komisijai, un pēdējā minētā varēja uzskatīt, ka tā ir tās rīcībā. Vēlāk sagatavoti protokoli, pat ja tie ļauj noteikt piegādātāju iztaujāšanas saturu un šajā ziņā ir jāņem vērā, nav dokumenti, kas ļautu noteikt datumu, kurā Komisija ieguva savā rīcībā no iztaujāšanas izrietošos netiešos pierādījumus. Citiem vārdiem sakot, piegādātāju iztaujāšana nekļuva par Komisijas rīcībā esošiem "netiešiem pierādījumiem", sākot no brīža, kad par to tika sagatavoti Komisijas protokoli, bet gan tie ir "netiešie pierādījumi", kas bija Komisijas rīcībā jau kopš iztaujāšanas veikšanas datuma.

201 Šajā ziņā šobrīd ir jāatgādina, tāpat kā to dara Komisija, ka judikatūrā, kas gan ir pieņemta īpašajā iecietības procedūru kontekstā, bet kuras tvērums pārsniedz šo kontekstu, tiek ņemts vērā interpretētā jēdziena, proti, pierādījumu "esamības rīcībā", vispārējais raksturs un tajā izmantotā loģiskā un saprātīgā interpretācija un lietderīgā iedarbība. Saskaņā ar šo judikatūru Komisijas rīcībā esošs pierādījums līdzinās zināšanām par tā saturu (spriedumi, 2016. gada 9. jūnijs, *Repsol Lubricantes y Especialidades* u.c./Komisija, C-617/13 P, EU:C:2016:416, 72. punkts, un 2019. gada 23. maijs, *Recylex* u.c./Komisija, T-222/17, pārsūdzēts apelācijā, EU:T:2019:356, 87. punkts (nav publicēts); šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2014. gada 27. novembris, *Alstom Grid*/Komisija, T-521/09, EU:T:2014:1000, 77.–83. punkts). Tādējādi šajā lietā pēc analoģijas Komisijas veiktā trīspadsmit piegādātāju iztaujāšana var tikt uzskatīta par tādu, kas ietver zināšanas par šajā iztaujāšanā paziņoto informāciju un attiecīgās informācijas iegūšanu rīcībā minētās iztaujāšanas dienā.

202 Pretējā gadījumā būtu jāuzskata, ka netiešie pierādījumi, kas var pamatot pārbaudes, nevar būt vienīgi mutvārdu formā, lai gan attiecīgie noteikumi ne tikai nepieprasa formālas transkripcijas pienākumu šajā stadijā (skat. šā sprieduma 193.–198. punktu), bet tā arī varētu apdraudēt Komisijas izmeklēšanu efektivitāti, liekot pēdējai minētajai izmantot Regulas Nr. 773/2004 3. pantā paredzēto reģistrācijas procedūru (iepriekšēja informācija, reģistrācijas metodes ieviešana, reģistrācijas kopijas iesniegšana apstiprināšanai, apstiprināšanas termiņa noteikšana), tādējādi aizkavējot pārbaudes datumu, lai gan ir būtiski pēc informācijas par iespējamiem pārkāpumiem paziņošanas ātri pieņemt lēmumus par pārbaudi, lai samazinātu informācijas noplūdes un pierādījumu slēpšanas risku (šajā nozīmē skat. ģenerāladvokāta N. Vāla secinājumus lietā *Deutsche Bahn* u.c./Komisija, C-583/13 P, EU:C:2015:92, 61. un 62. punkts).

203 Līdz ar to var secināt, ka Komisija, lai pierādītu, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā tās rīcībā bija no šīs iztaujāšanas izrietošie netiešie pierādījumi, ir pamatoti balstījusies uz tās veiktās trīspadsmit piegādātāju iztaujāšanas datumiem.

204 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, Komisijas iesniegtie pierādījumi tās 2019. gada 5. jūnija atbildes pielikumā (R.1.–R.13. pielikums) faktiski pierāda, ka tās veiktā trīspadsmit piegādātāju iztaujāšana notika pirms 2017. gada 9. februāra, kas ir apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datums.

205 Vispirms šie pielikumi apliecina to, ka pirms 2017. gada 9. februāra, proti, laikā no 2016. gada 4. oktobra līdz 2017. gada 8. februārim, ar elektroniskā pasta vēstuļu palīdzību tika noteikti tikšanās laiki iztaujāšanas veikšanai.

206 Nav nozīmes apstāklim, ka attiecībā uz diviem aptaujātajiem piegādātājiem pēdējā informācijas apmaiņa ar Komisiju notika iepriekšējā dienā pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Atbilstošais datums ir informācijas apmaiņas datums, kas, tā kā tā notika 2017. gada 8. februārī, joprojām ir pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas 2017. gada 9. februārī.

207 Katrā ziņā, pat ja būtu jāņem vērā protokolu sagatavošanas datums, no šīs pēdējās minētās informācijas apmaiņas datuma nevar secināt, kā to dara prasītājas, ka Komisija noteikti visus protokolus sagatavoja pēc 2017. gada 9. februāra. Pirmkārt, runa ir tikai par diviem piegādātājiem un tātad diviem no trīspadsmit protokoliem. Otrkārt, Komisija norādīja, ka tā ir sagatavojusi protokolus, lai izpildītu, kā tā uzskatīja, Regulas Nr. 773/2004 3. pantā paredzēto pienākumu fiksēt piegādātāju paziņojumus (skat. šā sprieduma 198. punktu), kas apstiprina tās apgalvojumu, ka minētie protokoli tika sagatavoti informācijas apmaiņas gaitā, proti, kopš šīs informācijas apmaiņas sākuma, kas lielākoties notika 2016. gada beigās. Abi attiecīgie protokoli tādējādi vismaz daļēji bija sagatavoti apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā un varēja pamatoti tikt uzskatīti par tādiem, kuros šajā datumā bija ietverti galvenie dati to galīgajā redakcijā, jo no šiem protokoliem izriet, ka pēdējā informācijas apmaiņa 2017. gada 8. februārī sekoja citām informācijas apmaiņām un tās mērķis bija saņemt dažus pēdējos precizējumus. Šajā ziņā ir jāatgādina ātruma prasība, kas ir jāievēro lēmumu par pārbaudi pieņemšanā, lai samazinātu informācijas noplūdes risku pēc sūdzībām (skat. šā sprieduma 202. punktu).

208 Tāpat var piebilst, ka, pat ja būtu jāņem vērā Komisijas 2019. gada 19. decembra papildu atbildē sniegtais apgalvojums un apliecinošie dokumenti, lai pierādītu, ka protokoli tika pabeigti – nevis sagatavoti – laikā no pēdējās iztaujāšanas datuma līdz 2017. gada 21. februārim, šī pabeigšana pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas datuma neļautu apšaubīt iepriekš minētos apsvērumus. No Komisijas 2016. gada 16. decembra iekšējās piezīmes, kas pievienota šīs papildu atbildes pielikumā un kurā ietverts ļoti detalizēts iztaujāšanas laikā iegūtās informācijas kopsavilkums, var secināt, ka tā jau šajā datumā bija sagatavojusi ļoti izstrādātus, kaut arī nepabeigtus, protokolus.

209 Turklāt pierādījumi, kas šajā lietā iesniegti, lai pierādītu datumu, kurā tika noteikta iztaujāšana, ir pietiekami, lai pierādītu, ka noteiktajos datumos patiešām notika aplūkotā trīspadsmit piegādātāju iztaujāšana. Šajā ziņā nevar piekrist prasītāju apgalvojumam, kas turklāt nekādi nav pamatots, ka šie pierādījumi neļaujot pat pierādīt, ka Komisijas darbinieki būtu sazinājušies ar personām ārpus Komisijas. Šis apgalvojums ir skaidrā pretrunā attiecīgo Komisijas darbinieku elektroniskajos kalendāros norādītajiem datumiem (ietverti Komisijas 2019. gada 5. jūnija atbildes R.1.–R.13. pielikuma nobeiguma daļās), kas atbilst datumiem, kuri ar nolūku noteikt šos datumus norādīti elektroniskā pasta vēstulēs starp Komisiju un ārējām kontaktpersonām (ietverti R.1.–R.13. pielikumu sākumdaļās) – šo ārējo kontaktpersonu piegādātāja statuss skaidri izriet no šīm elektroniskā pasta vēstulēm pievienotās anketas "Jautājumi par tirdzniecības apvienībām starp mazumtirgotājiem un preču piegādātājiem, kuri apgādā mazumtirgotājus".

210 Visbeidzot un to pašu iemeslu dēļ, it īpaši acīmredzamās saiknes starp iepriekš minēto anketu un protokolos iekļautajiem faktiem dēļ, pretēji prasītāju apgalvotajam, var uzskatīt, ka elektroniskā pasta vēstulēs noteiktā informācijas apmaiņa patiešām ir tā, uz kuras pamata tika sagatavoti protokoli. Visi

protokoli atbilst plānam, kurā būtībā ir tās pašas apakšnodaļas (it īpaši attiecībā uz apvienībām, ar kurām piegādātājs ir noslēdzis līgumus un pretizpildījumus, informācijas apmaiņu, personāla pārcelšanu), kas apliecina, ka tajos ir pārņemta vismaz daļa no atbildēm uz anketu (galvenokārt I daļa, kas ietver 1.–10. jautājumu, un anketas III daļa, kurā apvienots 15.–18. jautājums).

211 Tādējādi no visa iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā Komisijas rīcībā bija protokolos apkopotie netiešie pierādījumi un ka tie var tikt ņemti vērā, veicot analīzi par to, vai Komisijas rīcībā ir pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, un nav precīzi jānosaka protokolu sagatavošanas un pabeigšanas datumi.

212 No tā izriet, ka ir jānoraida visa formālā kritika, ar kuru tiek apstrīdēti Komisijas iesniegtie netiešie pierādījumi.

ii) Par to netiešo pierādījumu autoriem, kas pamatoja apstrīdēto lēmumu

213 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru attiecībā uz pārkāpuma pierādījumu izvērtēšanu vienīgais atbilstošais kritērijs šo pierādījumu novērtēšanai ir to ticamība, precizējot, ka to ticamība un tātad dokumenta pierādīšanas spēks ir atkarīgs no tā izcelsmes, tā izstrādāšanas apstākļiem, tā adresāta un tā satura saprātīgā un ticamā rakstura, un ka liela nozīme it īpaši ir jāpiešķir apstāklim, ka dokuments ir ticis uzrakstīts tiešā saistībā ar faktiem, vai ka to ir uzrakstījis tiešs šo faktu liecinieks (skat. spriedumus, 2012. gada 27. jūnijs, *Coats Holdings*/Komisija, T-439/07, EU:T:2012:320, 45. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 8. septembris, *Goldfish* u.c./Komisija, T-54/14, EU:T:2016:455, 95. punkts un tajā minētā judikatūra).

214 Šo pierādījumu par pārkāpumu izvērtēšanas kritēriju piemērošana netiešajiem pierādījumiem, kas pamato pārbaudi, nevar izslēgt to, ka netiešo pierādījumu kopums, kurš tieši neizriet no pārbaudāmajiem uzņēmumiem, nebūtu uzskatāms par pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu. Tas radītu šķēršli tam, lai trešo personu paziņojumi vai dokumenti tiktu kvalificēti par pietiekami nopietniem netiešiem pierādījumiem, un tādējādi Komisijai tiktu liegta iespēja veikt pārbaudes.

215 Lai gan pierādījumi par pārkāpumiem visbiežāk ir tieši pierādījumi no uzņēmumiem, kuri ir izdarījuši šos pārkāpumus, netiešie pierādījumi, kas ļauj turēt aizdomās par pārkāpumiem, parasti nāk no pārkāpumu trešajām personām, neatkarīgi no tā, vai runa ir par konkurējošiem uzņēmumiem vai uzņēmumiem, kas cietuši no pārkāpjošās rīcības, vai publiskām vai privātām struktūrām, kam nav nekādas saistības ar šādu rīcību, piemēram, ekspertiem vai konkurences iestādēm.

216 Tādējādi šajā lietā, pretēji prasītāju apgalvotajam, apstāklis, ka protokolus ir sagatavojusi Komisija, kas lems par to iespējamo apsūdzēšanu un sodīšanu, pats par sevi nav pietiekams, lai tam tiktu noliegts jebkāds pierādījuma spēks, novērtējot, vai Komisijas rīcībā ir pietiekami nopietni netiešie pierādījumi.

217 Jāatgādina, ka protokolu mērķis ir materializēt un tādējādi pierādīt informāciju, ko piegādātāji ir paziņojuši Komisijai (skat. šā sprieduma 200. punktu). Tomēr šīs informācijas, kas ir vienīgie netiešie pierādījumi, kuri paši par sevi ir apstrīdētā lēmuma pamatā, avots nav Komisija, bet gan piegādātāji, kuriem ir tiešas komerciālas attiecības ar prasītājām. Šajā ziņā ir jāuzsver, ka piegādātājiem ir komerciālas attiecības ar prasītājām un tādējādi tie var tieši ciest no prasītāju pārkāpjošās rīcības, par kuru tās tiek turētas aizdomās. Tādējādi tie var būt ieinteresēti prasītāju sodīšanā. Tomēr tieši komerciālo attiecību dēļ, kas tiem ir ar prasītājām, tie atšķirībā no vienkāršiem pārkāpuma izdarītāju konkurentiem tieši pārzina sekas, kas attiecīgā gadījumā ir attiecināmas uz šo iespējamo pārkāpjošo rīcību. Šādā ziņā piesardzība, kāda judikatūrā tiek pieprasīta attiecībā uz uzņēmumu sūdzību par citiem uzņēmumiem interpretāciju, ja pirmie ir ieinteresēti sodīt otros (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 12. jūlijs, *Mitsubishi Electric*/Komisija, T-133/07, EU:T:2011:345, 88. punkts), nevar pilnībā

tikt piemērota piegādātāju paziņojumiem, it īpaši, ja, kā tas ir šajā lietā, pēdējie minētie norāda precīzus faktiskos datus, kas izriet no komerciālajām attiecībām, kuras tie uztur ar iespējamajiem pārkāpuma izdarītājiem.

218 Turklāt attiecībā uz Komisijas sagatavoto protokolu pierādījuma spēku ir jānorāda, ka to neatspēko vienīgais arguments, kuru prasītājas izvirzījušas tā apstrīdēšanai un kurš attiecas uz atsevišķu standartizētu protokola daļu norādīšanu, kas apliecinot, ka Komisija neesot precīzi pārņēmusi dažādu piegādātāju paziņojumus. Kā apgalvo prasītājas, daļa par *Intermarché* sanāksmes datumu un dalībniekiem, kā arī šīs dalības sekas, proti, tas, ka dalībnieki zināja noteiktus *Intermarché* komerciālos mērķus, neapšaubāmi ir identiska četros protokolos (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.4., Q.5., Q.7. un Q.8. pielikums). Tomēr šāda identitāte, ciktāl tā raksturo tikai četrus no trīspadsmit paziņotajiem protokoliem un attiecas uz datiem, kas var tikt paziņoti, atbildot uz anketu, un kas ir vienādi aprakstīti, neļauj secināt, ka savāktie paziņojumi būtu sagrozīti. Tas tā ir vēl jo vairāk tāpēc, ka attiecīgā identiskā rindkopa katrā no četriem protokoliem ir papildināta ar atšķirīgiem datiem par *Intermarché* sanāksmi.

219 Šajā ziņā ir arī jāatgādina, ka Komisija saskaņā ar Līgumiem ir iestāde, kurai, ievērojot pilnīgu objektivitāti, ir jānodrošina Savienības konkurences tiesību ievērošana, un ka tas, ka Komisija apvieno izmeklēšanas un sodīšanas funkcijas par konkurences tiesību normu pārkāpumiem, pats par sevi nav objektivitātes prasības pārkāpums (šajā nozīmē skat. spriedumu 2012. gada 27. jūnijs, *Bolloré*/Komisija, T-372/10, EU:T:2012:325, 66. punkts un tajā minētā judikatūra). Līdz ar to bez pierādījumiem un pat ne sākotnējiem pierādījumiem tā pamatojumam, nevar uzskatīt, ka Komisija ir sagatavojusi lietas materiālus, sagrozot piegādātāju izteikumus, lai iegūtu netiešus pierādījumus par izplatītāju prakses pārkāpjošo raksturu.

220 No iepriekš minētā izriet, ka ir jānoraida visi argumenti, ar kuriem no paziņoto netiešo pierādījumu autoru statusa ir secināts, ka Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu, lai veiktu strīdīgo pārbaudi.

iii) Par to netiešo pierādījumu saturu, kas pamatoja apstrīdēto lēmumu

221 No nošķiršanas starp pārkāpuma pierādījumiem un netiešajiem pierādījumiem, kas pamato lēmumu par pārbaudi, izriet, ka netiešajiem pierādījumiem nav jāpierāda pārkāpuma esamība un saturs, kā arī tajā iesaistītās personas, pretējā gadījumā tiktu atņemta jebkāda lietderīgā iedarbība pilnvarām, kas Komisijai piešķirtas ar Regulas Nr. 1/2003 20. pantu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 59. punkts).

222 Tādējādi tas, ka [Komisijas] rīcībā esošā informācija var tikt interpretēta atšķirīgi, nenozīmē, ka tā nav jāuzskata par pietiekami nopietniem netiešiem pierādījumiem, jo interpretācija, kurai Komisija dod priekšroku, šķiet ticama (pēc analoģijas attiecībā uz lēmumu par informācijas pieprasīšanu skat. spriedumu, 2014. gada 14. marts, *Cementos Portland Valderrivas*/Komisija, T-296/11, EU:T:2014:121, 59. punkts). Izvērtējot šo ticamību, ir jāpatur prātā, ka Komisijas pārbaudes pilnvaras ietver iespēju meklēt dažādus informācijas elementus, kas vēl nav zināmi vai nav pilnībā identificēti (skat. spriedumu, 2012. gada 14. novembris, *Nexans France* un *Nexans*/Komisija, T-135/09, EU:T:2012:596, 62. punkts un tajā minētā judikatūra).

223 Tāpat ir jāatgādina, ka dažādie netiešie pierādījumi, kas ļauj turēt aizdomās par pārkāpumu, ir jāizvērtē nevis atsevišķi, bet gan kopumā un ka tie viens otru apstiprina (skat. spriedumus, 2014. gada 27. novembris, *Alstom Grid*/Komisija, T-521/09, EU:T:2014:1000, 54. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2016. gada 29. februāris, *EGL* u.c./Komisija, T-251/12, nav publicēts, EU:T:2016:114, 150. punkts un tajā minētā judikatūra).

224 Attiecībā uz dažādajiem pārkāpumiem, par kuriem ir aizdomas šajā lietā, proti, saskaņotajām darbībām (tostarp skat. apstrīdētā lēmuma 6. apsvērumu), atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, kā tas izriet no paša LESD 101. panta 1. punkta formulējuma, saskaņotas darbības jēdziens – papildus tam, ka ir vienošanās uzņēmumu starpā, – nozīmē rīcību tirgū, kas seko pēc šīs vienošanās, un cēloņsakarību starp šiem abiem elementiem (spriedumi, 1999. gada 8. jūlijs, Komisija/*Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, EU:C:1999:356, 118. punkts, un 2000. gada 15. marts, *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, T-25/95, T-26/95, no T-30/95 līdz T-32/95, no T-34/95 līdz T-39/95, no T-42/95 līdz T-46/95, T-48/95, no T-50/95 līdz T-65/95, no T-68/95 līdz T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 un T-104/95, EU:T:2000:77, 1865. punkts). Tātad ir nepieciešams konstatēt visus trīs veidojošos elementus.

225 Attiecībā uz šo triju veidojošo elementu pierādīšanu ir jāatgādina, ka jēdziens "saskaņotas darbības" Līgumos tika ieviests, lai ļautu piemērot konkurences tiesības kolūzijām, kuras neizpaužas kā formālas gribas vienošanās un kuras līdz ar to ir grūtāk identificēt un pierādīt. Kā Savienības tiesa ir vairākkārt uzsvērusi, lai gan LESD 101. pantā jēdziens "saskaņotas darbības" ir nošķirts no jēdziena "nolīgums uzņēmumu starpā", tas tiek darīts ar mērķi, lai šī panta aizliegumi aptvertu dažādas sadarbības formas starp uzņēmumiem, kas, nesasniedzot stadiju, kad to starpā tiek noslēgts nolīgums vārda tiešā nozīmē, un, neizpildot visus nolīguma elementus, apzināti aizstāj konkurences riskus ar praktisku sadarbību starp tiem (spriedumi, 1972. gada 14. jūlijs, *Imperial Chemical Industries*/Komisija, 48/69, EU:C:1972:70, 64. punkts, un 2006. gada 5. aprīlis, *Degussa*/Komisija, T-279/02, EU:T:2006:103, 132. punkts).

226 Tāpat un vispārīgāk runājot, ir jāatgādina, ka aizliegums piedalīties pret konkurenci vērstās darbībās un nolīgumos, kā arī pārkāpējiem piemērojamie sodi ir vispārzināmi. Parasti darbības, kas ir saistītas ar rīcību, kura ir vērsta pret konkurenci, un vienošanos noslēgšanu, notiek slepeni, sapulces notiek slepus un dokumentācija par tām tiek ierobežota līdz minimumam. Pat ja Komisija atklāj pierādījumus, kas tiešā veidā apliecina prettiesisku saziņu starp tirgus dalībniekiem, tie parasti ir fragmentāri un izkaisīti, kā rezultātā bieži noteiktas detaļas jārekonstruē, izmantojot dedukciju. Lielākajā daļā gadījumu šādas pret konkurenci vērstas rīcības vai vienošanās pastāvēšana jāizsecina no daudzām apstākļu sakritībām un pazīmēm, kuras, kopā aplūkojot, cita pamatota izskaidrojuma trūkuma dēļ var būt pierādījums konkurences noteikumu pārkāpumam (spriedumi, 2004. gada 7. janvāris, *Aalborg Portland* u.c./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, EU:C:2004:6, 55.–57. punkts, un 2007. gada 25. janvāris, *Sumitomo Metal Industries* un *Nippon Steel* /Komisija, C-403/04 P un C-405/04 P, EU:C:2007:52, 51. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2012. gada 27. jūnijs, *Coats Holdings*/Komisija, T-439/07, EU:T:2012:320, 42. punkts).

227 No tā izriet, ka Savienības tiesa noteiktos gadījumos ir atzinusi, ka Komisijai tiek atvieglots pienākums pierādīt trīs saskaņotas darbības veidojošos elementus.

228 Tādējādi zināmos apstākļos paralēlo rīcību tirgū var uzskatīt par pierādījumu saskaņotībai, šajā gadījumā – ja saskaņotība tam ir vienīgais iespējamais izskaidrojums (spriedumi, 1993. gada 31. marts, *Ahlström Osakeyhtiö* u.c./Komisija, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 un no C-125/85 līdz C-129/85, EU:C:1993:120, 71. punkts, un 2008. gada 8. jūlijs, *BPB*/Komisija, T-53/03, EU:T:2008:254, 143. punkts).

229 Tāpat ir jāprezumē, ja vien nav pierādīts pretējais, par ko pierādījumi jāiesniedz ieinteresētajiem tirgus dalībniekiem, ka uzņēmumi, kas piedalās saskaņotajās darbībās un kas turpina darboties tirgū, ņem vērā informāciju, ar kuru notikusi apmaiņa ar to konkurentiem, lai izvēlētos savu rīcību tirgū (spriedumi, 1999. gada 8. jūlijs, Komisija/*Anic Partecipazioni*, C-49/92 P, EU:C:1999:356, 121. punkts, un 2008. gada 8. oktobris, *Schunk* un *Schunk Kohlenstoff-Technik*/Komisija, T-69/04, EU:T:2008:415, 118. punkts). Citiem vārdiem sakot, pierādījums par divu pirmo saskaņoto darbību veidojošo elementu esamību noteiktos gadījumos ļauj prezumēt trešo to veidojošo elementu.

230 Šī specifiskā saskaņoto darbību pierādīšanas sistēma ietekmē nosacījumus, kas ir jāizpilda, lai uzskatītu, ka pastāv pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, kas var radīt aizdomas par šādu darbību pastāvēšanu. It īpaši, ņemot vērā, ka pierādījumi par saskaņotām darbībām un netiešie pierādījumi, kuri pamato pārbaudes, lai savāktu šādus pierādījumus, ir jānošķir, slieksnim, kas ļauj atzīt, ka Komisijas rīcībā ir pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, noteikti ir jābūt zemākam par slieksni, kas ļauj konstatēt saskaņotas darbības esamību.

231 Līdz ar to uz prasītāju argumentiem, kas balstīti uz Komisijas rīcībā esošās informācijas saturu, lai no tā secinātu, ka Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu apstrīdētā lēmuma pieņemšanai, ir jāatbild, ņemot vērā šos apsvērumus.

– Par pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu par aizdomām par pirmo pārkāpumu neesamību

232 Vispirms ir jāatgādina, ka pirmais pārkāpums apstrīdētā lēmuma 1. panta a) punktā ir raksturots šādi:

"[..] informācijas apmaiņa kopš 2015. gada starp uzņēmumiem un/vai uzņēmumu apvienībām, tostarp *ICDC* [..], un/vai tās dalībniekiem, tostarp *Casino* un *AgeCore* un/vai tās dalībniekiem, tostarp *Intermarché*, par atlaidēm, ko tie saņēmuši plaša patēriņa preču piegādes tirgos pārtikas produktu, higiēnas preču un kopšanas līdzekļu nozarēs, un par cenām tirgū, kurā pakalpojumi tiek pārdoti pazīstamu zīmolu izstrādājumu ražotājiem, pārtikas produktu, higiēnas preču un kopšanas līdzekļu nozarēs vairākās Eiropas Savienības dalībvalstīs, tostarp Francijā [..]".

233 Prasītājas pēc būtības nav apstrīdējušas pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu par pirmo pārkāpumu esamību ne savos procesuālajos rakstos, ne atbildēs uz Vispārējās tiesas jautājumiem, kuros tām tika lūgts paust nostāju par Komisijas iesniegtajiem netiešajiem pierādījumiem. Tās pirmo reizi tiesas sēdē izvirzīja divus iepriekš nenorādītus iebildumus. Pirmkārt, pakalpojumu pārdošanas tirgus un piegādes tirgus apvienošana Komisijas 2019. gada 5. jūnija atbildei pievienotajā 1. tabulā, lai gan šie abi tirgi apstrīdētā lēmuma 1. panta a) apakšpunktā tika norādīti atsevišķi, atbilstoši judikatūrai, kas izriet no 2012. gada 14. novembra sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (T-135/09, EU:T:2012:596), apliecinot, ka Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu par pirmo pārkāpumu. Otrkārt, formālas procedūras sākšana vienīgi attiecībā uz atsevišķiem otrā pārkāpuma aspektiem apliecinot to, ka Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu par pirmo pārkāpumu.

234 Pirmais iebildums, ko prasītājas izvirzījušas tiesas sēdē, ir jānoraida kā nepieņemams, jo tas ir izvirzīts novēloti. Pretēji tam, kas ir paredzēts Reglamenta 84. panta 2. punktā, prasītājas pirmo iebildumu nav formulējušas, tiklīdz tās uzzināja par 1. tabulu, kas pievienota Komisijas 2019. gada 5. jūnija atbildei, jo, neraugoties uz Vispārējās tiesas lūgumu paust nostāju par minēto atbildi līdz 2019. gada 4. jūlijam, tās pirmo iebildumu izvirzīja vienīgi 2020. gada 29. janvāra tiesas sēdē.

235 Katrā ziņā var piebilst, ka šim pirmajam iebildumam nevar piekrist pēc būtības. Protams, no Komisijas 2019. gada 5. jūnija atbildei pievienotās 1. tabulas izriet, ka tajā netiek nošķirts plaša patēriņa preču piegādes tirgus no pakalpojumu pārdošanas ražotājiem tirgus, kuri tomēr ir atsevišķi minēti apstrīdētajā lēmumā, šajā tabulā paskaidrojot, ka "atlaides [piegādes tirgū] var tikt uzskatītas arī par pakalpojumu pārdošanas cenām pazīstamu zīmolu izstrādājumu ražotājiem pārtikas produktu, higiēnas preču un kopšanas līdzekļu nozarēs". Tomēr šī norāde vienkārši nozīmē, ka saskaņā ar judikatūru, it īpaši 2012. gada 14. novembra spriedumu *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (T-135/09, EU:T:2012:596, 62. punkts), Komisija šajā stadijā vēl nebija noteikusi, kā izpaužas apmērs, kas sniedz labumu izplatītājiem, kaitējot piegādātājiem, un par kuru tā izplatītājus turēja aizdomās par nolīgumu, tā tam turklāt piekrīt, savā 2019. gada 5. jūnija atbildē precizējot, ka tā pievienotajos pielikumos izmanto vienīgi jēdzienu "atlaides", "iepriekš nepieņemot, vai padziļināta izmeklēšana liktu konstatēt, ka runa ir par atlaidēm piegādes tirgos vai par pakalpojumu pārdošanas cenu ražotājiem". Jāatgādina, ka saskaņā ar minēto spriedumu Komisijas pārbaudes pilnvaras ietver iespēju meklēt dažādus informācijas elementus, kas vēl nav zināmi vai nav pilnībā identificēti (skat. arī šā sprieduma 222. punktu).

236 Savukārt pretēji tam, ko apgalvo prasītājas, no 2012. gada 14. novembra sprieduma *Nexans France* un *Nexans*/Komisija (T-135/09, EU:T:2012:596, 60.–94. punkts) nevar secināt, ka Komisijai gadījumā, ja pastāv netieši pierādījumi par priekšrocību cenu ziņā par labu pārbaudāmajiem uzņēmumiem, būtu jāprecizē šie netiešie pierādījumi, nošķirot abus tirgus, uz kuriem attiecas šī priekšrocība, it īpaši tādēļ, ka no pastāvīgās judikatūras par pienākumu norādīt pamatojumu izriet, ka Komisijai nav precīzi jānosaka konkrētais tirgus (skat. šā sprieduma 112. punktu). Šajā spriedumā Vispārējā tiesa nepārmeta Komisijai nepietiekamu atšķirību starp abiem tirgiem, uz kuriem, iespējams, attiecās iegūtie netiešie pierādījumi, bet pārmeta, ka Komisija bija noteikusi tādu pārbaudes tvērumu, kas pārsniedza vienīgā tirgus, attiecībā uz kuru tai bija netiešie pierādījumi, ietvarus. Šajā lietā prasītājas nav iesniegušas nevienu pierādījumu par šādu pārsniegšanu, jo pretēji tam, ko tās apgalvoja tiesas sēdē, piegādātāju paziņojumi neattiecas vienīgi uz *ICDC*, kas darbojoties vienīgi pakalpojumu pārdošanas ražotājiem tirgū (skat. šā sprieduma 248. punktu).

237 Attiecībā uz otro iebildumu, ko prasītājas izvirzījušas tiesas sēdē, tas var tikt uzskatīts par pieņemamu saskaņā ar Reglamenta 84. panta 2. punktu, ciktāl tas ir balstīts uz Komisijas 2019. gada 4. novembrī pieņemto lēmumu sākt formālu procedūru, proti, pēc iepriekš minētā 2019. gada 4. jūlija termiņa atbildes sniegšanai un pēc tiesvedības mutvārdu daļas uzsākšanas šajā lietā, un tas tika iesniegts šajā mutvārdu daļā. Tomēr šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

238 Pat neatkarīgi no tā, ka lēmums sākt formālo izmeklēšanas procedūru tika pieņemts pēc apstrīdētā lēmuma un ka tādējādi tas nav piemērots, lai apšaubītu tā tiesiskumu, no šī lēmuma piemērošanas jomas nevar secināt, ka Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu par pirmo pārkāpumu.

239 Protams, no 2019. gada 4. novembra Lēmuma C(2019) 7997 par procedūras sākšanu lietā AT.40466 attiecībā uz aizdomām par pārkāpumu, kas nav tās pašas, kuras attiecas uz pirmo pārkāpumu, izriet, ka Komisija nav uzskatījusi, ka tās rīcībā būtu pietiekama informācija, lai sāktu procedūru saistībā ar šo pārkāpumu. Tomēr pēc sava rakstura norādes, kas pamato pārbaudi, ļauj vienīgi turēt aizdomās par pārkāpumu, kurš galu galā varētu netikt konstatēts, kas turklāt izskaidro to, ka ne pēc visām pārbaudēm tiek pieņemts lēmums, ar kuru tiek sākta procedūra, nedz arī *a fortiori* lēmums, ar kuru konstatēts pārkāpums. Tādējādi norāžu par pārkāpumu esamība obligāti nenozīmē ne pierādījumu par iespējamo pārkāpumu esamību, ne arī pietiekamu pierādījumu esamību, lai sāktu procedūru. Līdz ar to no apstākļa, ka strīdīgā pārbaude neļāva iegūt šādus pierādījumus, nevar secināt, ka Komisijai pirms pārbaudes nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu.

240 Jāpiebilst, ka Komisija Vispārējai tiesai ir nosūtījusi zināmu skaitu netiešo pierādījumu, kuri bija tās rīcībā apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā un kuri attiecās uz *ICDC (Casino)* un *AgeCore (Intermarché)* paralēlo rīcību, ko šajā gadījumā raksturo to atlaižu pieprasīšanas piegādātājiem vienlaicīgums un konverģence.

241 Attiecīgā informācija ir pietiekami nopietni netiešie pierādījumi šādas vienlaicīgas rīcības un konverģences esamībai.

242 No trīspadsmit aptaujātajiem piegādātājiem, no kuriem desmit apgalvo, ka tiem ir komerciālas attiecības ar *ICDC* un *AgeCore*, astoņi detalizēti norādīja identiskus atlaižu pieprasījumus no *ICDC (Casino)* un *AgeCore (Intermarché)* puses (proti, uzņēmumi A, B, C, D, E, G, H un J; Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.1.–Q.5., Q.7., Q.8. un Q.10. pielikumi), viens minēja *AgeCore* pielāgošanos tās konkurentiem, tos konkrēti nenosaucot (uzņēmums I; Q.9. pielikums), un divi piegādātāji vispārīgi norādīja, ka tie ir apmierinājuši līdzīgu atlaižu pieprasījumus no dažādu izplatītāju apvienībām (uzņēmumi L un M; Q.12. un Q.13. pielikums).

243 Turklāt Komisija nav vienīgi paziņojusi netiešos pierādījumus par šo pirmo saskaņoto darbību veidojošo elementu, proti, paralēlo rīcību tirgū, kas turklāt noteiktos apstākļos var ļaut prezumēt, ka pastāv otrs saskaņoto darbību veidojošais elements, proti, saskaņošana (skat. šā sprieduma

228. punktu). Tā norādīja, ka tās rīcībā ir arī netiešie pierādījumi par šādas saskaņotas darbības esamību, ko šajā gadījumā veido informācijas apmaiņa, kas, skatīta kopumā, arī var tikt uzskatīta par pietiekami nopietnu.

244 Taisnība, ka piegādātāju, kas tieši atsaucas uz informācijas apmaiņu starp izplatītājiem par atlaidēm, protams, ir mazāk un to paziņojumi šajā ziņā visbiežāk ir nenoteikti un spekulatīvi. Trīs piegādātāji tieši norāda uz informācijas apmaiņu (proti, uzņēmumi C, E un H; Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.3., Q.5. un Q.8. pielikums) un vairāki citi norāda uz to, ka apvienība zināja par citu apvienību saņemtajām atlaidēm (tostarp uzņēmumi B, D, G un I; Q.2., Q.4.Q.7. un Q.9. pielikums). Viens no piegādātājiem turklāt norāda uz iespējamu izskaidrojumu vienlaicīgajiem lūgumiem piešķirt atlaides, kas esot blefs, ko īstenojot izplatītāji savu sarunu laikā, lai panāktu labvēlīgākus komerciālos nosacījumus (uzņēmums L; Q.12. pielikums).

245 Tomēr vispirms ir jāmin, ka neviens piegādātājs nenorāda, ka tas uzskatītu par maz ticamu apstākli, ka atlaižu pieteikumu vienlaicīgums un konverģence izriet no informācijas apmaiņas. Vienīgie piegādātāji, kas izteica citu nostāju, nevis to, kas saistīta ar informācijas apmaiņas esamību, vai nu klusēja, vai arī norādīja, ka to rīcībā nav informācijas par informācijas apmaiņu starp izplatītājiem (proti, uzņēmumi A, F, J, K un M; Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.1., Q.6., Q.10., Q.11. un Q.13. pielikums), skaidri neizslēdzot šādas apmaiņas esamību.

246 Turklāt ir jāuzsver, ka piegādātājs, kurš minēja pieņēmumu par izplatītāju blefošanu, ne tikai precizēja šādas hipotēzes iespējamību, norādot, ka tas "uzskata, ka norādītā informācija [attiecībā uz zināšanām par citu apvienību saņemtajiem nosacījumiem] tomēr ir pareiza", bet arī precizēja, ka tas nepiedalās sarunās, kas pārsniedz valsts ietvaru, kas galvenokārt tiek aplūkotas saistībā ar pirmo iespējamo pārkāpumu, un tas ierobežo viņa paziņojumu ticamību. No tā izriet, ka Komisijas rīcībā esošie netiešie pierādījumi tai neļāva uzskatīt, ka vienlaicīgie un saskaņotie atlaižu pieprasījumi būtu ticami izskaidrojami ar citu iemeslu, nevis to pamatā esošo saskaņošanu (skat. šā sprieduma 228. punktu).

247 Visbeidzot, piegādātāju paziņojumus par informācijas apmaiņu starp izplatītājiem par atlaidēm apstiprina informācija, kurā minēti kanāli, pa kuriem var notikt šāda informācijas apmaiņa.

248 Tādējādi vairāki piegādātāji un apvienības N direktora vēstule norāda uz kustību starp izplatītāju apvienībām, izplatītāju pārcelšanu, kā arī personāla kustību starp izplatītājiem un apvienībām, norādot tos kā iespējamos avotus zināšanām tostarp par dažādu izplatītāju iegūtajām atlaidēm (tostarp Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.2. pielikuma 4. lappuse, Q. 7. pielikuma 4. lappuse un Q.8. pielikuma 5. lappuse, kā arī Q.14., Q.16. un Q18. pielikums). Tajos it īpaši ir minēta *Casino* un *Intermarché* Francijā izveidotā apvienība kopēja meitasuzņēmuma veidā – *Intermarché Casino Achats (INCA)* un norādīts uz saikni starp šo piederību vienai un tai pašai apvienībai valsts mērogā un to, ka *Casino* un *Intermarché* zināja par atlaidēm, kuras katra no tām saņēma no to attiecīgajiem piegādātājiem (tostarp Q.4. pielikuma 4. lappuse un Q.7. pielikuma 4. un 6. lappuse).

249 Ar šādi pierādīto saziņas kanālu daudzskaitlību, precizējumiem attiecībā uz šiem kanāliem un nosūtītās informācijas saskaņotību, lai gan to autoru rīcībā *a priori* nav vieni un tie paši līdzekļi un informācijas avoti, var uzskatīt, ka Komisijas rīcībā bija pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, kas tai ļāva turēt aizdomās par strīdīgo informācijas apmaiņu. Jāatgādina, ka, lai gan piegādātāji var būt pret konkurenci vērstas rīcības tirgū tiešie liecinieki (skat. šā sprieduma 217. punktu), tie nevar būt liecinieki slepenai saskaņošanai, kas ir tās pamatā. Šādos apstākļos saistībā ar attiecīgo informācijas apmaiņu sniegtās informācijas daudzveidība, precizitāte un sakritība kopējā vērtējumā, kas ir vērsts uz to, lai pārbaudītu, vai pastāv pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, kompensē minētās informācijas bieži vien spekulatīvo raksturu.

250 Tādējādi, ņemot vērā arī apstākli, ka šie netiešie pierādījumi par iespējamo informācijas apmaiņu papildina pierādījumus par rīcību tirgū, ir jāuzskata, ka Komisijas rīcībā bija pietiekami nopietni netiešie pierādījumi, lai tai būtu aizdomas par pirmo pārkāpumu.

– Par pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu neesamību saistībā ar aizdomām par otro pārkāpumu

251 Jāatgādina, ka šis otrais pārkāpums apstrīdētā lēmuma 1. panta b) punktā ir aprakstīts šādi:

"Informācijas apmaiņa kopš 2016. gada starp *Casino* un *Intermarché* par to tirdzniecības stratēģijām nākotnē, it īpaši attiecībā uz sortimentu, veikalu attīstību, interneta tirdzniecību un veicināšanas politiku plaša patēriņa preču piegādes tirgos un plaša patēriņa preču tirdzniecības patērētājiem tirgos Francijā."

252 Vispirms ir jānorāda, kā to dara prasītājas un ko atzīst arī Komisija, ka tā savas aizdomas par otro pārkāpumu ir balstījusi uz galveno netiešo pierādījumu saistībā ar *Intermarché* sanāksmi.

253 No lietas materiāliem izriet, ka *Intermarché* sanāksme notika 2016. gada 21. septembrī *Intermarché* mītnē un ka *Intermarché* vadība kopā ar to izplatītāju atbildīgajām amatpersonām tās laikā satika savus galvenos piegādātājus, lai tiem darītu zināmas savas ambīcijas un tirdzniecības prioritātes.

254 Nav strīda par to, ka šajā sanāksmē piedalījās daudzu *Intermarché* piegādātāju pārstāvji, kā arī *INCA*, kas ir *Intermarché* un *Casino* kopīgais meitasuzņēmums, pārstāvji, tostarp A, kurš turklāt ir vadītājs *Casino* grupā, kā arī *AgeCore* pārstāvis B, kurš ir šīs uzņēmumu apvienības vadītājs. Tāpat nav strīda par to, ka šīs sanāksmes laikā aplūkotās tēmas, ar kurām iepazīstināja *Intermarché* vadības komanda, attiecās uz uzņēmuma attīstības mērķiem un virzieniem saistībā ar tirgus daļām, tā veikalu tīkla palielināšanu, pāriešanu uz digitālo vidi un e-komercijas attīstību, jauninājumiem, kas paredzēti, lai paātrinātu jaunu produktu izvietošanu plauktos, tā "drive" tirdzniecības vietu skaita palielināšanu un jaunu reklāmas veidu īstenošanu.

255 Prasītājas apgalvo, ka šādi sniegtā informācija neatklāj nekādu apmaiņu ar sensitīvu un konfidenciālu komercinformāciju, kas ļautu turēt aizdomās par saskaņošanu starp konkurentiem, kas ir aizliegta ar LESD 101. pantu, un no tā secina, ka Komisijas rīcībā nebija pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu, lai prezumētu otrā pārkāpuma esamību.

256 Pirmkārt, attiecībā uz iespēju prezumēt informācijas apmaiņas un tādējādi saskaņošanas esamību, pamatojoties uz viena izplatītāja, šajā gadījumā – *Intermarché* – paziņojumiem, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru koordinācijas un sadarbības kritēriji, kuri ļauj definēt saskaņotas darbības jēdzienu, ir jāsaprot Līguma par konkurences tiesību normām raksturīgā jēdziena kontekstā, saskaņā ar kuru visiem tirgus dalībniekiem ir autonomā veidā jānosaka politika, ko tie paredzējuši realizēt iekšējā tirgū. Ja arī šāds autonomijas noteikums neizslēdz tirgus dalībnieku tiesības gudri pielāgoties konstatētajām vai paziņotajām savu konkurentu darbībām, tas tomēr stingri aizliedz jebkādus tiešus vai netiešus kontaktus starp šiem tirgus dalībniekiem ar mērķi vai nu ietekmēt jau pastāvoša vai potenciāla konkurenta darbību tirgū, vai pašam atklāt šim konkurentam savas jau izlemtās vai paredzamās darbības tirgū (spriedumi, 2009. gada 4. jūnijs, *T-Mobile Netherlands* u.c., C-8/08, EU:C:2009:343, 32. un 33. punkts, un 1991. gada 24. oktobris, *Rhône-Poulenc*/Komisija, T-1/89, EU:T:1991:56, 121. punkts).

257 No tā izriet, ka ar to, ka tikai viens no sanāksmes starp konkurējošiem uzņēmumiem dalībniekiem atklāj savus nodomus, nepietiek, lai izslēgtu aizliegtas vienošanās pastāvēšanu. Tāpat atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai, lai gan ir tiesa, ka saskaņotu darbību jēdziens faktiski prasa, lai pastāvētu kontakti starp konkurentiem, ko raksturo savstarpējība, tomēr šis nosacījums ir izpildīts, ciktāl viens konkurents lūdz vai, mazākais, pieņem, ka otrs konkurents tam izpauž savus nodomus vai nākotnes uzvedību tirgū. Tas, pateicoties šādas informācijas saņemšanai, ko tas noteikti tieši vai netieši ņem vērā, iepriekš novērš nedrošību par pirmā rīcību nākotnē, lai arī visiem tirgus dalībniekiem ir autonomi jānosaka tirdzniecības politika, ko tie iecerējuši īstenot tirgū. Uzņēmumam saņemot informāciju no konkurenta par tā tālāko rīcību tirgū, tādējādi ir pieļauta saskaņota darbība, kas ir aizliegta ar LESD 101. panta 1. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2000. gada 15. marts, *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, T-25/95, T-26/95, no T-30/95 līdz T-32/95, no T-34/95 līdz T-39/95,

no T-42/95 līdz T-46/95, T-48/95, no T-50/95 līdz T-65/95, no T-68/95 līdz T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 un T-104/95, EU:T:2000:77, 1849. punkts; 2001. gada 12. jūlijs, *Tate & Lyle* u.c./Komisija, T-202/98, T-204/98 un T-207/98, EU:T:2001:185, 54. punkts, un 2008. gada 8. jūlijs, *BPB*/Komisija, T-53/03, EU:T:2008:254, 231.–234. punkts).

258 Nevar uzskatīt, ka konkurējošās grupas *Casino* vadītāja klātbūtne *Intermarché* veiktās komerciālo prioritāšu prezentācijas laikā pati par sevi šajā gadījumā būtu pietiekama, lai varētu rasties aizdomas par paziņotās informācijas saņemšanu, kā tas ir prasīts judikatūrā attiecībā uz savstarpības konstatēšanu, un lai no tā secinātu, ka starp *Casino* un *Intermarché* pastāv saskaņotas darbības.

259 Pirmkārt, kā to pareizi uzsvēra prasītājas, un turklāt Komisija to neapstrīd, A piedalījās *Intermarché* sanāksmē nevis kā *Casino* pārstāvis, bet gan kā viens no *INCA* vadītājiem, kura klātbūtni pamatoja tas, ka viņš *Intermarché* vārdā apsprieda piegādes nosacījumus ar saviem galvenajiem piegādātājiem. Otrkārt, A bija stingri jāievēro konfidencialitātes pienākumi attiecībā uz *Casino*, kas paši par sevi nav apstrīdēti, un nevar prezumēt, ka šie pienākumi netika ievēroti.

260 Taču šis iemesls A klātbūtnei *Intermarché* sanāksmē, un viņam noteiktie pienākumi paši par sevi un bez citiem pierādījumiem, kurus Komisija šajā gadījumā nav sniegusi, neļauj radīt pamatotas aizdomas, ka *Casino* saņem *Intermarché* sniegto informāciju, kas pamatotu izmeklēšanas turpināšanu, lai noteiktu, vai *Casino* ir lūgusi vai vismaz saņēmusi informāciju no *Intermarché*. Komisija vienīgi atsaucas uz vienu protokolu, kurā ir izklāstītas diskusijas starp A un *Intermarché* pārstāvi *INCA* ietvaros, kas notika sanāksmes laikā (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.5. pielikuma 7. un 8. lappuse), privātās diskusijas neatbilst publiski sniegto paziņojumu saņemšanai un to saturs ne vienmēr ir saistīts ar šo paziņojumu saturu, ņemot vērā funkcijas, ko šīs divas personas pildīja *INCA* ietvaros un kas pamato informācijas apmaiņu starp tām attiecībā uz citiem jautājumiem. Šajā ziņā ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo Komisija, tās 2019. gada 5. jūnija atbildei pievienotās 2. tabulas ievadā norādot, ka tā ir saņēmusi informāciju, saskaņā ar kuru *INCA* varētu būt otrajā pārkāpumā ietilpstošās informācijas apmaiņas nodošanas līdzeklis, minētajā tabulā ietvertajos protokola izvilkumos ir vienīgi minēta A klātbūtne *Intermarché* sanāksmē, no kā nevar secināt, ka *INCA* šajā ziņā būtu īpaša loma.

261 Otrkārt, attiecībā uz datiem, kas tika paziņoti *Intermarché* sanāksmes laikā, ir jāatgādina, ka informācijas apmaiņas pārkāpuma kvalifikācija ir atkarīga tostarp no tās informācijas rakstura, ar kuru ir notikusi apmaiņa (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1998. gada 28. maijs, *Deere*/Komisija, C-7/95 P, EU:C:1998:256, 88.–90. punkts, un 2006. gada 23. novembris, *Asnef-Equifax* un *Administración del Estado*, C-238/05, EU:C:2006:734, 54. punkts).

262 Šajā lietā, pēc prasītāju domām, ir jānorāda, ka protokolos, kuros ir minēta *Intermarché* sanāksme (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.4., Q.5., Q.7., Q.9. un, ar vēl plašākiem precizējumiem, Q.8. pielikums), vispārīgi ir norādīti tirdzniecības politikas elementi, kuri attiecas uz sortimentu, e-komerciju vai reklāmu, kas tika minēti šīs sanāksmes laikā. Šādas vispārīgas norādes ir ietvertas arī apvienības N direktora vēstules pielikumā (Q.15. pielikums). Turklāt tās tika pārņemtas specializētajā presē publicētajā rakstā, kuru paziņoja prasītāji.

263 No lietas materiāliem patiešām izriet, un Komisija to turklāt neapstrīd, ka *Intermarché* sanāksme ir notikusi publiski, klātesot vairāk nekā 400 piegādātājiem, kā arī žurnālistiem, un ka par to ir sniegts detalizēts izklāsts specializētajā presē. Komisija turklāt tika informēta par šo publisko raksturu, kā to apliecina piegādātāju iztaujāšanas protokoli, viens no tiem bija norādījis, ka prese piedalījās *Intermarché* sanāksmē (Q.2. pielikuma 7. lappuse). Turklāt, atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, tā norādīja, ka tā nebija informēta par iespējamajām prezentācijām, kas *Intermarché* sanāksmes laikā būtu sniegtas, žurnālistiem klāt neesot.

264 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru publiskas informācijas apmaiņas sistēma pati par sevi nevar pārkāpt Līguma konkurences tiesību normas (skat. spriedumu, 2003. gada 30. septembris, *Atlantic Container Line* u.c./Komisija, T-191/98 un no T-212/98 līdz T-214/98, EU:T:2003:245, 1154. punkts un tajā minētā judikatūra).

265 Tāpat saskaņā ar 92. punktu Pamatnostādnēs par [LESD] 101. panta piemērojamību horizontālās sadarbības nolīgumiem (OV 2011, C 11, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Pamatnostādnes par horizontālās sadarbības nolīgumiem"), ar kurām Komisija pati ir ierobežojusi savu rīcības brīvību un no kurām tā nevar atkāpties, pretējā gadījumā tā tiktu sodīta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 211. punkts), "patiesi publiska informācija" ir informācija, kas ir vispārīgi pieejama visiem konkurentiem un klientiem identiskos apstākļos. Šajā pašā Pamatnostādņu par horizontālās sadarbības nolīgumiem punktā ir precizēts, ka, "lai informācija būtu patiesi publiska, tās iegūšana pircējiem un informācijas apmaiņas sistēmā neiesaistītiem uzņēmumiem nedrīkst izmaksāt vairāk kā uzņēmumiem, kas apmainās ar informāciju", un ka ""tāpēc konkurenti parasti neapmainās ar datiem, ko tie vienlīdz vienkārši var iegūt tirgū, līdz ar to ir maz ticams, ka praksē varētu notikt apmaiņa ar patiesi publiskiem datiem". Turklāt no Pamatnostādņu par horizontālās sadarbības nolīgumiem 63. punkta, kas veltīts tieši vienpusējiem publiskiem paziņojumiem un ko prasītājas citējušas tiesas sēdē, izriet, ka "vienpusēj[s] paziņojum[s], kas ir patiesi publisks, piemēram, laikrakstā, parasti [nav] iesaistīts saskaņotās darbībās [LESD] 101. panta [..] izpratnē".

266 Šajā lietā no *Intermarché* sanāksmes norises apstākļiem skaidri izriet, ka informācija, kuru tajā paziņoja *Intermarché*, ir patiesi publiski pieejami dati Pamatnostādņu par horizontālās sadarbības nolīgumiem izpratnē. Pateicoties žurnālistu klātbūtnei un detalizētajam izklāstam specializētajā presē tikai dažas dienas pēc *Intermarché* sanāksmes norises, informācija, ko *Intermarché* sniedza šīs sanāksmes laikā, tika padarīta pieejama ne tikai A, kurš ir direktors konkurējošajā *Casino* grupā, bet arī tikpat viegli visiem pārējiem *Intermarché* konkurentiem.

267 Turklāt no specializētās preses raksta, kurā ir aprakstīta *Intermarché* sanāksmes norise un kura saturu Komisija nav apstrīdējusi, izriet, ka šī pasākuma laikā sniegtajai informācijai bija ļoti vispārīgs raksturs un tā bija vērsta uz *Intermarché* vadības komandas attīstības un inovācijas politikas reklamēšanu uzņēmuma piegādātājiem. Komisija nav precīzi izklāstījusi, kādā veidā šādai informācijai varētu nepiemērot publisko datu kvalifikāciju. Lai gan ir taisnība, ka šī pasākuma laikā tika paziņots par mērķi izveidot 200 veikalus, šī vienīgā informācija sava vispārējā rakstura dēļ pati par sevi nevar būt pamats aizdomām par saskaņotām darbībām starp konkurentiem, kas ir aizliegta ar LESD 101. pantu. *Intermarché* sanāksmes laikā izpaustās informācijas publiskais raksturs līdz ar to neļauj uzskatīt, ka tā varētu būt nelikumīgas informācijas apmaiņas priekšmets, un līdz ar to kvalificēt *Intermarché* sanāksmi kā pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu par attiecīgo pārkāpumu.

268 Tas tā vēl jo vairāk ir šajā lietā, jo pati Komisija apstrīdētajā lēmumā netiešos pierādījumus par aizdomīgiem pārkāpumiem ir norādījusi kā tādus, kas apliecina slepenu informācijas apmaiņu starp ierobežotu personu skaitu, izmantojot slepenus dokumentus (skat. šā sprieduma 117. punktu). Kā to pamatoti atgādināja prasītājas, saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 8. apsvērumu "iespējamās saskaņotās darbības notika absolūtā slepenībā, jo par to pastāvēšanu un piemērošanu zināja vienīgi augstākā līmeņa darbinieki un ierobežots darbinieku skaits, kuri bauda uzticību katrā uzņēmumā" un "dokumenti, kas attiecas uz iespējamām saskaņotajām darbībām, esot ierobežoti līdz minimumam un tiekot turēti tādās vietās un veidā, kas atvieglo to slēpšanu, saglabāšanu un iznīcināšanu". Netiešie pierādījumi, kurus veido publiski paziņojumi, piemēram, tādi, kuri tika veikti *Intermarché* sanāksmes laikā, paši par sevi nevar būt pamats aizdomām par informācijas apmaiņu par to pašu informāciju, kas tiktu veikta vislielākajā slepenībā.

269 Šos apsvērumus neatspēko norāde Pamatnostādņu par horizontālās sadarbības nolīgumiem 63. punktā, saskaņā ar kuru "nevar izslēgt saskaņotu darbības atklāšanas iespēju", pamatojoties uz "vienpusēju paziņojumu, kas ir patiesi publisks". Proti, papildus tam, ka šādi publiskie paziņojumi neatbilst šai

prezumpcijai par slepenu prettiesisku informācijas apmaiņu, ir jānorāda, ka Komisija ne apstrīdētajā lēmumā, ne turklāt arī šajā instancē nav ne apgalvojusi, ne *a fortiori* paskaidrojusi, ka otrais pārkāpums atbilstu šim gadījumam par saskaņotu darbību, kas izriet no publiskiem vienpusējiem paziņojumiem.

270 No tā izriet, ka Komisija, izvērtējot visas *Intermarché* sanāksmes pazīmes, nevarēja pamatoti secināt aizdomas par komercdatu apmaiņu starp konkurentiem, kas ir aizliegta ar LESD 101. pantu. No tā arī izriet, ka šī sanāksme nevar būt pietiekami nopietns netiešs pierādījums, kas varētu radīt aizdomas par otro pārkāpumu.

271 Katrā ziņā Komisijas 2016. gada 16. decembra iekšējā piezīme, kas pievienota tās 2019. gada 19. decembra papildu atbildes pielikumā, kā arī protokolu, kurus Komisija paziņoja to nekonfidenciālajā versijā, konfidenciālās versijas iesniegšanas ņemšana vērā neļautu grozīt šo secinājumu. Pirmkārt, no šīs iekšējās piezīmes neizriet nekāda cita informācija kā vien tā, kas ir ietverta protokolos. Otrkārt, no šo protokolu nekonfidenciālās versijas izriet, ka aizklāto datu vienīgais mērķis ir liegt identificēt vienības vai personas, datumus un skaitliskos datus, līdz ar to minēto datu ņemšana vērā arī neļautu konstatēt saikni starp publiskiem paziņojumiem, kas veikti *Intermarché* sanāksmes laikā, un informācijas apmaiņu, par kuru ir aizdomas. Turklāt no tā izriet, ka nav jāizdod rīkojums par iepriekš minēto pierādījumu savākšanas pasākumu, ko Komisija bija lūgusi Vispārējai tiesai.

272 Turklāt par pietiekami nopietnu norādi, kas ļauj turēt aizdomās par otro pārkāpumu, nevar uzskatīt vienlaicīgus lūgumus par vienu un to pašu "inovācijas bonusu", ko *Casino* un *Intermarché* esot iesnieguši saviem piegādātājiem. Proti, neviena no paziņotajām norādēm neļauj skaidri nošķirt šo bonusu vai šīs "inovācijas atlaides" no atlaidēm un pakalpojumu pārdošanas cenām piegādātājiem, par kurām ir runa pirmajā pārkāpumā. Ņemot vērā protokolos sniegtos paskaidrojumus (Komisijas 2019. gada 10. janvāra atbildes Q.6. pielikuma 3. lappuse un Q.7. pielikuma 5. lappuse, kā arī 7. zemsvītras piezīme), minētās atlaides ietver vai nu atlaidi, kas tiek prasīta no piegādātājiem, vai arī atlīdzību par atsauces pakalpojumiem, ko izplatītāji sniedz piegādātājiem, pat ja tie ir konkrēti saistīti ar inovatīviem un Francijā piemērojamiem produktiem, uz kuriem attiecas arī pirmais pārkāpums. Tāpat 2. tabulā, ko Komisija sagatavojusi, lai kopsavilkuma veidā izklāstītu netiešos pierādījumus, kas atbilst otrajam pārkāpumam (skat. šā sprieduma 169. punkta pēdējo ievilkumu), Komisija nošķīra netiešos pierādījumus par "inovācijas atlaidēm" no tiem, kas attiecas uz sortimentu, veikalu attīstību, e-komercijas politiku un reklāmas politiku, kuras vienīgās minētas apstrīdētajā lēmumā. Turklāt var norādīt, ka tikai divi no trīspadsmit aptaujātajiem piegādātājiem (Q.6. un Q.7. pielikums) norāda uz vienlaicīgiem inovāciju atlaižu pieprasījumiem.

273 Līdz ar to, pat vispārīgi ņemot vērā apstākļus, kas attiecas uz *Intermarché* sanāksmi un "inovācijas bonusu", ir jāsecina, ka Komisijas rīcībā nav pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu, kas varētu radīt aizdomas par otrā pārkāpuma esamību un pamatotu apstrīdētā lēmuma 1. panta b) punktu, līdz ar to nav jālemj par prasītāju argumentiem saistībā ar jauno lēmumu par pārbaudi, kurš attiecas uz otrā pārkāpuma aspektiem un kurš tām tika nosūtīts šīs tiesvedības laikā (Komisijas 2019. gada 13. maija lēmums C(2019) 3761, ar ko *Casino*, *Guichard-Perrachon*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40466 – *Tute 1*)).

274 Līdz ar to pamats par tiesību uz prasītāju domicila neaizskaramību pārkāpumu ir jāapmierina, ciktāl tas attiecas uz otro pārkāpumu.

275 No visa iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ daļā, kurā prasītājām tā 1. panta b) punktā ir noteikts pienākums pakļauties pārbaudei saistībā ar to iespējamo dalību otrajā pārkāpumā, un prasība pārējā daļā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

276 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem nolēmums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tā kā apstrīdētais lēmums ir daļēji atcelts, ir jānolemj, ka prasītājas un Komisija attiecīgi sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Piemērojot Reglamenta 138. panta 1. punktu, Padome, kas lietā ir iestājusies Komisijas atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta paplašinātā sastāvā)

nosprież:

1) **Atcelt Komisijas 2017. gada 9. februāra Lēmuma C(2017) 1054 *final*, ar ko *Casino, Guichard-Perrachon*, kā arī visām tās tieši vai netieši kontrolētām sabiedrībām pieprasa pakļauties pārbaudei atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 1. un 4. punktam (lieta AT.40466 – *Tute 1*), 1. panta b) punktu.**

2) **Pārējā daļā prasību noraidīt.**

3) ***Casino, Guichard-Perrachon* un *Achats Marchandises Casino SAS (AMC)*, Eiropas Komisija un Eiropas Savienības Padome sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 5. oktobrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

I. Atbilstošās tiesību normas 2

II. Tiesvedības priekšvēsture 3

III. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 5

IV. Juridiskais pamatojums 6

A. Par pirmo pamatu saistībā ar iebildi par Regulas Nr. 1/2003 20. panta prettiesiskumu 6

1. Par iebildes par prettiesiskumu pieņemamību 6

2. Par iebildes par prettiesiskumu pamatotību 9

a) Par pirmo iebildumu saistībā ar tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu 9

b) Par otro iebildumu saistībā ar pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa un tiesību uz aizstāvību pārkāpumu 17

B. Par otro un trešo pamatu saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu un tiesību uz domicila neaizskaramību pārkāpumu 20

1. Par pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu 21

2. Par tiesību uz domicila neaizskaramību pārkāpumu 23

a) Par samērīguma principa ievērošanu 24

1) Par pārbaudītajām sabiedrībām un telpām 24

2) Par pārbaudes ilgumu 27

3) Par pārbaudes datumu 28

b) Par to, ka Komisijas rīcībā ir pietiekami nopietni netiešie pierādījumi 29

1) Par Komisijas rīcībā esošo netiešo pierādījumu noteikšanu 30

2) Par Komisijas rīcībā esošo netiešo pierādījumu pietiekami nopietno raksturu 32

i) Par to netiešo pierādījumu formu, kuri pamatoja apstrīdēto lēmumu 33

ii) Par to netiešo pierādījumu autoriem, kas pamatoja apstrīdēto lēmumu 37

iii) Par to netiešo pierādījumu saturu, kas pamatoja apstrīdēto lēmumu 38

– Par pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu par aizdomām par pirmo pārkāpumu neesamību 40

– Par pietiekami nopietnu netiešo pierādījumu neesamību saistībā ar aizdomām par otro pārkāpumu 43

Par tiesāšanās izdevumiem 47